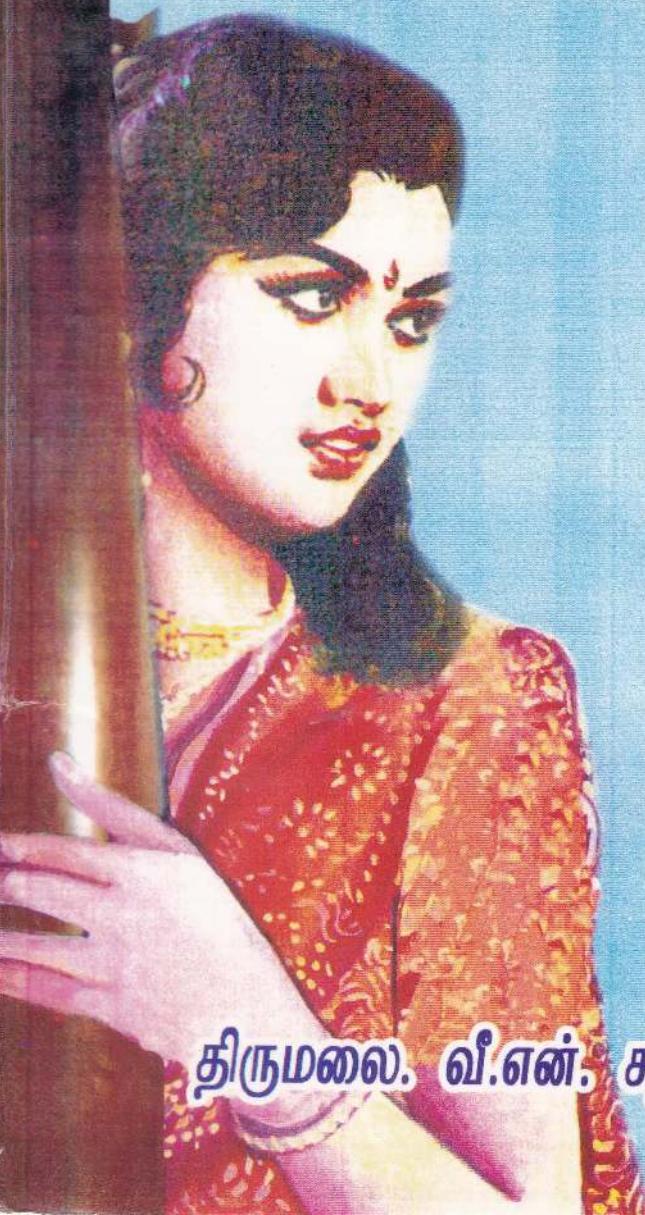
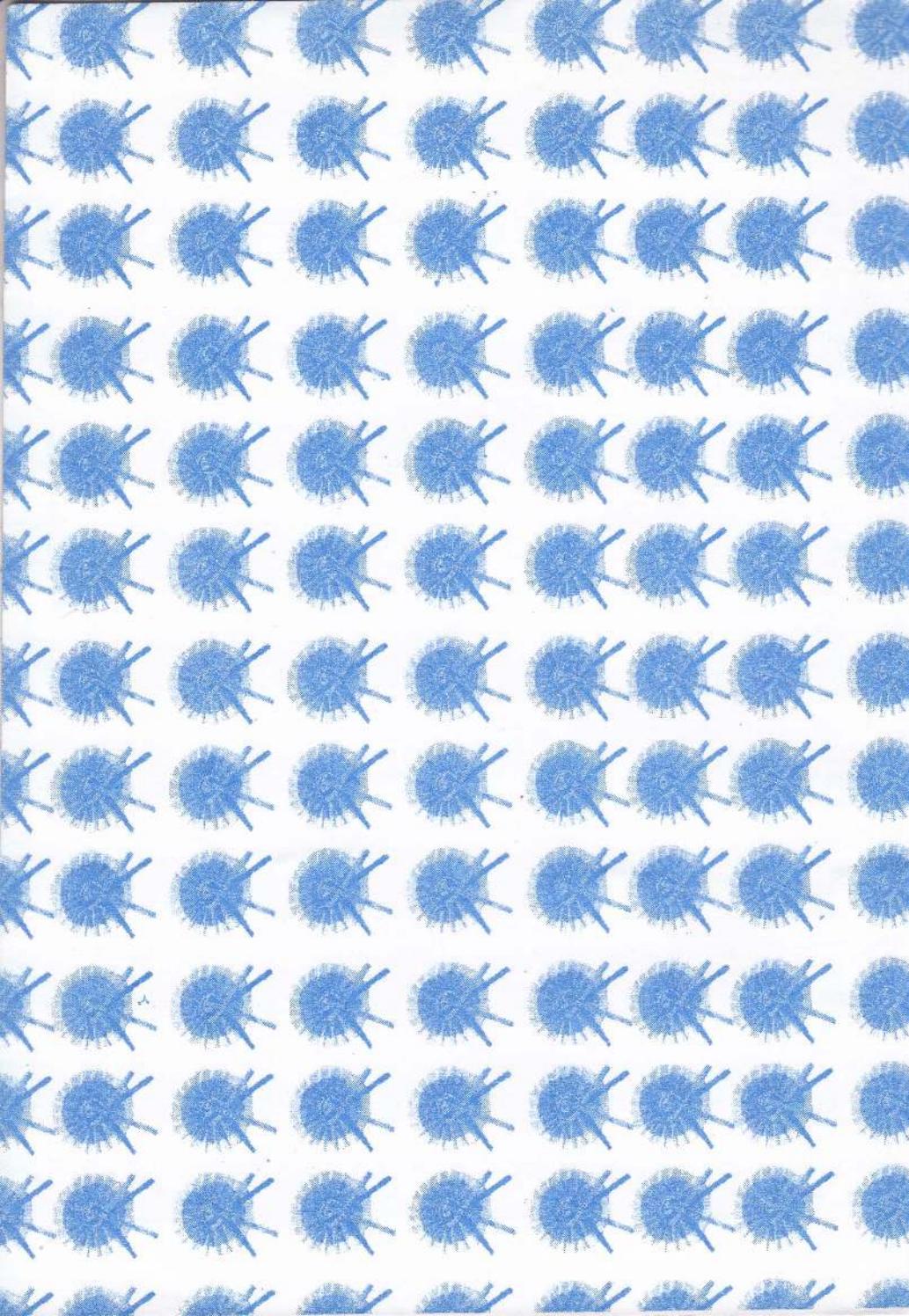
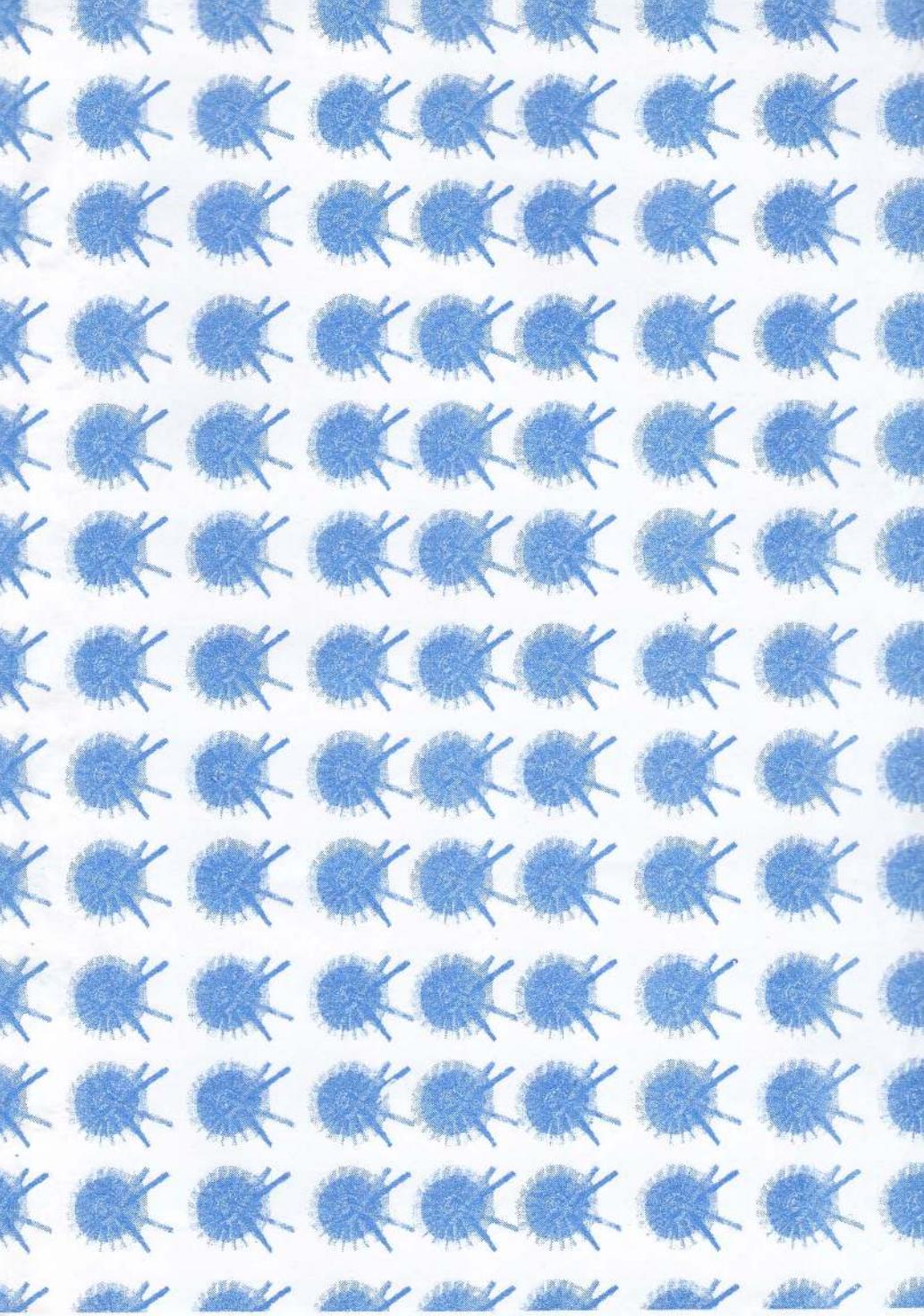

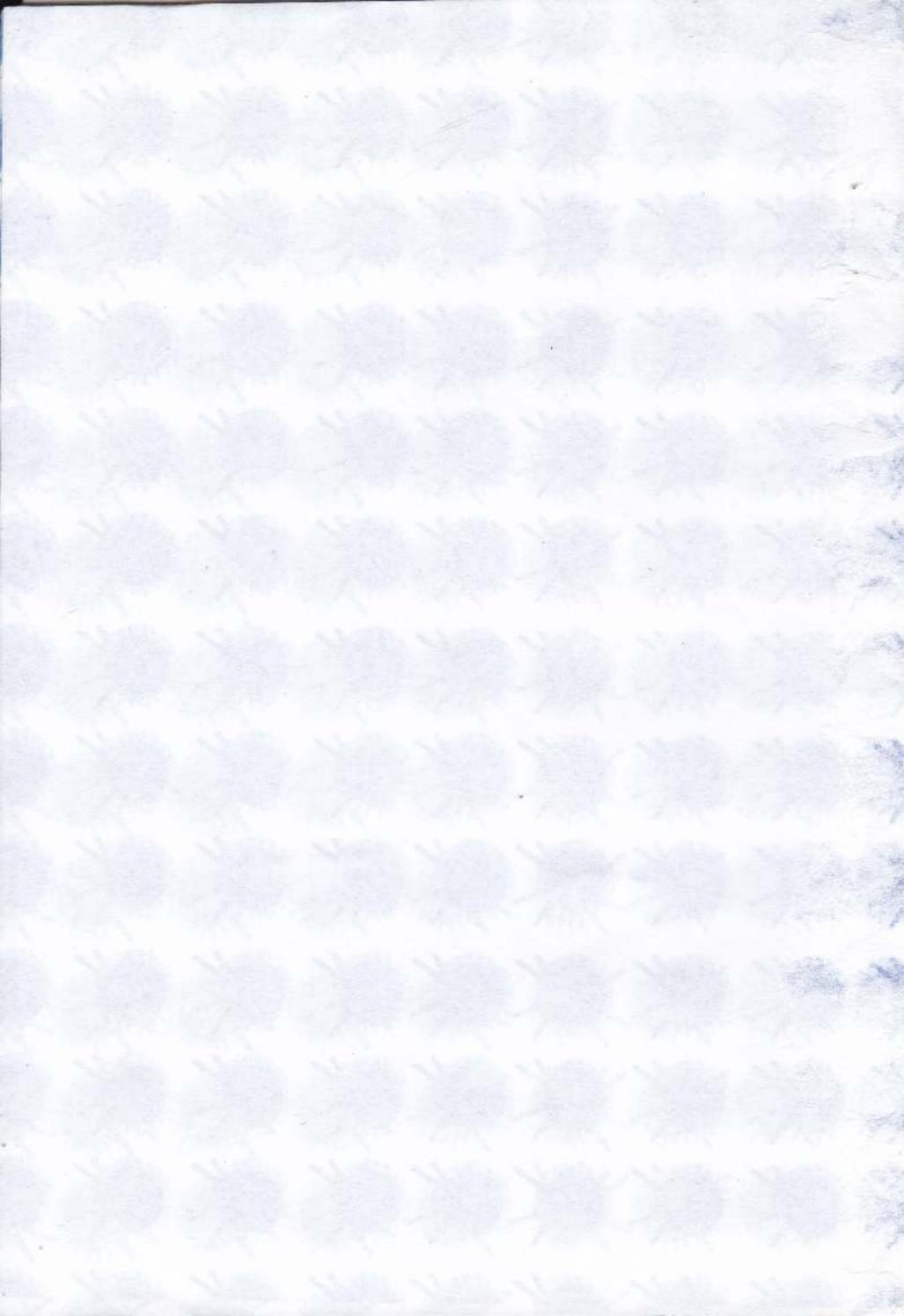
ஸந்தீர் விலைச்சனம்

திருமலை. வி.என். சந்தீரகாந்தி

வெள்ளி பிரபுவரை

ஸ்த்ரீ திலட்சனம் சிறுகதைகள்

நினைவு கூட வீட்டில்
நீல முயிகள் ஏற்க
நோயாக்குவதில்
ஒரே கூட

நோயாக நோயாகி நீலகி
நீல முயிகள் ஏற்க
நோயாக்குவதில்

த. - ம. - 202

திருமலை. வி. என். சந்திரகாந்தி

நீல முயிகளை நீலகி
நீல முயிகளை நீல
நோயாக்குவதில்

வெளியிடு:-

ஆத்து லிக்கியச் சோலை,
21, ஓலவையார் வீதி,
திருக்கோணமலை.

நூல்வரியர்ப் பட்டியல்

வெளியீடு	15
நால்	எந்தோ இலட்சணம்
இலக்கிய வகை	சிறுகதை
ஆசிரியர்	திருமலை. வி. என். சந்திரகாந்தி
முகவரி	572, ஏ, ஏகாம்பரம் வீதி திருக்கோணமலை.
	026 - 24706
பதிப்புரிமை	திருமதி. செல்வசோதி சந்திரகாந்தி 572, ஏ, ஏகாம்பரம் வீதி திருக்கோணமலை.
முதற்பதிப்பு	2002 - 10 - 29
பக்கங்கள்	126 + XIX
பிரதிகள்	1000
வெளியீடுவோர்	ஸமத்து இலக்கியச் சோலை 21, ஒளவையார் வீதி, திருக்கோணமலை.
அச்சுப்பதிப்பு	பெயின்போ மினிலாப், 113, வித்தியாலயம் வீதி, திருக்கோணமலை. 026-23078, 27498
அட்டைப்பட ஓவியம்- விலை	ச. அ. பாஸ்கரன் - ஆலங்கேணி ரூபா: 100.00
ISBN	955-8684-01-05

எமது வெளியீடுகள்

01. ஒற்றைப்பனை (சீருக்கைத்த தொகுப்பு)
02. கோயிலும் கணையும் (நாடகத் தொகுதி)
03. கயல் வீரி (கவிதை நாடகம்)
04. சாரணர் புதிய செயற்திட்டம்
05. 93ல் கலை திலக்கிய ஆய்வு (கட்டுரை தொகுதி)
06. இராவண தரிசனம் (திலக்கிய நாடகம்)
07. கங்கைக் காவியம் (காவியம்)
08. கழகப்புலவர் பெ.பொ.சி கவிதைகள்
09. சீந்தித்தால் (நற்சீந்தனைக் கதைகள்)
10. திரு நாடகங்கள் (நாடகம்)
11. கவிதாலயம் (கவிதைத் தொகுப்பு)
12. அச்சாக்குட்டி (குழந்தை திலக்கியம்)
13. நெஞ்சீல் ஓர் நிறைவு (சீருக்கை)
14. மாலையில் ஓர் உதயம் (நாவல்)

ஆத்து திலக்கியச் சோலை

21. ஒளவையார் வீதி,

திருக்கோணமலை

உள்ளே.....

பக்க எண்

i) சமர்ப்பணம்.....	I
ii) முகவுரை - திரு. ந. பார்த்திபன்.....	II
iii) விமர்சகர் பார்வை - திரு. வ. இராசையா.....	VII
iv) வெளியீட்டாளர் உரை -கலாவினோதன் கலாபூஷணம் த. சித்தி அமரசிங்கம்.....	VIII
v) எனதுரை - ஆசிரியர்.....	XVIII

சிறுகதைகள் பிரசரமான சஞ்சிகை/பத்திரிகை

1) கலாச்சார புயல்.....	ஞானம்	மார்ச் 2001...	-001
2) இருக்கியங்கள்.....	தினமுரக ஜௌன்	24.30.2001	-013
3) காதலே மெளனமானால்	ஞானம்	ஏப்ரல் 2002.....	-020
4) மலர்த்துடுக்கும் மொட்டு	முதற் பரிக்க கதை		
i) திருக்கோணமலை. பிரதேச செயலக சாகித்திய விழா 2002			
ii) திருக்கோணமலை மாவட்ட இலக்கிய விழா 2002			-036
5) பொருத்தம்.....	தினமுரக ஆகஸ்ட் 19.25.2001	-048	
6) புதிய வெள்ளி பாதசரம்	ஞானம்	நவம்பர் 2001....	-054
7) பிரசவவேதனை.....	தினமுரக	செப்.2.8.2001....	-066
8) சின்னஞ்சிறுக்கள்.....	ஞானம்	ஒக்டோபர் 2002	-073
9) ஸ்திரீ இலட்சணம்.....	ஞானம்	ஜூன் 2000.....	-089
10) படர் கம்பு.....	ஞானம்	மார்ச் 2001.....	-100
11) குழிசை.....	தினமுரக ஏப்ரல் 21-27.2002	-113	
12) என்னவென்று சொல்வதம் மா தினக்குரல்	07. 07. 2002		-117

சமர்ப்பணம்.....

இவ்வுலகில்.....

சத்தியத்தின் வலீமைதனை

சொல்லால் அறிவறுத்தியும்....

செயலால் நடந்து காட்டியும்

எனக்கு போதித்த எனது பாசமிகு.....

தந்தை:- அச்சுவேலியூர் வேலுப்பிள்ளை நாகராஜா.

அன்னை:- கிரத்தினம் நாகராஜா

தம்பதிகட்டு.....

கிந்றால் படையலாகட்டும்!

முகவரை

சிறுக்கதைக்குச் சிக்கனமான மொழிநடை இருத்தல் அவசியம். எழுதியது குறைவாகவும் உணர்த்துவது அதிகமாகவும் அமைதல் சிறுக்கதையின் சிறப்புக்கு அத்தியாவசியம். இங்கு எழுத்தாளர் உணர்ந்து கொண்டதை விட அதிகமாக வாசகன் உணரவும் வாய்ப்புண்டு. உதாரணமாக ஒருவர் “வாழ்க்கை கட்டுதுவக்கால் ‘காம்ப்’ அடிப்பது போலப் போகிறது” என்றால் அந்த உவமை இன்றைய சூழலுக்கேற்ப இருப்பதால் அது அதிக பலமுள்ளதாயும், வாசகனின் சிந்தனையை தூண்டி, அவன் உணர்வுகளைத் தட்டி, அவனை அதிகம் சிந்திக்க வைக்கிறது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறுவது போல் இந்த உவமையைச் சிறு ‘கிறனைட்’கூக்கு ஒப்பிட்டு, அது வெடிக்கும் பொழுது ஆயிரம் குரியனைக் கண்டது போன்ற ஒரு சத்திய தரிசனம், ஆனால் திகைப்பு/குழைவு/மீள் கண்டு பிடிப்பு ஏற்பட வேண்டும்.

சிறுக்கதை என்பது சிறிய அளவிலான கதையன்று. அது சிறுக்கச் சொல்லி அதிகளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்போது தான் சிறுக்கதை என்பது தனித்துவமான அல்லது ஒரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான செறிவினையும் கூர் நோக்கினையும் உடையதாக இருக்கும். தாக்க முழுமையே இவ்விலக்கிய வகையின் பிரதான நோக்கமாகும் என ஜே.ஏ. கட்டோன் (J.A.Caddon) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிறுக்கதை, நூறுமீற்றர் ஓட்டப் போட்டி போன்றது. அது ஒரு தனிவேகம். தேவையற்ற சொல்லுக்கு அங்கே

இடமில்லை. ஒரு விமர்சகர், ஒரு துப்பாக்கி தொங்குவதாக காட்டினால் அந்த சிறுகதை முடியுமுன்னர் அந்தத் துப்பாக்கி வெடித்திட வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார். இல்லையெனில் ஏன் அந்தத் துப்பாக்கி காட்டப்பட வேண்டும் என்று கேள்வி எழுமளவிற்கு அது தேவையில்லாத காட்சி. அதுபோல் தேவையற்ற வர்ணிப்பு. அந்த வர்ணிப்பின் மூலமாக அச் சிறுகதைக்கு ஏதும் பயன் உண்டா?

ஆக ஒரு சிறுகதையிலிருந்து ஒரு சொல்லை எடுப்பின் அது தன் வீரியத்தை இழந்து விடுமாயின் அந்த சொல் எவ்வளவு முக்கியமோ அப்படி ஓவ்வொரு சொல்லும் அமைதல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய குறிப்புகளும், இன்று சிறுகதை போட்டியின் நிபந்தனைகளாக குறிப்பிடப்படும் ஆறு புல்ஸ்காப்தாளில் எழுதப்பட்டு, அரைமணித்தியாலத்திற்குள் வாசித்து முடிக்கப்பட்டு 600 சொற்களுக்கு உட்பட்டு ..... போன்றனவும் முற்று முழுதாக ஏற்று கொள்ளக் கூடியனவா?

சிறுகதையாயின் உச்சங்களைத் தொட்டு தமிழ் சிறுகதையை உலக தரத்திற்கு கொண்டு சென்று, இன்று வரை யாருமே பிரதி செய்ய முடியாத சிறுகதை மரபுக்கு வித்திட்ட உன்னதமான சிறுகதைகளைத் தந்த சிறுகதை மன்னர், புதுமைப்பித்தன், “பொன்னகரம்” சிறுகதையை இரண்டு பக்கங்களிலும் “துன்பக்கேணி” சிறுகதையை முப்பத்திரண்டு பக்கங்களிலும் தந்துள்ள நிலைமையில் சிறுகதைக்கான வரைவிலக் கணங்கள் எப்படி போருந்தும்?

இந்நிலையில் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டியது

ஒன்று. அது எழுத்தாளன் தான் ஏற்படுத்த விரும்பும் தாக்கத்தை உண்டுபண்ண அதன் அளவைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். இந்த சுதந்திரம் எழுத்தாளனுக்கு உள்ளதால் அதன் தரம் பற்றியும் அதனால் தனது தரம் பற்றியும் அவன் சிந்திக்க வேண்டும்.

சிறுக்கதை என்பது தீட்டித் தீட்டி ஒளிபெறச் செய்ய வேண்டிய ஒரு படைப்பு. வெகுசன வாசிப்பு பெரிதும் வளர்ந்துள்ள நிலையில் இவ்வாறு சொற்களின் கணதியையும் வாக்கியங்களின் இறுக்கத்தையும் எழுத்துக் குறியீடுகளின் உள்ளார்த்தங்களையும் முழுக்கத்தையின் அமைப்புச் செம் மையையும் மிக நன்றாக கமாக கவனித து எழுதுவதற்கான வாய்ப்பும் இல்லாது போகலாம் எனவும் சிறுக்கதையை விட்டு கதை ஒன்றினை சிறிதாகச் சொல்ல முனையும் ஒரு நிலைப்பாடே இன்று தமிழில் வளர தொடங்கியுள்ளது எனவும் பேராசிரியர், சிவதம் பிருப்பிடுவதையும் பார்க்கிறோம்.

இந்நிலையில் திருமலை வீ.என். சந்திரகாந்தியின் சிறுக்கதைகளைப் பார்ப்போம். நீண்டகால வாசிப்பு முதிர்ச்சியும் நிதானமான எழுத்து முயற்சியும் சேர்ந்து இவரது கதைகளினுடை பிரதிபலிப்பதைப் பார்க்கிறோம். இலக்கியம் சமூகத்தை பிரதிபலிக்க வேண்டும். இவரது சிறுக்கதைகள் அதனை செய்கின்றன. சமூகத் தில் காணப்படும் புரையோடிப்போன பல விடயங்களை படிப்பினையுட்டும் வண்ணம் எழுதியிருக்கிறார். கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்காது நிஜவாழ்வில் கண்டவற்றை மனதை தொடும் படியும் மனதில் படியுமாறும் சொல்லியிருக்கிறார்களே.

பெரும் பாலான கதைகளில் பெண்களின் பிரச்சனைகள் பல வேறுபட்ட கோணங்களில் அலசப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்களின் பிரச்சனையே குடும்பத்தின் சிக்கலாகி, சமூகத்தை பாதிக்கின்றன என்ற பனப்பாங்கு எழுத்தாளரின் மனதில் வடிவம் கொள்கின்றது. அவை சிறுகதையின் மூலமாக வண்ணம் பெறுகின்றன.

சிறுகதை ஒன்றை வாசகர்களுக்கு தரும் பணியில் தற்கால எழுத்துகளிலிருந்து மாறுபட்டு தனக்கென தெரியக்கூடிடன் ஒரு பாணி அமைந்துள்ளமையை அவரது கதைகளை படிக்கும் இலக்கிய சுவைஞர்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். புதிய புதிய உத்திகளை தனது ஒவ்வொரு கதைகளிலும் பயன் படுத்துவதன் மூலம் தனது ஒரு கதையிலிருந்து மற்றைய கதையை மிகவும் வேறுபட்ட வகையில் அமைத்து தனக்கென ஒரு வாசகர் வட்டத்தை அவர் ஏற்படுத்தி கொண்டிருக்கின்றார் என்பதில் ஜயம் இல்லை!

ழூப்பெய்திய சிறுமி ஒருத்தி சமூகத்தில் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகள்.....இந்த உலகில் தனக்கு மறைக்கப்படும் விடயங்களை தெரிந்து கொள்ள எத்தனிக்கும் மாணவ சிறுமி..... காதல் தரும் போதை ஆணையும் பெண்ணையும் தம் நிலை மறக்க வைக்கும் விந்தை.....

தாழ்த் தப்பட்ட இனத்தை சேர்ந்த ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவி அடிமை மனச் சிறையை உடைத்தெறிதல்.....பொய்கள் நியித்தமே முற்று பெறும் விவாகம் .....காலம் கடந்த விவாகத்தின் தாக்கம்..... பிரசவத்தின் போது பெண்ணொருத்தியின் மனநிலை..... காதல்லை அடைவதை காட்டிலும் குழந்தை ஒன்றை

பெறுவதில் அவசரம் காட்டிய பெண்..... இல்லத்தரசி என்ற வகையில் அந்நாட்களில் ஒரு பெண்ணுக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியத்துவம்..... தனது கணவனுக்காக எதையும் செய்ய துணியும் மனைவி ..... கணவனால் ஏமாற்றப்படும் பெண் எய்தும் எல்லை..... இந்த சமூகத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்ட பெண் எல்லைகளை உடைத்தெறிந்து தப்பி ஒடுதல்..... என பெண்களின் பிரச்சனைகள் தொகுதி முழுவதையும் ஆக்கிரமித்து கொண்டுள்ளன.

குறிப்பாக கலாச்சார புயல் சிறுகதை சிறந்து நிற்பதை நான் காண்கின்றேன். பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு சிறுமிகளும் பெண்களும் படுகொலை செய்யப்படும் இன்றைய காலகட்டத்தில் இக்கதையில் வரும் சிறுமியின் பக்குவப்பட்ட பேச்சினுடாக பல படிப்பினைகளை சமூகத்திற்கு முன்வைத்த ஆசிரியரின் உத்தி பாராட்டப்படக் கூடியது.

நல்ல சிறுகதைக்கான கவித்துவ மொழி நடை இவரிடம் நிறையவே உண்டு. இந் நிலையில் ஆசிரியரிடமிருந்து மென்மேலும் ஆழமான இலக்கிய கவர்ச்சி கொண்ட தரமான சிறுகதைகளை நாம் எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை. அதை தருவதற்கான தகுதியும் ஆற்றலும் அவரிடம் நிறையவே உண்டு என்பதில் சந்தேகமில்லை!

ந. பார்த்திபன்
விரிவுரையாளர்
தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
வவுனியா
கிளங்கை.

விமர்சகர் பார்வையில்.....

'ஞானம் நவம்பர் (2001) இதழில் வெளிவந்த' புதிய வெள்ளி பாதசரம்' பற்றி.....

இந்தக் கதையின் கருவிலும் புனைவிலும் காணப்பட்ட புதுமை மனதைக் கவர்ந்தது. இப்பொழுது எங்களது வாழ்வின் யதார்த்தம் இந்தக் கதையில் காட்டப்படுவது போலத்தான் மாறிக்கொண்டு போகிறது! இலங்கையர் கோனது வெள்ளிப் பாதசரத்தை இழைய வைத்து இந்தக் கதையை வெகுசமத்தாரமாகப் புனைத்திருக்கின்றார் ஆசிரியர்.

அந்த நடு வயது மனமக்கள் முதலிரவில் என்ன பேசிக் கொள்வார்கள் என்பது பற்றி கூறும் இடம் வெகு கச்சிதமான கலைத்துவம் மிகக் கிடைக்கிறது!

சேகருடைய பேச்சில் தொனித்த நெயாண்டினை உள்ளார்ச் சிரித்து ரசித்தேன்

அதுசரி,

இலங்கையர் கோனுடைய செல்லையர் இப்போதும் அதே மிடுக்குடன் தான் காணப்படுகிறார் மனுவான்!

வ. கிராசையா

'ஞானம்' - சஞ்சீகை
ஷசம்பர், 2001

வெளியிட்டாளர் உரை

திருமலை வி.என். சந்திரகாந்தி.....

இவரது கதைகளை நான் வாசித்தபோது பெரிதும் உவகை கொண்டேன். மகிழ்ந்தேன்.

திருக்கோணமலையில் விரல்விட்டு என்னக்கூடிய பெண் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் புதிய பெண் எழுத்தாளர் தோன்றி இருப்பதைக்கண்டே நான் அகமகிழ்ந்தேன்.

எனது வெளியீடு ஒன் றி னுாடாக திருக் கோணமலையில் இருந்து பத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் கதைகளைத் தொகுத்து ஒரு சிறுகதைத்தொகுப்பை வெளியிட வேண்டும் என்பது எனது திட்டங்களில் ஒன்று. எனவே இந்த பெயரைக் கண்டதும் எனக்கொரு உற்சாகம் பிறந்தது. இந்த எழுத்தாளரையும் சேர்த்துக்கொண்டால் கிட்டத்தட்ட எனது இலக்கை அடையலாம் என்று எண்ணினேன். எனவே இந்தத் திருமலை வி.என்.சந்திரகாந்தி யார் என்பதை தேடும் பணியில் ஈடுபட்டேன். என்னதான் தேடியும் எனக்குச் சரியான விபரம் கிடைக்கவில்லை. யார் யாரிடம் எல்லாம் இது பற்றிக் கேட்டேனோ அவர்கள் என்னிடமே நான் கேட்ட கேள்வியை கேட்கத்தொடங்கி விட்டார்கள். எனவே பிறரிடம் இது பற்றிக்கேட்பதை நிறுத்திக் கொண்டேன். ஆனாலும் மனதின் அடித்தளத்தில் தேடல் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

எனது வெளியீடுகளை சந்தைப்படுத்துவதில் நான் கொண்ட வேகம் - வெறியின் காரணமாக என் பாதங்கள் படாத அரசாங்கக்காரியாலயங்களோ, தினைக்களங்களோ, தனியார் நிறுவனங்களோ, வங்கிகளோ அன்றேல்

பாடசாலைகளோ, கல்லூரிகளோ கிடையாது. எனக்குத் தெரிந்தவர் தெரியாதவர் என்ற பேதமே கிடையாது. அப்படித்தான் நான் அன்று அந்த அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன்.

இரு கண்ணாடி அறையுள் சென்றேன். அகண்ட உருண்ட சதைப்பிடிப்பான முகம். அழகாக வாரிவிடப்பட்ட நெளிந்த கேசம். பருத்த உடல், சேட், லோங்ஸ். அவரை அன்று தான் முதல்முதலில் சந்திக்கிறேன்.

‘வணக்கம்’ என்றேன். அவரும் பதிலுக்கு

‘வணக்கம்’ என்றார்.

அவர் என்னைச் சிரித்தமுகத்தோடு வரவேற்றபோது, இரு கண்ணங்களும் உப்பி கண்களை சிறிதாக்கியது. என்னை அமரும்படி கூறினார். எதிரில் இருந்த இருக்கையில் அமாந்தேன். என்னைப்பற்றியும் என் செயற்பாடுகள் பற்றியும் கூறி எனது வெளியீடோன்றைக்கொள்வனவு செய்து என்னை ஊக்குவிக்கும் படி கேட்டேன்

“அதற்கென்ன.” என்று கூறிக்கொண்டே எனது வெளியீடோன்றைப் பெற்றுக் கொண் டு அதற்குரிய பணத்தையும் தந்தார்.

எனக்கொரு பழக்கம் உண்டு. என் வெளியீடுகளை நான் சந்தைப்படுத்தும் போதும் என் கையைவிட்டுப்போகும் ஒவ்வொரு பிரதியின் கொள்வனவுக்காரர்களின் பெயரை (காக தந்தாலும், கடனாகக்கொடுத்தாலும் அன்பளிப்புச் செய்தாலும்) பதிவு செய்து கொள்வேன். எனவே இவரது

பெயரையும் பதிவு செய்வதற்காக இவரிடம் பெயரைக் கூறும்படி கேட்டேன்.

“வீ.என்.சந்திரகாந்தி” என்றார்.

நான் அதிர்ந்து விட்டேன். நான் இது நாள்வரைத்தேடி அலைந்த அந்தப்பெண் இவரா? எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. என்னால் நம்ப முடியவில்லை. என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் வாய்டைத்து மௌனமானேன். என் நுடைய நிலைப்பாட்டை விளங்கிக் கொள் என் முடியாததால் ஒரு அழிவு பொருளைப்பார்ப்பது போல் என்னைப்பார்த்தார்.

இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால் சந்திரகாந்தி என்ற பெயர் பெண்ணுடையதாக இருந்ததால் ஆரம்பத்தில் சரியாகப் பார்க்காமல் - மனதில் இருந்த மனப்பதிவு காரணமாக திருமலை எனக்கு ‘திருமதி’ என்றே தோன்றியது. பின் அந்தப்பிழையை உணர்ந்து கொண்டேன்.

மௌனத்தைக்கலைத்தவனாக நான்.....

‘நீங்கதானா அந்தக்கதைகள் எழுதிற திருமலை...’ என்று தொடங்கி முடிக்கவில்லை, “அவரே தான்” என்றார்.

பெயரில் ஏற்பட்ட மயக்கம் தெளிந்து திகைப்படங்கி திருப்தி கொண்டு விடைபெற்றேன். அதன் பின் அடிக்கடி சந்திப்போம். என் வெளியீடுகளையும், வேறு மானில புத்தகங்களில் தான் விரும்பியவற்றையும் வாங்கிக் கொள்வார். இந்தச் சந்திப்பின் போதெல்லாம் அவரது கதை பற்றிக்கலந்துரையாடுவோம். கருத்துப்பரிமாற்றம்

செய்வோம். என் மனதுக்குப்பட்டதை அப்படியே கூறுவேன். ஒரு சாதாரண வாசகனாகவே என் கருத்துக்கள் இருக்கும். அதில் என்னைக்கவர்ந்தது, எனக்கு, உடன்படாதது, எனது விருப்பத்திற்கு மாறுபட்டது, நான் எதிர் பார்த்தது, நான் ஏமாற்றமடைந்தது, இப்படி பல கருத்துக்களைக் கூறுவேன். அவரும் மிகவும் பொழுமையாக ஒரு சாதாரண வாசகனின் பார்வையில் வந்த கருத்தாக ஏற்று தான் எழுதியதை எடை போட்டுப்பார்த்துக்கொள்வார். எனது வெளிப்படையான பாமரத்தனமான பேச்சு அவரைக் கவர்ந்தது. எனது முகஸ்துதியற்ற கருத்துகளின் காரணமாக, ஒவ்வொரு கதை வெளிவந்ததும் எனது கருத்தை அறிய அவாப்படுவார். கந்தோருக்கு நான் போகத் தவறின் அவர் என் வீட்டிற்கே வருவார். எங்கள் பேச்செல்லாம் வெளிவந்த அவரது கதைகளைப்பற்றியதாகவே இருக்கும்.

காலம் நகர்ந்தது. எனது வெளியீடுகளை வாங்கும் ஒரு வாசகராக அவர் இருந்தமை எம்மிடையே ஒரு நெருக்கமான உறவை வளர்த்தது. அவரது கதையை விமர்சிக்கும் நன்பர்களுள் நானும் ஒருவனாகி விட்டேன்.

பலரது படைப்புக்களை எனது வெளியீடாகக்கண்ட அவர் ஒரு நாள், தன்னுடைய கதைகளையும் தொகுத்து எனது வெளிப்பிடினுாடாக வெளிக்கொண்ட வேண்டும் என்று விரும்புவதாக கூறினார்.

அதற் கென்ன முதலில் கதைகளைத் தொகுத்தெடுங்கள் பார்க்கலாம் என்று கூறி விடைபெற்றேன்.

சில வாரங்களின் பின் ஒருநாள் அவர் கந்தோருக்குச் சென்றபோது வழுமையான புன்முறுவலோடு வரவேற்று,

அமரச்சொன்னார். அமரந்தேன். ஒரு கோவையைத் தூக்கி என் முன்னால் வைத்தார். எடுத்துப்பார்த்தேன். அவருடைய சிறுகதைத்தொகுப்பு.

'வெறுங்கையோடு இக்கதைகளை அச்சேற்ற உங்களிடம் தர மாட்டேன். ஒரு தொகையை எதிர் பார்த்திருக்கிறேன். இரண்டொரு கிழமைக்குள் அது கிடைக்கும். அப்போது உங்களிடம் இவற்றை ஒப்படைப்பேன்' என்று கூறி என்னிடத்தில் இருந்த கோவையை வாங்கி ஒரு 'லாச்சிக்குள்' போட்டு முடிவிட்டார். எனக்குத் 'திக்' என்றது.

எனது பதினான் கு வெளியீடுகளில் முன்று வெளியீடுகள் எனது வெளியிட்டங்காடாக அதற்குரியவர்கள் முதல் போட்டு வெளியீடு செய்யப்பட்டதே. அம்முவரும் நீண்ட நெடுங்காலநட்பின் பெயராலும் என் மேல் கொண்ட நன்மதிப்பாலும் எனது பணி மேலும் மேலும் வளரவேண்டும் என்ற பேரவாவால் செய்தார்கள். ஆனால்.....

சில மாதங்களே பழகிய இவர் என்மேல் கொண்ட நம்பிக்கை என்னைச்சிந்திக்க வைத்தது. அந்த நேரத்தில், சில வாரங்களுக்கு முன்பு விக்னேஸ்வரா வித்தியாலயத்தில் நடந்த கலந்துரையாடலில் 'நெயின்போ' உரிமையாளர் திரு. சிவபாலன் கூறியது ஞாபகம் வந்தது. அது.....

வசதியற்ற, ஆனால் வெளியீடு செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசைகொண்ட எழுத்தாளர்களுக்கு அவர்களது படைப்பைக் கண்ணிமயப்படுத்தி, அந்த மென்தட்டையும் அதன் பிரதிகளையும் ஒரு நூல்வடிவில் இலவசமாகக் கொடுப்பேன். விரும்பினால் அவர்கள் அச்சாக்கலாம்.

அல்லது அந்த ஒரு பிரதியோடு திருப்திப்படலாம் என்று கூறியதே.

என்னுடாகச்செயல்பட விரும்பியவனை அவனது சொந்தக்காலிலே நிற்கவைத்தால் அது அவனுக்கும் பெருமை; எனக்கும் மனநிறைவைத் தரும.....

ஒரு புதன் கிழமை இவருடைய கந்தோர் சென்று சொந்த வெளியீடாக நூலை வெளியீடு செய்வதற்குரிய வாய்ப்பு இருப்பதை விபரமாகக்கூறி அவரை அவரது படைப்புகளோடு ‘ஸ்ரீயின்போவுக்கு’ அழைத்துச் சென்று திரு. சிவபாலனிடத்தில் அறிமுகப்படுத்தி நாம் “சென்ற நோக்கத்தையும் விபரமாகக் கூறி அந்தக் கோவையையும் ஒப்படைத்தேன்.

எனது அனுகுமுறை அவரைக் கவர்ந்தது. நம்பிக்கையூட்டியது. எனது வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டார். இதனை வாசித்துப்பின் ஏற்புடையதாயின் மட்டுமே செய்து தருவேன் என்றார்.

தன்னுடைய அச்சகத்திலேயே இந்த நூல் அச்சாக்கப்படுமாயின் தாம் கணனியில் வாடவமைப்பதற்கு பணம் வேண்டாம் என்றும், வேறு இடத்தில் அச்சாக் குவதானால், அந்த நூல் வெளிவந்து சந்தைப்படுத்தியபின், எனது வேலைக்கு உங்கள் மனசாட்சிப்படி ஒரு சிறு தொகை தந்தால் போதும் என்றார். வெளியீடு எங்கள் வெளியீடாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அது உங்கள் சொந்த வெளியீடாகக் கூட இருக்கலாம் என்றார்.

அதைத்தான் நானும் விரும்புகிறேன் என்றேன்.

“இல்லை, இல்லை அது ஈழத்து இலக்கிய சோலை வெளியீடாக வரட்டும் என்றார் சந்திரகாந்தி.

எனக்குத்தாக்கிவாரிப்போட்டது.

கந்தோரில் சொந்த வெளியீடு பற்றி நான் கூறிய போது, மௌனமாக கேட்டு என்னுடன் வந்து அவ்வளவு நேரம் உரையாடிய அனைத்தையும் கேட்டுவிட்டு, சொந்த வெளியீடு வேண்டாம், ஈழத்து இலக்கியச் சோலை வெளியீடாக இருக்கட்டும் என்று கூறியதால் பொருள் விளங்காமல், அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

நிதானமாக ஒரு புன்முறையில் செய்தபடி, கண்களை இமைத்து லேசாகத்தலையை ஆட்டி என்னை அடக்கி விட்டார். என்னால் அவர் வேண்டுகோளாத்தட்ட முடியவில்லை.

நான் பழகிய இன்றைய புது எழுத்தாளர் மத்தியில் இவரை ஒரு கணம் எண்ணிப்பார்க்கிறேன்.....

“எது உண்மை”

1998ல் வெளிவந்த இவரது முதலாவது கதை. தினமுரசே இதை வெளிக்கொண்டந்தது. இதைத்தொடர்ந்து பல கதைகள் வெளிவரத்தொடங்கியது.

1967ல் இலங்கைப்பல்கலைக்கழக பிரவேச அனுமதி பெற்று அங்கு கல்வி பயில்கையில் சில நியமனங்களுக்கு

கான போட்டிப் பரீட்சைகளில் சித்தியடைந்ததனைத் தொடர்ந்து 1968ல் அரசாங்க சிறாப்பர் சேவையில் இணைந்து கொண்டார்.

இவர் கொழும்பில் மோட்டார் போக்குவரத்து திணைக்களத்தில் முதல் முதல் தன்கடமையை ஏற்றுக் கொண்டார். இருந்த போதும் இவர் நீர்பாசனத் திணைக் களத்தினுடாக மின்னேரியா, மட்டக்களப்பு, பண்டாரவளை, வவுனிக்குளம், கிளிநூச்சி ஆகிய இடங்களில் சேவை செய்த போதும் இவரை ஒரு எழுத்தாளனாக்கியது. திருக்கோணமலை மண் ணே ! ஆம் இவர் 89ல் திருக்கோணமலைக்கு மாற்றலாகி மாகாணசபையில் பதவி ஏற்ற பின்னரே எழுத்துத்துறையில் கால் பதிக்க முடிந்தது.

அச்சுவேவியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட வே.நாகராஜா இரத்தினம் தம்பதிகளின் இரண்டாவது புத்திரனாக 1946 டிசம்பர் 28ல் பிறந்தார். இவரது மூத்த சகோதரி சீதாலவத்சி 1987ல் ஏறிகணைத் தாக்குதலில் பலியானார். இவருக்குப்பின் இரவீந்திரநேரு, சந்திரபோஸ் என்ற இளையவர்களும், சாந்தாலவத்சி என்ற கடைக் குட்டியும் உண்டு.

ஆரம்பக் கல்வியை அச்சுவேவி கிறீஸ் தவக் கல்லூரியில் ஆரம்பித்து, அங்கிருந்தே பல்கலைக்கழகம் சென்றார். பொலிகண்டி செல்வராஜா பாக்கியலவத்சி தம்பதிகளின் மகள் செல்வசோதியை 1976ல் கையேற்றார்.

இவர் எழுத்துத் துறையில் மட்டுமன்றி விளையாட்டுத் துறையிலும் ஆர்வம் கொண்டவராக உள்ளார். கரப்பந்தாட்டத்தில் ஆர்வம் கொண்ட இவர் 1993 இல் ஜெயகாந்தி விளையாட்டுக்கழகத்தை ஸ்தாபித்து

அதனுடாகப் பல போட்டிகளை ஏற்படுத்தி ஊக்குவித்து வந்துள்ளார். குறிப்பாக ஓவ்வொரு சிவராத்திரி இரவுகளிலும் மின் ஒளியில் கரப்பந்தாட்டப்போட்டிகளை விடிய விடிய நடாத்தி வென்றோர் களுக்கு நிறைய பரிசுகளும் வழங்கியுள்ளார்.

சதீஸ்காந்தன் (மாணவன். ‘உயர் தொழிலாட்ப நிறுவனம்’ திருமலை) சஜந்தி (மாணவி கிழக்கு பல்கலைக்கழகம்) ஆகிய இரு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையான போதும் இவரது எழுத்தாற்றல் குறையவே இல்லை.

தினமுரசைத் தொடர்ந்து, ஞானம், தினக்குரல் ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கும் எழுதி வருகின்றார்.

இவர் தினமுரசு, ஞானம், தினக்குரல் ஆகியவற்றில் ஜம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கலைகளை எழுதியுள்ளார். இவர் அண்மையில் திருக்கோணமலை பிரதேச செயலகம் (பட்டணமும் குழலும்) நடாத்திய சாகித்திய விழா 2002ந்கான சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் தடவையாகப் பங்கு பற்றி ‘மலரத்துடிக்கும் மொட்டு’ என்ற சிறுகதைக்கு முதற் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

என் நினைவில் இருந்து மீழும் போது எனக்கே பெருமையாக இருக்கின்றது. ஒரு சுறுசுறுப்பான படைப்பாளியின் படைப்புகள் என் வெளியீடாக வருவதையிட்டுப் பெருமைப்படுகின்றேன்.

இதற்கு உறுதுணையாக நின்று உதவிபுரியும் ‘நேயின்போ நிறுவனத்தினருக்கும்’ அணிந்துரை வழங்கிய ந. பாரத்தீபன் அவர்கட்டும் அட்டை அமைப்பை வழங்கிய

-XVII-

'நேயின்போ' நிறுவனத்தினருக்கும் இவ்வெளியீட்டுக்குக் கை கொடுத்து உதவிய ஏனையோருக்கும் நன்றி கூறி விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி

ஸ்ரூத்து கிளக்கியச் சோலை

21, ஒளவையார் வீதி,

திருக்கோணமலை,

01.10.2002

இப்படிக்கு

சித்தி. அமரசிங்கம்

எனது கார

நான் மிக மிக அண்மைக் காலத்தில் எழுதிய பன் னிரு சிறுக்கைத்தகளின் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளியாகின்றது.....

இலக்கிய பணியில் எனது திறன்..... திறனின்மை, பலம்..... பலவீனம் பற்றியெல்லாம் நான் ‘வாய்ச் சாதூர்யம்’ பண்ணுவதற்கு அவசியமே இல்லாமல் எனது ஆக்கங்களே அப்பணியை நிறைவேற்ற ஒன்றிற்கு மற்றையது போட்டி போட்டு முன் நிற்கின்றன.....

இச் சிறுக்கைகள் அனைத்துமே ஏற்கனவே அச்சேறும் அங்கீராம் பெற்று தினமுரக வாரமலர், ஞானம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகை, தினக்குரல் பத்திரிகை ஆகியவற்றில் பிரகரமாகியுள்ளன. அப்பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகை ஆசிரியர்களுக்கு நன்றி கூறுவேண்டியது எனது மகத்தான் கடன்!

இத் தொகுப்பிற்கான முகவரையை பிரபல எழுத்தாளரான நபாரத்திபன் அவர்கள் வழங்கியமையை நன்றியுடன் நினைவு கூர கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இலக்கிய உலகில் எனது நன்பர் வெளியிட்டாளர் கலாவினோதன் கலாபூசணம் சித்தி அமரசிங்கம் அவர்கள் இச்சிறுக்கை தொகுப்பினை ‘சமுத்து இலக்கியச் சோலை’ பிரகரமாக வெளியீடு செய்யமுன் வந்தமை எனது பணியை மிகவும் இலகுவாக்கி விட்டது!

வெளிநாட்டிலிருந்தபடி வியாபாரத்தை மட்டுமே நோக்கமாக கருதி எமது எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கிய கலைஞர்களுக்கும் 'பூச்சாண்டி' காட்டிவரும் வெளியீட்டாளர் களுடன் ஒப்பு நோக்கும் போது இவரது இலக்கிய சாதனை மகத்தானது!

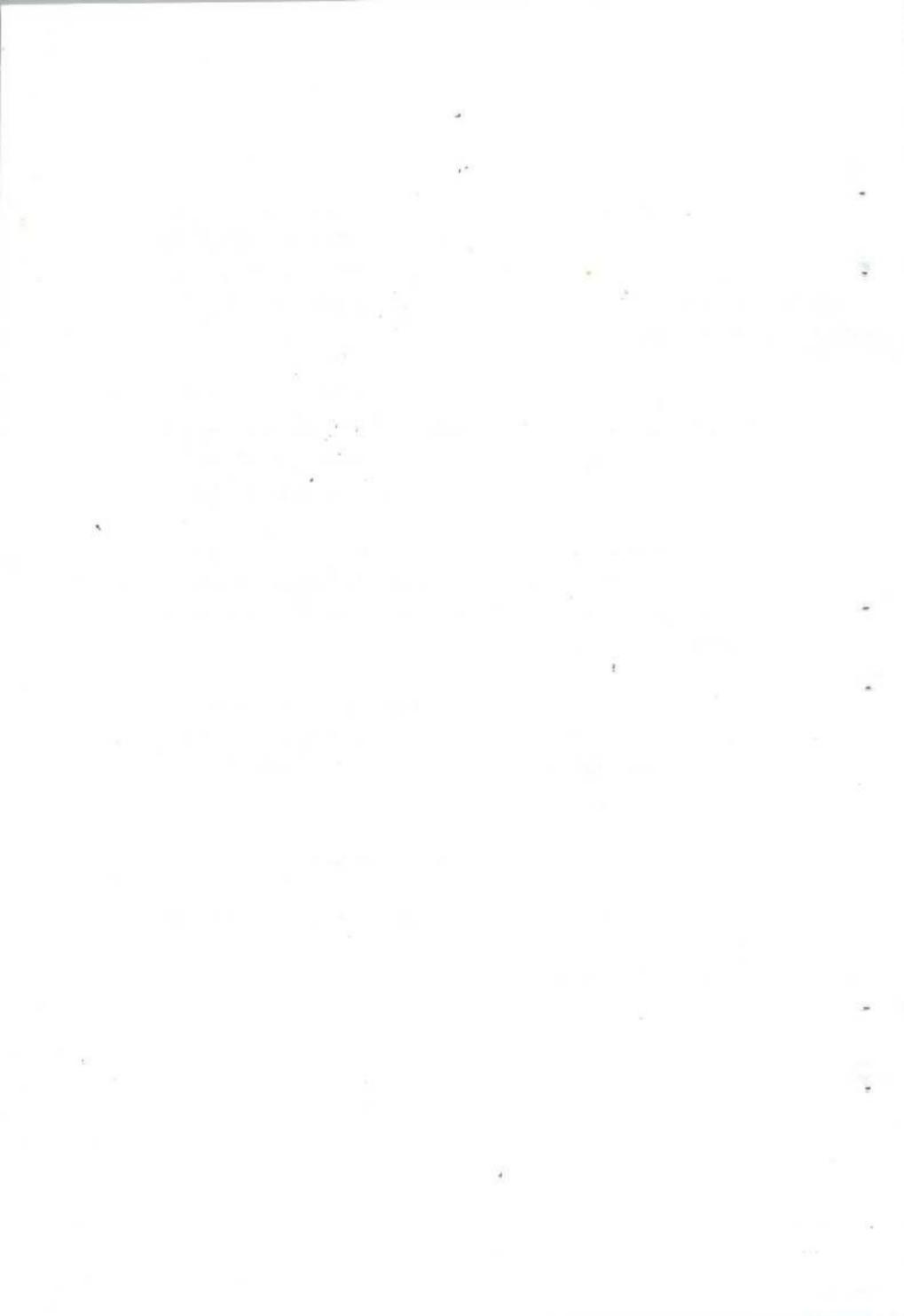
இளமை உணர்வோடு, வயதிற்கு மிஞ் சிய செயற்பாட்டுடன் அவர் ஆற்றும் பணி மென்மேலும் சிறந்து நீடிக்க சர்வ வல்லமை படைத்த காளித் தாயின் அருள் அவருக்கு தொடர்ந்து கிடைக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.....

எனதன்பு வாசக நெஞ்சங்களே.....‘விடியோ’ என்றும் ‘ஓடியோ’ என்றும் வீண் பொழுது போக்கும் கலைஞர்களுக்கு மத்தியில் உங்கள் இலக்கிய ஆர்வத்தை மெச்சாமல் இருக்க முடியாது!

வாசிப்பு மட்டுமே சிறந்தனைத் திறனையும் கற்பனை ஆற்றலையும் வளர்க்கின்றதென்பதை புரிந்து கொண்டு நீங்கள் வழங்கும் உற்சாகத்தில் தான் இலக்கிய உலகம் இனி நீடிக்க முடியும்.....

நன் றி.யு.டன் .....

572 A, ஏகாம்பரம் வீதி,
திருமதை.வி.என்.சுந்திரகாந்தி
தொலைபேசி:- 026-24706

கலாசாரப் புயல்

“பொன்னைப் பாதுகாக்கலாம் பாருங்கோ. ஆனால் பெண்ணைப் பாதுகாப்பது தான் பெரிய பொறுப்பு”

புருஷன்காரன் இல்லாமலே தனது ஒரே மகளின் பூப்புனித நீராட்டு விழாவை மிக மிக ஆடம்பரமாகவும் சிறப்பாகவும் ஒப்பேற்றிவிட்ட பெருமிதத்தில் தலைகால் புரியாமல் இருந்த ரஞ்சிதாவின் மீது, இளம் வயதினாலும் பக்கத்து வீட்டில் புதிதாகக் குடும்பம் நடத்துபவுன்மான ‘மிலிஸ்’ ஆரோக்கியநாதன் சொல் ஏறிக்கண ஒன்றை நாகுக்காக ஏவி வைத்தாள்.

இதனைக் கேட்ட ரஞ்சிதாவின் மனம் திஹர் என்று சிதறி உற்சாகம் இழந்து துணுக்குற்றது...

ரஞ்சிதாவின் கணவர் மனோகர் தனக்கொரு பெண் குழந்தை பிறந்தது குறித்து மிகவும் மனம் மகிழ்ந்ததுடன் நின்று விடாது.... அவளை நல்லதொரு நிலைக்கு கொண்டந்து பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆர்வ மேலீட்டால்.... பெரும் பணம் சம்பாதிக்க வெளிநாடு போய் இப்போ மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டது....

தனது மகள் ருதுவான செய்தி அறிந்ததும் தான் சார்ந்த மத கலாசாரத்துக்கு.... அமைவாக பூப்புனித நீராட்டு விழா சிறப்பாக நடாத்தப்பட வேண்டும் என்று ரஞ்சிதாவுக்கு அவன் அறிவுறுத்தியிருந்தான்.

அதுவரையில் வெற்றிகரமாகக் காரியங்களைப் பூர்த்தி செய்து விட்ட திருப்தியில் திளைத்திருந்த ரஞ்சிதாவின் முன் இப்போ புதியதொரு பொறுப்பு பூதாகரமாக உருவெடுத்து வந்தது!

என்றாலும் தன்னை குதாகரித்துக் கொண்ட ரஞ்சிதா... “என்னுடைய மகள் மீனா சின்னப்பிள்ளை பாருங்கோ.... எவருக்கும் கண்ணுக்குள் குத்துகின்ற மாதிரி தோற்றும் பெறவில்லை. அவள் உருப்பட்டு வருவதற்கு முன்னர் வெளிநாட்டில் இருக்கின்ற எனது கணவர் எங்களுடன் வந்து இணைந்து விடுவார்!”

இந்த நியாயம் மிலிஸ் ஆரோக்கியநாதனுக்கு ஒரளவு சரி என்றுதான் பட்டது. அவளுக்கு அவளுடைய குடும்ப வாழ்வில் கணவன் நியித்தமாக அனுபவிக்க நேர்ந்த சில துரோகங்கள் நம்பிக்கையீனங்களாக மாறி அவளது பேச்சிலும் நடத்தையிலும் அவை பிரதிபலிக்கச்செய்தன.

“என்றாலும் மிலிஸ் மனோகார்...நான் சொல்வதை உங்களுடைய மனதிற்குள் வைத்துக் கொள்ளுங்கோ.... அப்படியும் நடக்குமா என்று கேளாதேயுங்கோ... என்னுடைய சினேகிதி ஒருத்தி புதிதாக மணமாகி தனிக்குடித்தனம் போனவள். குமராகிற பராயத்தை நெருங்கிவிட்ட பக்கத்து வீட்டு பெடிச்சி ஒரு நாள் அவளிடம் கூறினாளாம்.... “உங்களுடைய அவர் அன்றி மிகவும் நல்லவர். நீங்கள் இல்லாத நேரம் என்னையும் கொஞ்சறவர்” என்று. இது எப்படி ‘மோட்டார் வெஷல்’ என்று கேட்கிற மாதிரியான சொற்பிரயோகத்தை வீசிய திருப்தியுடன் மிலிஸ் ஆரோக்கியநாதன் விடைபெற்று செல்லவும்..... ரஞ்சிதா எவருமே நம்ப மறுக்கும் பேயையோ பிசாசையோ நேரில்

காண நேர்ந்தது போல திடுக்குற்றுச் செயலிழந்தாள்!

“அன்னை மேரியே... அநாதரவான எனக்கு நீதான் அருள் பாலிக்க வேண்டும்....! என்று பிரார்த்தித்த படியே தனது நாளாந்த வேலைகளை கவனிக்கத் தொடங்கினாள் ரஞ்சிதா.

அவளது கணவன் வெளிநாடு போன்றை காரணமாகவே அக்குடும்பத்தின் வாழ்க்கைத்தரம் ஒரு நடுத்தர அளவுக்காயினும் உயர்ந்தது.

பெற்றோருடன் தனது கிராமத்தில் தான் வாழ்ந்த காலம் இன்னும் அவள் மனதில் பக்ஷமயாக இருந்தது. குமரான அவளை பெற்றோரின் மதிப்பும் கெளரவழும் உயர் சமூக மட்டத்திலான தொடர்புகளும் தான் பாதுகாத்து வந்தன. எவருமே அவளை நெருங்க முடியாது! அந்த மனத்தைரியமும் வாழ்க்கை முறையும் தந்த மேலான அனுபவம் தான் இன்றும் அவளை ஒரு பதிவிரதை என்று ஊரார் குறிப்பிட்டு கதைக்குமளவிற்கு உயர்த்தி வைத்திருக்கின்றது.

பாடசாலை சென்று விட்ட மகள் மீனா பற்றியே இன்று அவளது நினைவுகள் கூறிச்கூற்றி வட்டமிட்டன.....

மிலிஸ் ஆரோக்கியநாதன் கூறுவதை எந்த அளவில் அசட்டை செய்யமுடியும்?... பாடசாலை போகிற வழியில் பெண் பிள்ளைகளுக்கு இருக்கிற இடையூறுகள் பற்றியும் மற்றவர்கள் பேசத்தான் செய்தார்கள்

நாளைக்கு ஒரு அவமானம் நேர்ந்து விட்டால்

தூரதேசம் சென்று தனது மகளுக்காகவே கஷ்டப்படும் தந்தைக்கு கூறக்கூடிய சமாதானம் தான் என்ன?

எதற்கும் கொஞ்சம் முன்னெச்சரிக்கையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சிந்தித்து தீர்மானித்தவளாக தூரத்து வழியில் அவளுக்கு அக்கா முறையானவளும் அயல்வாசியுமான அபிராமி அம்மா வீட்டிற்குச் சென்றாள்.

பல பேச்சுக்களுக்கும் மத்தியில் மெதுவாக கதையைத் தொடக்கினாள்... “அக்கா, மீனா இப்ப பெரிசாகி விட்ட பிறகு எனக்கு அவளை பாடசாலைக்கு அனுப்புவது விருப்பமில்லாமல் இருக்குது. என்னுடைய கணவனுக்கு இவ்விட நிலைமைகள் விளங்காது. நீங்கள் என்ன அக்கா சொல்லுறியள்?”

அபிராமி அம்மாள் ஞானப்பழம்!, அவளையும் அவளது அனுபவத்தையும் உச்சிவிட்டு எதுவும் நடந்து விட முடியாது. எனவேதான் கணவனுக்கு கடிதம் எழுதிக் கேட்டு எடுக்கிற முடிவை அபிராமி அம்மாவைக் கேட்டு தெரிந்து கொண்டால் சரி என்கிற எண்ணைத்துடன் ரஞ்சிதா அங்கு வந்திருந்தாள்.

“நீ ஏன் ரஞ்சிதா விசர் கதை கதைக்கிறாய். இந்த நாளையிலை பெண்பிள்ளை படிக்காவிட்டால் அது எவ்வளவு அவமானம் தெரியுமா? அவள் கெட்டிக்காரி. படிப்பை விடக்கூடாது. என்னுடைய மகன் குமாரும் பக்கத்து பாடசாலையில் தான் படிக்கிறான். மீனாவைப் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு நான் அவனிடம் சொல்லி வைப்பேன். பாடசாலைக்கு இரண்டு பேருமே சைக்கிளில் போவதால் மீனாவை முன்னுக்குப் போகவிட்டு தம்பி பின்னால் போவான்.

நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்!?"

'அபிராமி அக்கா எப்படியான மனத்தைரியசாலி!' என்று வியப்புற்ற ரஞ்சிதாவுக்கு பெரிய மனப்பாரம் இறங்கியதாய் போய்விட்டது.

அவள் வீடு வந்து சேரவும் மீனாவும் பாடசாலையால் வந்து விட்டிருந்தாள். இப்போ மகளைப் பார்க்க தாய்க்கே கண்பட்டு விடும் போல இருந்தது. ஏதோ ஒரு வித்தியாசம்.... பருவக் கவர்ச்சி மீனாவில் பளிச்சிட்டது.

தலையை தாழ்த்திக் கொண்ட ரஞ்சிதா..."பிள்ளை உடுப்பை மாற்றி விட்டு சாப்பிட வா" என அன்புடன் அழைத்ததுடன் உணவையும் ஊட்டத் தொடங்கினாள்.

"பிள்ளை இனி மேல் நீ மாலையில் தேவாலயத்துக்கு போக வேண்டாம். நீ வீடு வந்து சேர இருட்டிவிடுவதால் எனக்கு பயமாக இருக்கின்றது."

ஒரு கவளாம் சோற்றை மென்று விழுங்கிய மீனா..... "அம்மா....'பிரேயர்' முடிந்து வருவதற்கு எனக்கு காலதாமதமாகாது. ஆனால் அங்கு 'மியூசிக் பிரக்ரிஸ்' இருக்கிற நாட்களில் தான் இருட்டி விடுகின்றது. நீங்கள் ஒருக்கால் 'பார்தருடன்' கதையுங்கோ...."

தனது மகள் தேவாலயத் தில் அனைவர் முன்னிலையிலும் 'ஸ்ரேஜில்' பாடுவது ரஞ்சிதத்துக்கு பெரும் மனமகிழ்ச்சியை தருவதுண்டு.

மறுநாளே தேவாலயம் சென்று 'பார்தருடன்'

கதைத்தபோது அவரும் மீனாவின் பிரச்சனையை பெரிது படுத்தவில்லை. அவளைச் சின்னப் பிள்ளையாகவே பார்த்தார்.

“நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம் மிஸில் மனோகரன்..... பிள்ளை புறப்படுவதற்கு காலதாமதமானால் நான் தகுந்த துணையுடன் அவளை அனுப்பி வைப்பேன்....” என்று உறுதி கூறினார்.

அவளது பெற்றமனம் இப்போது பெரிதும் ஆறுதல் அடைந்தது. கணவன் நல்ல நிலையில் இருக்கும் போதே ‘ஒரு குமரை வைத்துக் கொண்டு இத்தனை பாடு என்றால் புருசனை ஏதோ ஒரு வகையில் இழந்த பெண்கள் நிலை எப்படி இருக்கக்கூடும்?’ என்று எண்ணிக் கலங்கினாள்.

இப்பதான் எல்லாம் சரியாகி போய்விட்டதே என்று நினைத்த போது ரஞ்சிதா பூரண சந்தோஷம் அடைந்தாள். நீண்ட நாட்களாக மிஸில் ஆரோக்கியநாதனும் வீட்டுப்பக்கம் வரவோ எதிர்ப்படவோ இல்லை.

அன்று மீனா பாடசாலை சென்று விட்டாள். பல நாட்கள் பார்த்திருந்து ஏழாந்தது போல் அல்லாமல் அன்று மனோகரின் ‘எயர் மெயில்’ வந்தது.

மகளின் பூப்புனித நீராட்டு விழா படங்கள் கிடைக்கப் பெற்ற கையுடன் எழுதப்பட்ட கடிதம் அது. ஆவலுடன் பாடித்தாள்.

*.....என்றாலும் எனதருமை ரஞ்சிதா... வெளிநாட்டுக் கலாசாரங்கள் அச்சமூட்டுவனவாக இருக்கின்றன. இளைய

சமுதாயம் கெட்டு விடக்கூடிய வகையில் பல வாய்ப்புகள் வாயைப் பிளந்து கொண்டு இருக்கின்றன. பிள்ளைகளைப் பெற்றோர் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மிக மிக இளவைது பெண்கள் சுயாதீனமாக சுற்றித் திரிகின்றார்கள். இலகுவில் தவறியும் விடுகின்றார்கள். வைத்தியர்களும் பழியை பெற்றோர் மேலேயே போடுகின்றார்கள். 'நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு முன் எச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை போதிக்காதது தான் அவர்கள் தவறியமைக்கான காரணம்' என்று கூறுகின்றார்கள். மீனாவைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள். எனது மகளுக்கு ஒரு பழிச் சொல் வருமாயின் என்னை நீ உயிரிடன் பார்க்க முடியாது.....'

ரஞ்சிதா தான் அடியுண்டு வீழ்ந்து விடுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக அருகிலிருந்த ரீ போயில்' கையூன்றி நிலத்தில் சரிந்து கொண்டாள்.

பல கணவன்மார் வெளிநாட்டில் இருந்து கொண்டு தமது இளவைது மனைவியைப் பற்றிதான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். மறுபக்கம் தாங்கள் செய்யக்கூடாத திருகுதாளங்களையெல்லாம் ஒழுங்காக நிறைவேற்றவும் தவறுமாட்டார்கள்!

மீனாவின் தந்தை நேர் எதிர் மாறானவர். புனிதன்! ஒரு வார்த்தை சொன்னால் அதிலிருந்து மாறுமாட்டார்!

ரஞ்சிதா தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டு எழும்பவும் மீனாவும் பாடசாலையால் வந்தாள். உடுப்பு மாற்றுவதிலிருந்து கைகால் அலம்புவது உணவு ஊட்டுவது வரை அனைத்து கடமைகளையும் முடித்து விட்ட ரஞ்சிதா மகளைத் தனது மடியில் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

பெற்ற மனம்..... கணவனை ஒரு கரையாகவும் மகளை மறுக்கரையாகவும் இணைத்து தோங்கு பாலம் போல் ஆழியது....

“பிள்ளை....நான் எப்போதாவது உன்னை ஏசி இருக்கின்றேனா?”

“இல்லை”

எப்போதாவது அடித்திருக்கின்றேனா.? ”

“இல்லை”

“அப்ப நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு பிள்ளை பயப்படாமல் உண்மை சொல்ல வேண்டும்.

“நான் அம்மாவுக்கு பொய் சொல்வதில்லையே...”

ரஞ்சிதாவுக்கு விசாரணை செய்யத் தெரியாது. அவளையும் எவரும் விசாரணை செய்ததில்லை..... எனவே மகளிடமாயினும் விசாரணை செய்யும் தோரணையில் ஒரு கேள்வியை கேட்க அவள் மனம் கூசியது.....

“பிள்ளையோடு யாராவது பகிடி... கைச்சேட்டை விடுகிறவர்களா..?”

மீனா தாயை விணோதமாகப் பார்த்தாள். அவளது பால் வாழியும் முகத்தில் எந்தச் சலனமும் இல்லை.

தனது இடது கைவிரல்களை மீனா முகத்தின் முன்னர் விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டாள். இப்போ வலது

கையால் ஒவ்வொரு விரலாக மடித்துக் கொண்டே கூறத் தொடங்கினாள்.....

“எனக்கு ஆங்கிலம் புகட்டும் ஆரோக்கியநாதன் அங்கிள்..... பாடசாலைக்கு எனக்கு துணையாக வரும் குமார்..... இருட்டி விட்டால் எனக்கு துணையாக ‘பார்த்’ அனுப்பும் தேவாலய பணியாள்... அவ்வளவுதான்” என்று மீனா கூறி முடிக்கவும் ரஞ்சிதாவுக்கு ஆத்திரமும் அழுகையும் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

எவர் எவரை நம்பி அவள் மகனுக்கு காவல் வைத்தானோ அவர்களே வேலி பயிரை மேய்ந்த க்ஷையாக தரோகம் செய்து விட்டமையை நினைக்க அவள் உடல் பதறியது.

“அப்ப ஏன் பிள்ளை இதையெல்லாம் எனக்கு சொல்லவில்லை?”

ரஞ்சிதா மகள் மீது குழந்தி விழுந்ததுடன் தனது மடியிலிருந்து அவளது தலையையும் விலக்கி விட்டாள்.

தாய் ஏன் தன்மீது சினந்து விழுகின்றாள் என்பது மீணாவுக்குப் புரியவில்லை. என்றுமே கோபிக்காத அம்மா ஏன் அதட்டுகிறாள் என்பதும் விளங்கவில்லை. ஆனால் அவளில் நிதானம் இருந்தது. எழுந்து நின்று தனது அடர்த்தியான தலை மயிரை இறுகப் பின்னியவாரே...“ “அம்மாவுக்கு முறைப்படவேண்டிய தேவை ஏற்படாத தால்தான் நான் சொல்லவில்லை” என்று பணிவுடன் கூறினாள்.

ரஞ்சிதாவின் கோபம் எல்லை மீறியது. கைகள்

பதறின.. மீணாவின் தலைமயிரைபிடித்து இழுத்து ... நிலத்தில் தள்ளி.... அவங்கடைய பிஞ்சு முதுகில் 'கும் கும்' என்று குத்தி.... “நல்ல நடத்தையுள் தாய் தகப்பனுக்கு பிறந்த உனக்கு எது சரி எதுபிழை என்று கூட தெரியாமல் போய் விட்டதே?” என்று கேட்டு இன்னும் இரண்டு கன்னத்திலும் சாத்தி.....

இப்படியெல்லாம் அவளது எண்ண அலைகள் விரிந்தாலும் எல்லை மீறிய கோபம் காரணமான பதற்றத் திலிருந்து இன்னமும் அவளால் விடுபட முடியவில்லை! செயலிழந்தே இருந்தாள்.....

“மீணா தொடர்ந்து விளக்கினாள்.” நீங்கள் ஏனம்மா பயப்படுகிறியள். ஆரோக்கியநாதன் அங்கினும் சரி, குமாரும் சரி, ‘பார்தரின்’ பணியானும் சரி என்னுடன் பழகும் போது எந் தெந்த சந்தர்ப்பத்தில் எல்லை மீறினார் களோ அவ்வப்போதே நான் அவர்களை எச்சரித்து விட்டேன். அவர்களும் பயந்துபோய் எனக்கு மரியாதை தந்து பழகி கொண்டு தான் இருக்கின்றார்கள்”.

ரஞ்சிதாவுக்கு காதில் தேவகானம் பாய்ந்தது போல இருந்தது. அப்படியே மகளை வாரி அணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தாள்.

“ஏன் பிள்ளை.....அம்மாவிடம் சொல்லுவன் என்றோ, அப்பாவுக்கு கடிதம், எழுதுவன் என்றோ அந்தக் கெட்டவங்களை நீ பயப்படுத்தினாயா?.... ரஞ்சிதா இப்போ குழந்தையாக மாறி புத்தி சாதுர்யத்தில் உயர்ந்து நிற்கும் மகளிடம் விணவினாள்.

“இல்லையம்மா.....நான் அப்படிச் சொன்னால் தனித்து நிற்கின்ற உங்களுக்கோ தூரதேசத்தில் இருக்கும் அப்பாவுக்கோ அவர்கள் பயப்படமாட்டார்கள். ஆரோக்கியநாதன் அங்கிள் அவருடைய மனைவிக்கும், குமார் தனது தாய்க்கும், பணியாளர் ‘பார்தருக்கும்’ தான் பயப்படுவார்கள்.”

தனது மகனுக்கு இவ்வளவு புத்திசாலித்தனம் எப்படி வந்ததென்பது ரஞ்சிதாவிற்கு பெரிய ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அதேசமயம் வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரச் சீகேடுகளை எண்ணி கலங்கி..... அப்படி தனது மகனுக்கும் நேரின் தனது உயிரையும் மாய்க்க துணிந்து கடிதம் எழுதிய கணவனுக்காக பச்சதாப்பட்டாள்.

“என்னுடைய செல்வம்..... இப்படியெல்லாம் நடப்பதற்கு பாடசாலையில் சொல்லித் தந்தவையே?” - ரஞ்சிதா அப்பாவித்தனமாக வினவினாள்.

“இல்லையம்மா..... என்னுடைய சாமத்திய வீட்டின் போது நான் ‘மேக அப்’ முடிந்து அறையில் தனியே இருந்தேன். அப்போ அங்கு வந்த அபிராயி அம்மா ..... நான் பருவமடைந்ததைப் பற்றிய விளக்கத்தையும்..... ஆண்களோடு இனி எவ்வளவு தூரம் பழகலாம் என்பது பற்றியும்..... எல்லை மீறும் ஆண்கள் மீது எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றியும்..... தவறும் பட்சத்தில் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய சீரழிவுகள் பற்றியும் இன்னும் பல புத்திமதிகளையும் கூறினா. என்னை ஆலாத்தி மாலையிட்டு எல்லோரும் கொரவிக்கின்ற அந்த நேரத்தில் கூறப்பட்டதால் அந்த அறிவுரைகள் எல்லாம் எனது மனதில் நன்கு பதிந்து விட்டன.

‘எங்களுடைய கலாசாரத் ததை நீ இந்தத் தினத்திலிருந்து முன்னெடுத்துச் செல்’ என்று அவர் மந்திரம் போல கூறிய வார்த்தைகள் எனக்கு ஆபத்தான நேரங்களில் மன உறுதியையும் தைரியத்தையும் அளிக்கின்றது. மீனா பெரிய விரிவுரையே செய்தாள்.

ரஞ் சிதாவுக் கு இப் போ அனைத் துமே
தெளிவானது.....

சிறுமி ஒருத்தி ஏமாற்றப்படுவதனைத் தடுப்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை விடுத்து..... முன் எச்சரிக்கை நடவடிக்கை என்ற பெயரில் தவறான வழிகாட்டும் வெளிநாட்டு கலாசாரத்திற்கு அப்பால்.....

ஏமாற்றப்பட்டு விட்ட பின்னர் தற்கொலையை தெரிவு செய்யும் எமது நாட்டு பெண்கள் சிலரின் ஏமாளித்தனம் ஒரு விதிவிலக்காக.....

தெளிவும் உறுதியுமானதொரு கலாசாரப் புயல் எங்கு மையம் கொள்கின்ற தென்பதை ரஞ்சிதா இப்போ மானசீகமாகக் காண்கின்றாள்!

நூனம். மார்ச் 2001

இரகசியங்கள்

“பெரிய ஆட்கள் கதைக்கின்ற இடத்திலை சின்னப் பிள்ளைகள் இருக்கக் கூடாது என்று எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கிறஞ்!”

அம்மா அடிக்கடி கூறி என்னை எச்சரிக்கிற வார்த்தை தான் அது. நல்ல சுவாரசியமான கதை போய்க் கொண்டிருக்கையிலை, அம்மா என்னை இடைமறித்து தூரத்தி விட்டால் எனக்கு கோபம் ஏற்படாதா?

அப் பாவென் றால் ஒரு நானும் அப் படிச் செய்யமாட்டார். அப்பா நல்லவர்.

மற்றது... எனக்கும் இப்ப லேகப்பட்ட வயதில்லை. பதினாறு முடிஞ்சது மட்டுமன்றி ‘ஓ எல்’ எழுதி விட்டேன்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் அம்மாவே. “கெளாதமி பெரிதாகி விட்டா!” என்று ஊர் பூரா சொல்லி எனக்கு பூப்புனித நீராட்டு விழாவும் எடுத்தா. நான் நினைத்தேன்....இனி நானும் பெரிய ஆள்தான் என்று!

ஆனால் அதற்கு பிறகுதான் ஆட்களுக்கு மத்தியில் என்னை இருக்க விடாமல் தூரத்தும் அம்மாவின் செய்கை உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது.

பாடசாலையிலும் சில அம்மாமார் இருக்கினம். அவை ‘ஏ.எல்.ல் தான் அதிகம். “சின்னப்பிள்ளைகள் நீங்கள் எங்கட கதைகளைக் கேட்டு படிப்பைக் கோட்டை விடாமல் அங்காலை போங்கோ பார்ப்பம்.”

எனக்கு பத்திக் கொண்டு வரும். அம்மாவின் வாயிலிருந்து அடிக்கடி ஒரு வார்த்தை வரும். நான் மனதுக்கை அதைச் சொல்லித் தான் அவையைள ஏசுகிறனான்.

‘பிஞ்சிலை பழுத்ததுகள்!’

வனஜா அன்றி மாலையானதும் எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்து விடுவா, அந்த அன்றி தன்னுடைய கஷ்டங்களை அழுதழுது அம்மாவுக்குச் சொல்லுவா. நானும் நல்ல வடிவாக கேட்டுக் கொண்டிருப்பன். ஒரு கட்டத்திலை அம்மா நான் எங்கிருக்கிறேன் என்டு பார்வையாலை ஒரு துளாவு துளாவுவா! எனக்கு அஞ்சம் கெட்டு அறிவும் கெட்டுப் போகும்.

“பெரிய ஆட்கள் கதைக்கிற இடத்திலை...” என்று தொடங்கி இழுத்துக் கொண்டே வலது கையைத் தூக்கி ஆட்காட்டி விரலை ஆட்டிக் காட்டுவா...

நான் மெல்ல நமுவி எனது அறைக்குப் போய் நிலைக் கண்ணாடியின் முன் நின்று முகத்தைச் சுழித்து அம்மாவுக்கு நையாண்டி காட்டுவேன். அப்போ எனது கோபம் கொஞ்சம் குறையும். நான் வடிவு என்ற எண்ணம் வரும். எனது பெரிய கண்களை கண்ணாடியில் உருட்டி முழித்துப் பார்ப்பேன். நாக்குச் சிவப்பை நீட்டிப் பார்ப்பேன். இரு கைகளையும் தோழுக்கு சமாந்தரமாக நீட்டி தோள்கள் ஆடாமல் கழுத்துடன் சிரசை ஆட்டிப் பார்ப்பேன்.

வனஜா அன்றியடைய கதையைக் கேட்டால் எனக்கு ‘ரீ. வீ’ நாடகம் பார்ப்பது போல இருக்கும். என்னதான்

அம்மா எனக்கு ஒட்டம் காட்டினாலும் நான் வனஜா அன்றியின் கதைகளைக் கேட்காமல் இருக்க மாட்டேன்.

வன ஜா அன்றிக்கு அண்மையில் தான் விவாகமாகியிருந்தது. அங்கிள் வெளிநாடு போயிட்டதுடன். அன்றியையும் அங்கு அழைத்துக் கொள்ள முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். அன்றிக்கு அங்கிளிடம் போய்விட வேண்டும் என்ற அவசரம். ஆனால் தனியாக பிரயாணம் போக வேண்டியிருப்பது அவாவுக்கு பெரிய பிரச்சனையாக இருந்தது.

அன்றி அழகாக இருப்பா. எலுமிச்சை பழநிறம். அம்மாவைப் போல அல்லாமல் சதைப்பிழப்புடன் இருப்பா!

கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னர் தான் வெளிநாடு போய் விடுவதற்காக அவா பூறப்பட்டிருந்தா: இடையில் ஒரு நாட்டில் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்ப்பார்த்து ஒரு ‘ஹோட்டலில்’ மேலும் சில பெண்களுடன் தங்கியிருந்தா. எல்லா ஒழுங்குகளும் இங்கு தலைநகரில் ஒரு ‘ஏஜன்சி’ மூலமாக நிறைவேற்றப் பட்டிருந்தது. அவன் மற்றொரு ஆடம்பர ஹோட்டலில் தங்கியிருந்து அவர்களை அந்தந்த நாட்டுக்கு களவாக அனுப்பும் வேலைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய உதவியாள் அடிக்கடி வந்து அவர்களுடைய தேவைகளைக் கவனிப்பான். இடையில் அவர்களில் ஒருத்திக்கு பயண ஒழுங்கு சரிவந்து விட்டதாக கூறி ‘ஏஜன்சியிடம்’ அழைத்துச் செல்வான். அவனை சில தினங்கள் காணக் கிடைக்காது! திடீரென்று வருவாள். தனக்கு எல்லாம் ‘ஓகே’ என்று கூறி பயண பெட்டிகளை எடுத்துச் சென்று விடுவாள். பெண்களுள் ஒரு ‘கசமுசு’ பேச்சு அடிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் எவரும் தமது

பயன்த்தை தடங்கல் படுத்திக் கொள்ளவில்லை!

வனஜா அன்றியும் இன்னுமொரு பெண்ணும் மட்டும் தங்களை அழைக்க வந்த உதவியாளிடம் “நாங்கள் ‘ஏஜென்சியிடம் வருவதென்றால் இருவருமாக சேர்ந்தே வருவோம். தனியே வரமாட்டோம்.” என்று அடித்துக் கூறி விட்டார்கள்.

இதனால் அன்றி எமது நாட்டுக்கே திரும்பி வர நேரிட்டது. அங்கினுக்கு கடிதம் எழுதினா....

‘நான் கற் புடன் உங் களிடம் வந் து சேரவேண்டுமாயின் நீங்களே என்னை வந்து அழைத்துச் செல்லுங்கள்.’

அங்கிள் அந்தக் கடிதத்தை தொப்பென்று போட்டு விட்டு இருந்த மாதிரி மௌனம் சாதித்தார்.....

அன்றிக்கு அங்கினுடன் போய்ச்சேர அவசரம்! அம்மாவிடம் கதை கதையாக சொல்லி அழுவா. அம்மா அன்றியை தனது தங்கையைப் போலவே ஆதரித்து அனுதாபம் காட்டினா.

தானுண்டு தனது வேலையுண்டு என இருந்த அப்பாவுக்கு தொந்தரவு கொடுத்து அன்றியை தலைநகர் அழைத்துச் சென்று புதிதாக பயண ஏற்பாட்டைச் செய்யத் தூண்டினாள்.

தொடக்கத்தில் அப்பாவும் அன்றியும் ஓரிரு நாட்கள் தலைநகரில் தங்கியிருந்து பயண முயற் சிகளை மேற்கொண்டனர். அடுத்தடுத்த தடவைகளில் நாட்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வந்தது. பயணம் மட்டும் சரிவரவில்லை.

அம்மாவுக்கு கவலையுடன் சலிப்பும் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஆணால் வனஜா அன்றிமேல் வைத்த அன்பு மட்டும் அவாவுக்கு குறையவில்லை.

அப்பாவும் அன்றியும் பயணத்தால் திரும்பும் நாட்களில் அன்றி கணத்திருப்பாள் அவள் குளிப்பதற்கு அம்மா சுடுநீர் வைத்துக் கொடுப்பாள்.

தனது கற்பு நெறியிலிருந்து பிறழக்கூடாது என்பதற்காகவே வெளிநாடு போய் கணவனுடன் இணையும் சந்தர்ப்பத்தை வனஜா அன்றி தூக்கி ஏறிந்து விட்டு நாடு திரும்பி விட்டமை அம்மாவுக்கு அவள் மேல் உறுதியான நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அம்மா என்னதான் என்னை “பெரிய ஆட்கள் கதைக்கிற இடத்திலை நில்லாதை நில்லாதை” என்று எச்சரித்தாலும் நான் ஊடுருவக்கூடிய இடங்களை முற்றாக தடை செய்ய மட்டும் அவாவால் முடியாமல் இருந்தது.

எனக்கு என்னென்ன கதைகள் எட்டக் கூடாது என்று அம்மா கருதி வந்தாளோ அப்படியான கதைகளைல்லாம் பாடசாலையில் சரளமாக காதில் அடிப்பட்டன.

அன்று அப்பாவும் அன்றியும் பயணத்தால் திரும்பியிருந்தார்கள். நன்கு மாலையாகி விட்டிருந்தது. நான் ‘ஹோல்’ மூலையில் எனது மேசையில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

வனஜா அன்றி வந்த வேகத்தில் அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்தார்.

“எல்லாம் சரி வந்து விட்டது!” அம்மாவுக்கு

சந்தோஷம். அப்பா சாதிக்க முடியாத காரியத்தை சாதித்து விட்ட திருப்தியில் ஓய்வது போன்று ‘சோபாவில்’ சாய்ந்திருந்தார். அம்மா அன்றிக்கு குளியலறையில் கூடுநீ கலக்கும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வனஜா அன்றி அப்பாவுக்கு கிசு கிசுவென்று ஏதோ இரகசிய தொனியில் கூறிக் கொண்டிருந்தா. அதே ‘ஏஜென்சி’ மூலமாகத் தான் இப் போதும் பயண ஏற்பாடு சரிவந்திருக்கிறதென்பதை அம்மாவுக்கு காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்பது பேச்சின் மூலப் பொருளாக இருப்பதை நான் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று அப்பா நான் இருப்பதை அவதானித்து விட்டார்.

“கௌதமி... அம்மா சொல்லுகிறவா அல்லவா பெரிய ஆட்கள் கதைக்கிற இடத்திலை இருக்கக் கூடாது என்று. உங்களுடைய அறைக்கு போங்கோ!”

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அப்பாவின் வாயால் மட்டும் தான் நான் இந்த வார்த்தையைக் கேட்காமல் இருந்தேன். இன்று புதினமாக அப்பா ஏன் இப்படி சொல்கிறார்?

வனஜா அன்றிக்கு அன்று பிழைகாரனாக தெரிந்த ‘ஏஜென்சிக்காரன்’ அப்பாவின் தொடர்பு ஏற்பட்ட பிறகு எப்படி சரிகாரனாக தெரிகின்றான்?

வெளிநாட்டு மோகம் அவளைப் படிப்படியாக மாத்திவிட்டதா?

அம் மா குளியலறையிலிருந்து குரல் கொடுக்கின்றாள்.

“வனஜா வா...நானே வார்த்து விடுகிறேன்.”

அம் மாவுக் குத் தான் அன்றீமேல் எவ் வளவு அன்பு..பாசம்.. நம்பிக்கை! எப்படி நிர்ச்சலனமாக அவள் இருக்கின்றாள்!.

தனக்கு இழைக் கப்பட்டுக் கொண் டிருக்கும் துரோகம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள சிறு துப்புக் கூடவா அவனுக்குக் கிடைக்க வில்லை?

அப் படிக் கிடைக்குமாயின் ஏற்படக் கூடிய பாதகங்களை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்...‘பெரிய ஆட்களின் விடயங்களில் சின்னப் பிள்ளைகள் தலையிடக் கூடாது. எனக்கு நானே அறிவுறுத்திக் கொள்கின்றேன்!

தினமுரசு-ஜூன் 24-30-2001

காதலே மெளனமானால்....

தலைநகரிலிருந்து இருநூறு கிலோமீற்றர்களுக்கு சற்று அதிகமாக உள்ள தனது இலக்கை நோக்கிப் பறப்பட இருந்த அந்த அதிகாலை கடுகதி 'இரயிலில்' மூலம் ஆசனம் ஒன்றினைப் பிடித் து வசதியாக அமர்ந்துகொண்டேன்.

சனநெரிசல் இல்லை.

எதிரிலே என்னைக் காட்டிலும் ஓரிரு வயது அதிகம் மதிக்கத் தக்க இளைஞன் ஒருவன் சிறிது பதட்டத்துடன் 'பிளாட்பாரத்தையும்' தனது கை கடிகாரத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான். சாதாரண ஆடையில் அவன் இருந்தாலும் அவனது இறுக்கமானதும் நன்கு 'பொலிஷ்' செய்யப்பட்டதுமான பாதனி அவனை ஒரு 'பொலிஸ்காரன்' என இனங்காட்டியது.

எனது வாயைக் கட்டிக் கொண்டேன். பிரயாணத் துணைக்கு இப்படி ஒரு பாதுகாப்பு தேஷனாலும் கிடைக்காது என்று மனதை நானோ என்னை மனமோ தேற்றிச் சமாதானம் செய்துக் கொண்டு சாந்தமாகினேன்.

இதமான பனிக்காலக் காற்றுக்கு ஈடுகொடுத்து உடல் சூடாகிக் கொண்டிருந்தது. விழிகளை இறுக மூடிதியான சுகத்தின் பேரின்பத்தை ஒத்திகை பார்த்தேன்.

'இரயில்' நிலையத்தின் பேரிரைச்சல் என்னை உலுப்பவும் விழிகளைத் திறந்தேன். என்ன ஆச்சரியம்.....

என் எதிரே பளிங்குச் சிலைபோல ஒருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். புகைவண்டி நகரத் தொடங்கியிருந்தது. அந்த 'போலிஸ்காரன் வண்டியின் நகரத்திலுக்கு ஈடுக்கொடுத்து 'பிளாட்பாரத்தில்' நடந்தபடியே அவளுக்கு இறுதிக் கட்ட அறிவுறுத்தல்களை வழங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் அவளது அண்ணன் என்பது மட்டும் புரிந்தது.

இறைவன் அழகென்ற சமாச்சாரத்தை உலகெங்கும் அள்ளிச் சொரிந்திருக்கிறான். மலர் களிலும் ..... பறவைகளிலும்..... மிருகங்களிலும் ..... மீனினங்களின் இயற்கையிலும் மருளாத உள்ளமும் உண்டோ?

ஆனால் அவையாவற்றிலும் பரிணயித்துள்ள அழகனைத் தையும் ஒன்று குவி தத மையம் பெண்ணேயல்லவா!

பெண்களில் அழகிகள் உண்டு....பேரழகிகள் உண்டு....ஆனால் 'பாரதத்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும்' என்று மனம் ஏங்கும் பெண் அழகிகள் இருக்கிறார்களே....அப்படிப்பட்டவர்களை வாழ்க்கையில் அழுவமாகவே சந்தீக்கமுடியும்!

எனது வாழ்க்கையில் அப்படி நான் சந்தித்த இரண்டாவது பெண் இவள்!

'பிளாட்பாரத்தில்' ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்த இளைஞரை பின் தள்ளி அந்த அழகுச் சிலையை என் முன்னிருத்தி புகையிரதம் வேகமாக ஓடத் தொடங்கியிருந்தது....

அவள் தனது பார்வையை ஒடும் காட்சிகளில் இலமிக்க விட்டிருந்தாள்....

எப் பேர் பபட்ட அழகான தொற்றமுள் ள பெண்ணுக்கும் இணைநிற்கக் கூடிய எனது ஆண்மைக்கு முகம்கொடுக்க அவள் தயங்கினாள் போலும்.....

ஆனால் எனது வாழ்க்கையில் நான் சந்தித்து அபரிமிதமான ஆசை கொண்ட அந்தத் தங்கச் சிலையை.... ரஞ்சியை..... எனது தயக்கம் காரணமாகவே நான் இழந்தேன்!

முதல் காதலையும் முதல் முத்தத்தையும் மறக்க முடியாது என்பார்கள்.... ரஞ்சியிடனான எனது உறவு மறக்க முடியாதது என்பதல்ல பிரச்சனை. ரஞ்சியை நான் இழந்து விட்டமையால் எனது இதயத்தை இறுகப் பிழிவது போன்ற ஒரு வேதனை எனது ஆழமானத்தின் தளத்தில் என்றுமே சிரஞ்சீவியாக நிலைத்து விட்டது.

எனது அழகு.... கல்வி..... பதவி எல்லாமே அவளைக் கவர்ந்திருந்தன. அவளை என் பக்கம் திருப்புவதற்காக நான் எதுவுமே செய்ய வேண்டியிருக்கவில்லை.....

ஆனால் அந்தப் பேரழகியின் முன் நான் எனது தகுதிகள் அனைத்தையும் அற்பமாக கருதி விட்டேன் போலும்!

‘நான் உங்களைக் காதலிக்கவில்லையே’ என்று ரஞ்சி மறுத்துரைக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படக் கூடாதென

நான் அஞ்சினேன். அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் தெரியம் என்னிடம் சிறிதளவேனும் இருக்கவில்லை.

எனவே.....

‘நான் உன்னைக் காதலிக்கின் ரேன்’ என்று அவளிடம் கூறிவிட வேண்டிய அந்த மாபெரும் உண்மையை எனது இதய அறைகளில் வைத்துப் பூட்டிக் கொண்டேன்.

காதலிக்காமலே இருந்து விடுவது சுற்றும் சிரமமல்ல. ஆனால் காதலித்துக் கொண்டே அதை வெளிப்படுத்தத் தவறுவதால் ஏற்படும் இழப்பு நிமித்தமான ஒரு கவலை இருக்கிறதே..... அதை எந்த ஒருவணாலும் ...எந்த ஒருத்தியாலும் தாங்கவே முடியாது என்ற பாடத்தை நான் எனது வாழ்விலேயே படிக்க நேரந்திருக்காவிட்டால் எல்லாமே நன்றாக இருந்திருக்கும்....

அவளால் எவ்வளவு நேரம்தான் எதிர்காற்றுக்கு முகம் கொடுத்தபடி காட்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியும்.....

எனது பக்கமாக முகத்தை திருப்பிக் கொள்வதும்... பின்னர் நானின் தலையை தாழ்த்திக் கொள்வதுமாக அவளது பெண்மை பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

பிரயாணத்தின் போது என்னிடம் உதவிகள் ஏதாவது கேட்க நேரிட்டாலும் என்ற முன்யோசனையில் அச்சாரமாக ஒரு புன்முறையை அவள் உதிர்த்தாள்.

அந் நாட்களில் ரஞ்சி பிடிவாதமாக என்னை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்ப்பாள். அச்சந்தரப்பங்களி வெல்லாம் நான் ஏனோ தலையைத் தாழ்த் திக்கொண்டிருந்திருக்கின்றேன்.

அவளது விழி வீச்சுக்குப் பதிலாக நான் அவள்மீது ஒரு பார்வையை வீசியிருந்தால் அவள் புன்னகையை பரிசாகத் தந்திருப்பாள். அப்போதும் கூட நான் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டிருப்பேன் என்பதில் ஜயமில்லை.

அந்தத் தவறை இப்போதாவது நான் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உறுத்தல் என்னில் மேலோங்க.... மெதுவாகப் புன்னகைத்துவழியே..... “உங்கள் பெயர்?” என்று வினவினேன்.

நான் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து முறுவலித்தேன் என்றோ அவளது பெயரை வினவினேன் என்றோ என்னால் என்னை நம்பவே முடியவில்லை.

‘ரசிகா’ - முத்து உதிர்ந்தது.....சலீர் என்றது. அள்ளிக் கொள்ள வேண்டும்போல் இருந்தது....

மறுகண்மே தனது பெண்மைக்கேயுரிய நாணம் மேலிட பார்வையை வெளியே திருப்பிக் கொண்டாள்.

என் ரஞ்சியின் அதே சிரிப்பு!

ரஞ்சி அவளது நண்பிகளுடன் பேசிச் சிரிக்கும் சந்தரப்பங்களில் நான் அவளைக் களவாகப் பார்ப்பேன். என்னைக் கண்டுவிட்டால் அவளது உற்சாகம் அதிகரிக்கும்.

அதை நான் உணரும்படி அவள் உணர்த்தியிருந்தாள். நான்தான் தெரியமற்றிருந்தேன்.

ஒரு வேலை அவள் துணிந்து ‘நான் உங்களைக் காதலிக்கின்றேன்’ என்று என்னிடம் கூறியிருந்தால் எல்லாமே சரியாகியிருக்கும். அவள் துணியவுமில்லை. அது அவள் குற்றமுமில்லை.

ஒரு வருட காலமாக அவள் என்னில் மருண்டு இலவித்திருந்தாள். எனக்காக காத்திருந்தாள். அவளது இளமைப்பொழுதுகள் என் நினைவுடன் கழிந்தன. தனது கற்பை எனக்கு காணிக்கையாகக் முடிவெடுத்திருந்தாள். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்தும் உணராமல் நான் தான் இருந்து விட்டேன்.

அவள் மேலான எனது காதலை வெளிப்படுத்தும் திராணியற்றவனாக என்னைப் படைத்தாயே இறைவா என ஓவ்வோர் கணமும் வருந்துவேன்.

புகைவண்டி தனது போக்கில் ஆழியும் அசைந்தும் மோதியும் போய் க் கொண் டிருந் தது. சிற் றுண் டி வியாபாரிகளினதும் பிரயாணிகளினதும் பேர்ம் பேகுதல் சுமுகமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

மற்றொரு ‘கொம்பார்ட் மென்றி’விருந்து ‘பி.பே’ நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞருக்கு ரசிகாவை தெரிந்திருந்தது.

“எங்கை போறியள்?” அந்த இளைஞன்

“இளருக்குத்தான்”

உத்தியோகம் பார்க்கிறியனோ?"

"இன்னமும் இல்லை"

"அண்ணயை விசாரிச்சதாய்ச் சொல்லுங்கோ"

"ஓம்.....ஓம்....."

ரஞ்சி மனதைக் கவர்ந்திருந்த காலம் தான் எனது வாழ்வின் பொற்காலம்....

நான் அவனுடன் வாழாதிருந்திருக்கலாம், ஒரு வார்த்தை பேசாதிருந்திருக்கலாம். ஆனாலும் ஒரு நேயம் எம்மைக் கட்டி வைத்திருந்தது.

மானசீகமாக ஒருவரை ஒருவர், நினைத் து வாழ்ந்திருந்த அந்தத் தூய பாதையில் ஒரு இளைஞன் குறுக்கிட்டான். அவனுக்கு என்னைக்காட்டிலும் மேலான பதவி இருப்பினும் என்னிடம் இருந்த வசீகரம் அவனிடம் இருக்கவில்லை.

ஆனால் அவன் தைரியத் துடன் ரஞ்சியை நெருங்கினான்.

அவனது தீவிரம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க நான் கவலையில் துவண்டேன். அவனது மனத் தைரியத்தில் ஒரு சிறிதளவேனும் எனக்கிருந்திருந்தால் ரஞ்சி எளிதாக எனது இல்லத் தரசியாகியிருப்பாள். என் எதிரே அவனை அமரவைத்து அனு அனுவாக இரசித்திருப்பேன்....

பிறை போன்ற நுதலும் ,..... எடுப்பான முக்கும்.....முத்துப் பல்வரிசையும்.....மாதுளை முத்தில் அமைந்திருக்கும் சிவந்த நிறமும்.....கருநாகம் போன்ற அடர்ந்த மிக நீண்ட சிகையும்.....உடுக்கின் இடை அழகும்.....பாதங்களின் தூய வெண்மையும் எனக்கே எனக்கு என்று எண்ணி மகிழ்ந்திருப்பேன்.

‘பு.பே’ நோக்கி சென்று கொண்டிருந்த அந்த இளைஞர்களுடன் ரசிகா பேச்சை வளர்க்கவில்லை. இலாவகமாக வெட்டிவைத்துள். அவனும் விலகிச் சென்றான்.

புறத் தூய்மையான பெண்கள் தங்கள் அகத் தூய்மையையும் பேணும்போது அவர்கள் தெய்வத்துக்கு சமமாகி விடுகின்றார்கள்.

ரஞ்சியின் விசயத்திலும் அப்படியே நடந்தது. எந்த ஒரு ஆண்களாலும் களங்கப்படக்கூடாத தெய்வீகத்தை நான் ரஞ்சியில் கண்டேன். அதற்கு நானும் விதிவிலக்கல்ல என்று முற்றுமுழுதாக நம்பினேன். என்றால் ஒரு நாள் அவள் ஒரு ஆடவனுக்கு தனது அழகையும் இதயத்தையும் திறந்து வைக்கப்போகிறாள் என்பதை நான் பிடிவாதமாக உணர் மறுத்தேன்.

ஆனால் புதிதாக ரஞ்சிமீது காதல் கொண்ட அந்த இளைஞர் அவளை விவாகத்திற்காக நெருக்குவதாகவும் ரஞ்சி ஏதோ சாட்டுப்போக்கு கூறுவதாகவும் கதைகள் அடிப்படன.

ரஞ்சிக்கும் எனக்குமிடையேயான பனிக் காதலுக்கு சோதனை ஏற்பட்டதாக எண்ணி என் நெஞ்சு வேதனையில் துடி துடித்தது.....

புகைவண்டி ஒரு நிலையத்தில் தரிக்கவும் நான் ரசிகாவுக்காகக் குடிநீர் பிடித்துக் கொடுத்தேன். அவள் ஆதரவுடன் என்னை அணுகுவது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

“நீங்கள் பட்டதாரியோ?” நான் வினவினேன்.

“இல்லை....‘சீமா ‘ஸரேச் தறீ’ இப்போதுதான் எழுதிவிட்டு வருகிறேன். நீங்கள்?” வினாவினாள்.

“நான் ஒரு ‘சிவில் இனஜினியர்’ ”

அத்துடன் அமைதி. ஓடும் காட்சிகளில் இலயிப்பு.

நான் விடவில்லை.....“உத்தியோகம், பார்ப்பாகளா, வெளிநாடு போவாக்களா?” வினாவினேன்..

“வெளிநாடு போக விரும்பவில்லை” சிரித்தாள்.

“எங்களுடைய கலாசாரத்தை நீங்கள் போற்றுபவர் போலும்.”

உதடுகளை நாக்கினால் தடவி சரவிப்பை ஏற்படுத்தினாள். உதடுகள் பிரகாசித்தன. குறும்புடன் பார்த்தாள். சிரித்தாள். பின் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். அவளுடைய அறிவு பேச சிலும் துலங்கியது.....மெளனத்திலும் சுடர்விட்டது.

வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த புகையிரதம் ஒரு குலங்கலுடன் நின்றது. எட்டிப் பார்த்தேன். அவள் வினாக்குறியுடன் என முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“யாரோ ‘செயினெ’ இழுத்து விட்டார்களாம்” நான் கூறினேன்.

“எந்தச் செயினெ ?” சிரித்தபடி கேட்டாள்.

“முதலில் கழுத்துச் ‘செயின்’ பின்னர் அபாய அறிவிப்புச் செயின்”

இரசித்துச் சிரித்தாள். பின்னர் மெதுவாக நகரத்தொடங்கும் காட்சிகள் மீது பார்வை.

எனது பார்வை சுதந்திரமாக அவள்மீது மேய அவள் சந்தரப்பம் தந்தாள் போலும்.....

எடுப்பான நாசி.....துடிக்கும் அதரங்கள்.....சங்குக் கழுத்து...முந்தானை விலகல்.....பளிச்சிடும் இடை.....பாதக் கமலங்கள்!.

ரஞ்சி என்னை மனதில் இருத்தியே அந்த இளைஞருக்கு சாட்டுப் போக்கு கூறியிருப்பாள்.

அவனது நிரப்பந்தங்களுக்கு அவள் இறங்கிப் போகமாட்டாள். அவனை விரட்டி விடுவாள் என்று நான் பெரிதும் நம்பியிருந்தேன்.

மற்றவர்கள் அப்படிக் கதைக்கவில்லை. அந்த இளைஞர் அவனது முடிவைக்கோரி மூன்று நாட்கள் தவணை கொடுத்திருப்பதாகக் கூறினார்கள்.

என்மீது ரஞ்சிக்கு உள்ள உண்மையான ஆசை காரணமாக அவள் தனது நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக இருப்பாள் என்று நம்பினேன். முன்று தினங்கள் கழிந்ததும் ரஞ்சி தனது மறுப்பினைத் தெரிவிப்பாள். அவன் விலகிச் செல்வான். அப்போது நான் ரஞ்சியைச் சந்தித்து எனது தீராக காதலை வெளிப்படுத்துவேன் என முடிவு செய்து கொண்டேன்.

எனது பலவீனத் திற்கு அதைத்தவிர வேறு முடிவினை எடுத்திருக்க முடியாதென்பதை இப்போ உணர்கின்றேன். புகையிரதம் பல நிலையங்களைக் கடந்தும் தரித்தும் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு நிலையத்தில் இளம் தாயொருத்தி துடுக்கான பெண் குழந்தையுடன் ஏறினாள். பின் வெற்றிடமாக இருந்த எங்கள் ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

ரசிகாவுக்கு அந்தக் குழந்தையை நன்கு பிடித்து விட்டது. தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொஞ்சினாள். கேள்விகள் பல கேட்டாள். குழந்தை சிரித்தது. தாய் பதில் கூறினாள்.

“உங்களுக்குக் குழந்தைகள் என்றால் உயிரோ?” நான் வெறுமனே சந்தர்ப்பத்தை முன்னிறுத்திக் கேட்டேன்.

“ஏன்.....உயிர் என்றால் பெற்றுத் தருவாகளோ?” என்று அவள் துடுக்காகக் கேட்டாள். பின் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள். சிரித்தாள்; இமைகளைத் திரும்பத் திரும்ப வெட்டினாள். ‘சாறி பிளீற்றை’ தொடையில் வைத்து நீவிச் சீபடுத்தினாள்.

பல்லாயிரம் மின்னலைகள் என்னுள் பாய்ந்தன. இவள் என்ன கூறுகிறாள்? ஒரு பெண்ணுக்கு குழந்தை

கிடைப்பது ஆண்மகனால் தானே. அதற்கிடையில் உள்ள அன்பு..... பாசம்..... நெருக்கம்.....பரித்தியாகம் எல்லாவற்றையும் அந்த ஒரு கேள்வியால் உணர்த்தி விட்டாலே..... நான் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டேன்.

ரஞ்சியின் விசயத்திலும் நான் இப்படித்தான் அவளைத் தயக்கத்துடன் நெருங்கியுள்ளேன்.

அவளது ஒரு விழிவி வீச்சு பல்லாயிரம் மின்னலைகளை என்னுள் பாய்ச்சியிருக்கிறது.... நான் விளக்க மற்றிருந்தேன்.

ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் அவள் வாழாவெட்டியாக இருந்திருந்தால் நானும் அவளை எட்ட இருந்தபடியே இரசித்துக்கொண்டு காலத்தை ஒட்டியிருக்கக்கூடும்.

அப்படி நடக்கவில்லை. அந்த இளைஞனை திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு தனது மேலான சம்மதத்தைக் கொடுத்து விட்டாள்!

ஆயிரம் சம்மட்டிகள் எனது தலைமீது விழுந்தன. நானும் ஒரு ஆணா என்று எனது மனமே என்னைக் கேலி செய்தது. பல பெண்களுக்குப் பின்னால் அலைந்து ‘ஜலவ்யூ’ சொல்லும் இளவட்டங்களின் தைரியம் ....மனத் துணிவு என்னிடம் இல்லாமல் போனதே!

ரஞ்சி எனது கோழைத்தனத்தை நன்கு புரிந்து கொண்ட பின்னான் தான் அந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கக் கூடும் என்று எண்ணி மறுகினேன்.

அவள் என்னை மனதார நேசித்தாள். நானும் பொழுதும் என்னை நினைத்திருந்தாள். எனக்காக அலங்கரித்தாள். என்னை நினைத்து நிலைக்கண்ணாடி

முன்பாக அதிக நேரத்தைச் செலவு செய்தாள். என்னை எதிர்பார்த்துத் தனது வீட்டு வாயில் கதவைத் திறந்து வைத்துப் பார்த்திருந்தாள். என்னை எண்ணி கட்டிலில் பல கனவுகள் கண்டாள். மானசீகமாக என்னுடன் தாம்பத்திய ககம் கண்டாள்.....

ரஞ்சி... என்னை மன்னித்து விடு.. உன்னை நான் சுமக்கா விட்டாலும் எனதுயிர் இருக்கும் வரையில் உன் மேலான நினைவுவை நான் சுமப்பேன். இது உறுதி... உறுதியின் மேல் உறுதி.

எனது கண்களிலிருந்து நீர் பெருகியது.....

“என்ன கண்ணுக்கை தூசி ஏதும் விழுந்துடுதோ?” ரசிகா வினவியதுடன் கைக்குட்டையையும் நீட்டினாள்.

நான் சகஜநிலைக்குத் திரும்பினேன். சமாளித்தேன்.

பொழுது செல்லச் செல்ல குழந்தை ரசிகாவில் நன்றாக இடம் கண்டு கொண்டது. மடியில் இருந்து குதித்தது. சேலைத் தலைப்பை இழுத்து “ஆன்றி....ஆன்றி” என்று அழைத்தும் முத்தம் கொடுத்தும் எப்படி அந்தக் குழந்தை அவள் மீதான தனது அன்பைத் தெரிவிக்கின்றது.

ரசிகாவை நன்கு கவர்ந்த பின் குழந்தை எனது பக்கம் தாவியது. “அங்கிள்..... அங்கிள்....” என்று அழைத்து எனது கைவிரல்களை இழுத்து ரசிகாவின் கைவிரல்களுடன் இணைக்க முயன்றது.

அதனது பார்வையில் நானும் ரசிகாவும் கணவனும் மனைவியும். அந்த இளம் தாய் கூட அப்படித்தான் நினைத்து வினவினாள்.

“ஏன் உங்களுக்கு குழந்தைகள் இல்லையோ?”

நான் ரசிகாவைப் பார்த்தேன். சில சமயங்களில் விளக்கங்கள் கூறுவதைக் காட்டிலும் பேசாமல் இருந்து விடுவதே உசிதமானதாக இருக்கும். அவனும் மௌனத்தையே தெரிந்தெடுத்தாள்.

அடுத்த நிலையத்தில் வண்டி நிற்கவும் தாய் மகளுடன் இருங்கிக் கொண்டாள்.

ரசிகாவின் கண்கள் பிரிவினால் கலங்கின. அந்த நேரத்தில் அக்குழந்தையால் அவளது அன்பைப் பெற்று விட முடிந்தது. உயிரினங்கள் எல்லாமே அன்பைச் சொரியவும் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளவும். தெரிந்திருக்கின்றன. நான்? நான்?....

ரசிகா நீர் திரையிட்ட விழிகளால் என்னைப் பார்த்தாள். இமைகளை மீண்டும் மீண்டும் வெட்டினாள். எனக்கு ஆயிரம் கதைகள் புரிந்தன.

அந்தத் தாயும் குழந்தையும் அவளை என்னுடன் சோடி சேர்த்து வைத்துப் பார்த்தமை அவள் மனத்தில் இனம் புரியாத கிளர்ச்சியொன்றினை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

அவர்கள் இருக்கும் வரை இல்லாத கூச்சமும், அச்சமும் அவளது மருளும் விழிகளில் பட்டெனத் தெரிந்தன.

எதுவோ சம்பவித்து விடும் என்றும் அவள் பயந்தாள்....

எதுவோ நடந்துவிடவேண்டும் என்றும் அவள் விரும்பினாள்....

அந்தக் குழந்தை தன்னில் காட்டிய கரிசனையை நானும் வெளிப் படுத்த வேண்டும் என்று அவள் பரிதவித்தானோ...?

அவளது விழியோரம் அரும்பும் நீர் எப்போதும் கரைதட்டி விடலாம்....

நான் இறங்கிக் கொள்ள வேண்டிய நிலையமும் இதோ அன்மித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அவளும் அதனைப் புரிந்து கொண்டு என்னையே நோக்குகின்றாள். அந்தப் பார்வை என்னிடம் அன்பை யாசிக்கின்றது....

எனது அதையியம்..... எனது கோழைத்தனங்கள்.... எனது இயலாமைகள் ... அத்தனையும் ஒரு கணம் செயலிழந்து போக கூறுகின்றேன்....

“ரசிகா..... நான் உங்களை நேசிக்கின்றேன்”

அக்கணம் அவளது விழிநீர் கரை புரண்டோடு கின்றது. நன்றியுடன் என்னைப் பார்க்கின்றாள்.....

இதோ..... நான் இறங்க வேண்டிய நிலையம்....

பிரயாணப் பையை எடுத்துக் கொள்கின்றேன்... விடைபெறுகின்றேன்.... ரசிகா எனது முகத்திற்கு நேரே தனது வலது கரத்தை நீட்டுகின்றாள் அவளது புறங்கையில் அன்பு முத்தம் பதிக்கின்றேன்.....

“மீண்டும்....?” வினவுகின்றாள் “சந்திப்போம்” முடித்து வைக்கின்றேன்.

வண்டியின் நடைபாதையால் வாசலுக்கு திரும்பி அவளைப் பார்க்கின்றேன். முழங்கால்களுக்கிடையே முகம்

புதைத்திருக்கின்றாள்....

என் வாழ்க்கை பூராகவும் என் அடி மனதில் பதிநிதிருந்த துன்பச் சுமை விலகுகின்றது.....

என்னாலும் அன்பு செலுத்த முடியும்..... என்னாலும் ஒரு பெண்ணைக் கவர முடியும்..... என்னாலும் எனதன்பை வெளிகாட்ட முடியும்.....!

மனதில் குதாகலம் குழுறி எழுகின்றது..... ஆயிரம் உணர்வுகள் என் மனத்தில் சிலர்த்துப் பூக்கின்றன....

வண்டியிலிருந்து மேடைக்கு ஒரே தாவலாகத் துள்ளிப் பாய்கின்றேன்....

எனது மனைவி பிள்ளைகளுக்காக நான் வாங்கி சேகரித்த பரிசுப் பொருட்கள் உள்ளடங்கிய பிரயாணப்பை மட்டும் தோன்களை அழுத்துகின்றது!

- ஞானம் ஏப்ரல் 2002

“மஸாத்துடைக்கும் மாட்டு”

திருக்கோணமலை பிரதேச செயலக (பட்டணமும் குழலும்) சாக்திய வீரா 2002 மற்றும் திருக்கோணமலை மாவட்ட கிளக்கிய வீரா 2002

ஆக்யவற்றிற்கான திறந்த சீருக்கதைப் போட்டிகள் கிரண்டிழும்

முதலாவது பாரிசு பெற்ற சீருக்கதை

வானத்தை ஓவிய சுவராகக் கொண்டு செங்குத் தாக வரையப்பட்ட நெடுங்கோடுகள் என நெடுதுயர்ந்த பணைமரங்கள் செறிந்து நிற்கின்றன.காலைக் கதிரவனின் செம்மஞ்சள் நிற ஓளிக்கற்றைகள், தலை சிலுப்பி நிற்கும் பணை மரங்களின் வட்டுகளில் பட்டு சிதறி தெறிக்கின்றன. நிழல்கள் நிலத்தில் சாய்ந்து படர்ந்திருக்கின்றன.... இயற்கையின் இந்த அழகோவியத்தின் மத்தியில் அந்த சின்னங்கிறு வீடு நிமிர்ந்து நிற்கின்றது!

தனது இறுதித் தேர்வினை எழுதி முடித்து விட்டு நேற்றைய தினம் பல்கலைக்கழகத்தால் வந்த சிவந்தினி விழுந்து படுத்தவள் படுத்தவள் தான். விழுந்து இத்தனை நேரமாகியும் கூட எழுந்திருக்கவில்லை பல்கலைக் கழகம் சென் தோமா படித்தோமா வந்தோமா என்று வந்து விட்டிருந்தால் எதற்காக அவள் அழவேண்டி இருந்திருக்கும்? அவள் எத்தனை உறுதியுடன் பல்கலைக் கழகம் சென்றாள்! ராகவனுக்கு பதிலாக வேறொன்றையாவது காதலித்திருந்தால் கூட இன்று இத்தனை சோதனை ஏற்பட்டிருக்க மாட்டாது....

வீட்டு முற்றத்தில் குந்தியிருந்த படி காலிடுக்கில் ஒலைக் கீற்றோன்றினை மிதித்து வைத்து கிடுகினை

பின்னிக்கொண்டிருந்த அவளது தாய் நாயகியின் கண்களில் பனித்த நீர் கண்ணங்களை நனைக்க புறங்கையால் திவலைகளை தட்டி விடுகின்றாள். செல்வன் இளவுயதிலேயே அவலச் சாவுக்கு உட்பட்ட பின் மாதனையும் சிவந்தினியையும் வளர்த்தெடுக்க அவள் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சநஞ்மல்ல.... இன்று மாதன் தனிக்குடித்தனம் நடாத்த போய் விட்டாலும் தனது தாயைப் பார்ப்பதற்காகவும் மயில் வாகனம் வாத்தியார் தனது தந்தைகாலத்தில் வைத்திருந்த வாழ்க்கையை முறிக்க முடியாததாலும் அவன் அந்த வளவுக்குள் இன்னமும் சில மரங்களை தொழில் ரீதியாக வைத்திருந்தான்.

சிவந்தினி படிப்பில் காட்டிய திறமை அவளை பல கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் உயர் கல்விக்கு அனுப்பி வைத்தது. ‘சாதி குறைந்த பெட்டைக்கு என்ன பட்டப்படிப்பு?’ என்று கேட்டு ஊரார் தூற்றினர். அப்போதெல்லாம் அவளுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தவர் மயில் வாகனம் வாத்தியார் தான்.

பின்னி முடித்த கிடுகினை எடுத்து தாழ்வார கவரோரம் அடுக்கிய நாயகி மகளைப்பார்ப்பதற்காக அறைக்குள் போனாள்... “என்ன பிள்ளை.. பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் காலை ஏறிஞ்சு நிமிர்ந்து படுக்கக் கூடாது.... ஒருக்களித்து படுக்க வேணுமெண்டெல்லே சொல்லித் தந்தனான்... நீ எல்லாத்தையுமே மறந்து போனாய் என்ன?” நாயகி மகள் அருகாக கட்டிலில் அமர்ந்து நெற்றியில் கைவைத்து தலையை நீவி விட்டாள்.

‘நீ கும்மா இரு....’ - தாயின் கையை தட்டிவிட்ட சிவந்தினி தனது கோபத்தை அவ் வார்த்தையால்

வெளிக்காட்டுனாள்.

'பிள்ளை... இந்த இடத்தை நீ மறந்து விடம்மா.... அவங்கள் உயர்சாதி காரங்கள். எங்களுக்கும் அவங்களுக்கும் ஒரு நாளும் ஓட்டாது. எங்களுடைய பிடிவாதத்திற்காக எதையாவது செய்ய நேர்ந்தால் மறைமுகமாக எங்களை பழிவாங்கவும் தயங்க மாட்டான்கள்'

நாயகியின் அனுபவங்கள் அவளை அப்படி பேச வைத்தன. கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் நடந்த கோயில் பிரச்சனைகளின் போது அவள் சிறு பெண். ஆனாலும் அவளது தந்தை சாதியம் பேசுபவர்களது பொல்லிடிக்கும் வாள் வெட்டுக்கும் உட்பட்டு படுகாயங்களுக்கு உள்ளாகி வந்ததை அவள் மறந்து விடவில்லை. அவ்வூர் குடிசனங்கள் பாவிக்கும் ஒரே கிணற்றிற்குள் விசத்தைக் கொட்டி நீர் அருந்த விடாமல் தடுத்ததும் இன்னமும் அவள் நினைவில் இருந்தது....

'அம்மா... அந்த நாளையிலை எங்கடை ஆட்கள் இருந்த நிலை வேறு, இப்ப நாங்கள் இருக்கிற நிலை வேறு... ஏன் நேரடியாய்ச் சொல்லுறுனே.... ராகவனுக்கும் எனக்கும் படிப்பிலோ சமுதாய அந்தஸ்திலோ என்ன ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கு?'

சிவந்தினி தனக்கு உயர்சாதிக்காரன் தான் வேணும் என்று அடம் பிடித்து ராகவனைக் காதலிக்கவில்லை. சிவந்தினி காதலில் விழுந்தது எவருக்குமே அவ்வயதில் இயற்கையாக உள்ள கிளர்ச்சி காரணமாகவேயன்றி வேறில்லை. உயர் சாதியினருக்கு சவால் விடுவது போன்ற மகளின் பேச்சு நாயகிக்கு உள்ளார் மன மகிழ்ச்சியையே

கொடுத்தது. அந்நாட்களில் தொழிற் கருவிகள் பற்றி மட்டுமே பெருமை பேசிய ஒரு சமுதாயம் இந்த குறுகிய காலத்தில் வளர்ச்சியின் உச்சிக்கு வந்து விட்டதென்றால் ..... நாயகியின் உள்ளம் குளிர்ந்தது!

சிவந்தினி தொடர்ந்தாள்.....‘அம்மா... போன விடுமுறைக் கு நான் வந்த போதே எல் லா உண்மைகளையும் உண்ணட்டை சொல்லிப் போட்டன். இன்டைக்கு பின்னேரம் ராகவன் உண்ணைச் சந்திக்க வாரார். அவரோடை நீ கதைத்தால் உண்ணுடைய மனம் மாறாமல் போகாது என்ட நம்பிக்கையிலை தான் நான் இருக்கிறேன்.’

படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்கவும் நாயகி...’ பிள்ளை வாத்தியார் வாறார்.....நீ முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு வந்து அவரோடை கதை’ என கூறி வெளியேறினாள்.

வாத்தியார் ஒரு வித்தியாசமான மனிதர். இளவயதிலேயே மனவியை இழந்திருந்தாலும் தனது ஏக பத்தினி விரதத்தை பிடிவாத்ததுடன் அனுஸ்தித்து தனது ஒரே மகனை படிப்பித்து வெளிநாட்டுக்கும் அனுபவி வைத்தவர். ‘மெல்போர்னில்’ எப்படி அவன் கூகம் அனுபவிக்கிறான் என்பதை மூன்று மாத கால ‘ஔர் விசாவில்’ அண்மையில் தான் சென்று பார்த்து வந்தவர்.

செல்லன் இருந்த காலத்தில் அந்தக் காணியின் ஓரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த எந்த தலைவாசல் கொட்டில் வாடிக்கையாளர் அனைவரையும் அன்று வரவேற்றதோ அதே கொட்டில் இன்று அவருக்கு மட்டுமே உரித்தாக போய்விட்டது. காலையும் மாலையும் மாதன் வாடிக்கைப் பொருளை மறைத்து வைத்து விட்டுப் போய் விடுவான்.

அதை குவைத்த படியே சிறிது நேரம் அவர் ஆழுதல் அடையும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறதே... அது கோணஸ்வரருக்கு கூட அனுபவிக்க எட்டாது!

சிவந்தினி சிறுவயது முதலே வாத்தியாரின் புத்தி மதிகளைக் கேட்டு .....‘ஜயா.....ஜயா.....’ என அழைத்தபடி அவரைச் சுற்றித் திரிந்தவள்.... சிவந்தினி கைகால் அலம்பி வந்ததுமே வாத்தியார் அவளை உரிமையுடன் அழைத்தார். அவளும் அருகில் வந்து அவருக்கு வந்தனம் செலுத்தி அவர் அருகில் இருந்த படிக்கட்டில் அமர்ந்தாள்.

‘ஏன் பிள்ளை....சோதனையெல்லாம் எப்படி?.. வினவினார்.

‘நல்லாய் செய்தன ஜயா’ சிவந்தினி.

‘நீ கெட்டிக்காரி .....பரீட்சையில் மட்டும் கெட்டித்தனத்தை காட்டினால் போதாது...’ என்று தொடங்கி அவர் இழுக்கவும்.... ‘ஏன் ஜயா தயங்குறீங்கள் சொல்ல வந்ததை சொல்லுங்கோவன். நான் பட்டம் பெற்றாலும் என்ன...’ ‘அடியே பிள்ளை சிவந்தினி...’ என்று என்னை நீங்கள் அழைப்பாக்களே .... அதே சிவந்தினி தான் ஜயா நான்!’

வாத்தியாரின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவியாக பிறீட்டது ....‘இல்லைப்பிள்ளை உனக்கு தெரியும்.... நான் உயர் சாதிக்காரன் எண்டாலும் சாதி பார்க்கிற தீய பழக்கம் என்னிலை கிடையாது. நான் சொல்ல வாரதென்ன வெண்டால் ஒண்டு கொம்மாவின்றை மனதை நோக்க பண்ணாதை யெண்டது.... மற்றது சாதி மதம் இனம் எண்டு மாறி கலியாணம் முடிக்கிறதாலை எப்பவும் இரு பக்க காரருக்கும் பிரச்சனை தான் எண்டது.’

‘ஜூயா.... என்னுடைய தந்தையை நான் கொஞ்ச காலம் தான் ஜூயா என்று அழைத்தனான். ஆனால் உங்களை நான் எனக்கு புத்தி தெரிந்த காலம் தொடக்கம் இற்றை வரைக்கும் ஜூயா என்று அழைத்து வாறன். அதிலை மாணசீகமாக நான் உங்களை எனது தந்தைக்கு நிகராகவே மதிக்கிறேன்..’ அப்படி சொல்லும் பொழுதே சிவந்தினியின் விழிகளிலிருந்து பொல பொல என்று கண்ணா பெருகியது. வாத்தியாரது மனதும் கசிந்து விட்டது. மகள் இல்லாத குறைக்கு அவள் அவருக்கு மகளே தான் என்பதை அவரது சொற்கேட்டு நடக்கும் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவள் அவருக்கு நிருபித்திருக்கிறாள். அவருடைய மனதில் இப்போது ஒரு வெராக்கியம் உருவானது. சிவந்தினி என்று மொட்டு மலர்ந்து பொலிவற வேண்டுமேயன்றி வாடிக் கருகி விடக் கூடாது....

‘ஏனாடி பிள்ளை அழுகிறாய்.... நான் கொம்மாவின்றை பேச்சைக் கேட்டு கதைக்கிறேன். நீ உன்னுடைய பக்க நியாயத்தை சொல்லன்.’ - வாத்தியார்.

‘ஜூயா... நானும் ராகவனும் அம்மா அறிந்திருக்கக் கூடிய காலத் துக்கு கூடுதலாக சினேகிதமாக இருந்திருக்கிறம். தவிர, நாங்கள் எல்லை மீறா விட்டாலும் அம்மா நினைத்து பார்க்கிறதை விட கூடுதலாக நெருங்கி பழகி இருக்கிறம்.’ சிவந்தினியின் விம்மல் அதிகரித்தது.

‘எல்லை மீறா விட்டாலும் என்று சிவந்தினி சொன்னதுமே வாத்தியாரின் மனம் தான் ‘மெல்போர்னில்’ பார்த்து அறிந்த வாழ்க்கை முறைகளை நினைத்துக் கொண்டது. கட்டுப் பாடற்ற பாலியல் சுதந்திரம்... பாடசாலையில் பயிலும் நாட்களிலேயே இல்லற சுக்ததை

அனுபவித்தல்....தனது வாழ்க்கைத் துணையை தானே தேர்ந்தெடுத்தல்.... பிடிக்கா விட்டால் பிரிந்து விடுதல்.... தாம்பத்திய வாழ்க்கையை நடாத்திய படியே கணவன் ஆசை நாயகி ஒருத்தியையும் மனைவி ஆசை நாயகன் ஒருத்தனையும் வைத்துக் கொள்ளும் சுதந்திரம்....

வாத்தியாரின் மெய் ஒருகணம் சிலிர் த்தது. எங்களுடைய கலாச்சாரத்தில் ஒரு ஆடவனோ பெண்ணோ எப்படிப்பட்டதோரு 'பாரிய விரதத்தை அனுவழிக்கின்றனர்.! மெல்போர்னில் இளவயதில் மனைவியை இழந்த என்னைப் போல் ஒருவனும் இளவயதில் கணவனை இழந்த நாயகி போன்ற ஒருத்தியும் சந்திக்க நேர்ந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்? என்று வாத்தியாரின் மனம் எட்டபோட்டது. ஒரு கணமேதான் அவர் அப்படி எண்ணினார். உடனேயே தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு .....'ஆடி பிள்ளை நீ ஒன்றுக்கும் யோசியாதை நான் பின்னேரம் வாறன். ராகவனைப் பார்த்து கலைப்பன். கொம்மாவுக்கும் எடுத்துச் சொல்லுவன்' என்று சிவந்தினிக்கு உறுதி கூறி விடை பெற்று சென்றார்.

வாத்தியார் செல்லவும், படலை மறைவில் நின்று விட்டு வருவது போல நாயகியின் மச்சாள் செல்லி உள்ளே வந்தாள், செல்லியைக் கண்டால் நாயகிக்கு நடுக்கம் பிடித்து விடும். கணவனின் துங்கையாகையால் அவளுக்கு மறைத்து எந்த ஒரு வீட்டுக் கருமத்தையாவது செய்ய முடியாது.

'சிவந்தினி பெடிச்சி என்ன சொல்லுறாள் மச்சாள்?' செல்லி வினவினாள்.

'நான் என்ன சொல்லுறது செல்லி..... அவள்

ஒடப் போறன் அல்லது சாகப் போறன் எண்டு தான் நிற்கிறாள். கொண்ணன் இருந்தால் எனக்கு இப்படி ஒரு அவலம் வருமே?

கண்ணீர் வராவிட்டாலும் நாயகி கண்களைப் பிசையத் தவறுவில்லை.

‘நீ ஏன் மச்சாள் அவளுடைய ஆசைக்கு முரணாய் நிற்கிறாய்..... ஒட்டடன் விடன். கறுவல் விதானெனயாற்றை பெடியன் எங்கட சாதிப் பெட்டடையை முடிச்சிட்டான் எண்டு ‘வெட்டுறன் கொல்லுறுன்’ எண்டு துள்ளினவை. நேற்றுப் பார் த தன் மருமகளை நடு வீட்டுக்கை வைச் சுப்பேர்ப்பிள்ளையை கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருக்கினம்’

செல்லிக்கு தெரியாத விசயம் என்று இந்த ஊரிலை எதுவுமே கிடையாது. அதேபோல் அவளது காதுக்கு எட்டி அவள் அதனை எவருக்காவது தெரிவிக்காத விசயம் என்றும் எதுவுமே இருக்காது! இது ஒரு நியதி போல அமையும்..... ஆனால் ஊரில் நாயகி குடும்பத்தை ‘வாத்தியார் பகுதி’ என்று குத்தி கதைப்பதற்கு மேலாக வாத்தியார் - நாயகி பற்றி எந்த ஒரு ‘கிக் கிசவும்’ அவளுக்கு சுவாரசியமாக எட்டவில்லை.

செல்லிக்கு சிவந்தினி தேனீர் பரிமாறினாள். அன்புடன் ‘மாமி’ என்று அழைத்து சுகநலம் விசாரித்தாள். நாயகியிடமிருந்து எந்த கதையையும் பிடிங்க முடியாமல் போனதால் செல்லி சிவந்தினிக்கு பேச்கூக் கொடுத்துப் பார்த்தாள் .....‘என்ன பிள்ளை நல்லாய் மெலிஞ்ச போனாய்?’

‘நான் எங்க மாமி மெலிஞ்சனான் .... நாளாந்தம்

போட்டு கழட்டுகிற ‘சாநி பிளவுல்’ அப்படியேதான் இருக்குது’ என்று கூறி சிவந்தினி நழுவவும்..... ‘சிரட்டையில் அல்லாமல் தேனீர் ஞாக்காது’ என்று கூறிய படியே செல்லியும் புறப்பட்டாள்.

செல்லி கூறிய விடயங்கள் நாயகியை சிந்திக்க வைத்தன.....கறுவல் விதானை பகுதியெண்டால் ஊரே நடுங்கும். அவரே இவ்வளவு தூரம் இறங்கி போகிறார் எண்டால் இண்டையான் நிலையிலை சாதி ஏற்றத் தாழ்வைப் பற்றி ஆர் பேசமுடியும்? சாதியம் பேசுறவை இருட்டறைக்குத் தான் போக வேணும். குடிமை எண்டு எவரும் அடிமை வேலை செய்யக் கூடாது எண்டும் “ஓடர்”...’ அனைத்து நியாயங்களும் நாயகியின் சிந்தனைக்கு வந்தாலும் அவளை ஏதோ ஒரு மனக் குழப்பம் சஞ்சலப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

சிவந்தினியின் கைவரிசையில் தயாராகி அவளாலேயே பரிமாறப்பட்ட மதிய உணவின் திருப்தியில் நாயகி சிறிது கண்ணயர்ந்துவிட்டாலும் மாலையில் வாத்தியார் வந்ததுமே.....

‘என்னவாம் வாத்தியார் மகள் சொல்லுறாள்?’ என்றே அக்ரையுடன் விசாரித்தாள். வாத்தியார்.... ‘நீ ஏன் நாயகி கவலைப்படுகிறாய். உனக்கு ஒரு கவலை வர நான் விடுவேனா?’ என்று தெரியமுட்டனார். நாயகியும் அமைதி அடைந்து ‘நான் உங்களைத் தான் வாத்தியார் நம்பியிருக்கிறஞ்’. என்று கூறி அவரை தனது துணைக்கு இணைத்துக் கொண்டாள்.... சிவந்தினி வாசற்படியில் நின்றபடி குரல் கொடுத்தாள்..... ‘அம்மா.... ராகவன் வாறார்.... ஜயாவையும் கூட்டிக் கொண்டு இஞ்சை வாங்கோவன்....’

ராகவன் சிவந்தினியைக் காட்டிலும் சிறிது தோற்றுப் பொலிவு குறைவாக இருந்தாலும் முகத்தில் அமைதியும் அறிவுத் தெளிவும் பிரகாசித்தன. சிவந்தினி வாத்தியாரையும் தாயையும் அவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கவும் ராகவன் தனது குடும்ப நிலைப்பற்றி விளக்கினான். பின்னர்...‘நான் சிவந்தினியை உயிருக்குயிராய் நேசிக்கிறேன். என்னை நீங்கள் நம்ப வேண்டும்.’ என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

அந்நேரம் பார்த்து நாயகியின் மனதில் எங்கோ ஒரு முலையில் தொக்கி நின்ற ஜயங்கள் விகவ ரூபம் எடுத்தன..... ‘தம்பி.... உங்களுக்கு கோடி புண்ணியும் கிடைக்கும். எனக்கு சாதி பெரிசில்லை. எனக்கு என்றை மகள் தான் பெரிக.... என்றை மகளை என்னோடை விட்டு விடுங்கோ.’ என்று கூறி கையேந்தி அழுதான்.

‘அம்மா... நீங்கள் அநாவசியமாக பயப்படுகிறியள். நான் சாதியும் பாப்பவனைல்ல. அதனால் தான் உங்கள் மகளை மனம் முடிக்க முன்வந்திருக்கிறேன். சிவந்தினியை மறந்து விடு எண்டு கேட்பதை தவிர நீங்கள் எந்த நிபந்த தனையை முன் வைத் தாலும் நான் அதை நிறைவேற்றுவன்’

ராகவன் உணர்ச்சிவசமாகி பேசவும் நாயகி ஒரு கணம் சிந்தித்தாள். பின் ராகவனை எதிர் நிறுத்திக் கேட்டாள்.... ‘சிவந்தினியை நீங்கள் உங்கள் வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போறியள் எண்டு வைப்பம்.... தங்களுடைய மகன் விரும்பி விட்டான் என்பதற்காக பரிந்து உங்கடை அம்மா அப்பா எனது மகளை ஏற்கக் கூடும் .....

அப்படியில்லாமல் கோபம் கொண்டு உங்கள் இருவரையும் வீட்டை விட்டு துரத்தினாலும் நாளைக்கு அவையளுக்கு வருத்தம் துன்பம் எண்டு வந்தோ அல்லது உங்களுக்கு குழந்தை ஒண்டு பிறந்தோ உங்களை வீட்டுக்கு அழைக்கும் எந்த சந்தர்ப்பத்திலென்றாலும் என்னையோ எனது மகன் மாதனையோ உங்கள் வீட்டில் ஏற்றுக் கொள்வார்களா?

ராகவன் அந்த தாயிடமிருந்து இப்படி ஒரு உணர்ச்சி பூர்வமான கேள்வியை எதிர் பார்க்கவில்லை. அந்தக் கேள்விக் குரிய பதிலை அவனால் தனித்து வழங்கவும் முடியாது. அக்கேள்விக்குரிய பதிலை இறுக்க வேண்டியது சமுதாயமே.... இருப்பினும் அவனது மனச்சாட்சி ஏதோ பேசியது.... ‘ஒரு தாய் மனம் நோக ஒரு கலியானம் நடக்கக் கூடாதம்மா.’ என்று வெறுமனே நியாயத்தை முன்னிறுத்தி கூறினான்.

வாத்தியார் முழித்தார்..... ‘சிவந்தினி அவனுடன் இணைந்து தற்கொலை புரிந்து விடுவாள்’ அல்லது அவனோடு சேர்ந்து எங்கையாவது ஓடிவிடுவாள்’ என அவர் நினைத்தார்... சிவந்தினி இளங்குருத்து. அவள் யாருக்காகவும் தனது வாழ்க்கையை பாழிடிக்க வேண்டியதில்லை ராகவனோடு ஓடிவிடுவதில் எந்தத் தப்பும் இல்லை ‘மெல்போர்னில்’ படிக்கும் மாணவ மாணவிகள் நடைபாதைகளில் செல்லும் போதே ஏதேச்சையாக முத்தம் பரிமாறிக் கொள்வதை எது நாட்டு பெற்றோரே சட்டை செய்வதில்லை என்பதை தெரிந்து கொண்டவர் அவர்.

சில வினாடிகள் தான் எவர் முன் நிற்கிறேன் என்பதை சிவந்தினி மறந்தே விட்டாள். ராகவன் தன்னை மனந்து கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில் தான் நடந்து கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாம் அவளுக்கு நினைவுக்கு

வந்தன. இந்த குற்ற உணர்வுகளுடன் ராகவனை விடுத்து மற்றொருவனுடன் வாழ முடியுமா? அவளது இதயம் ஏதோ ஒரு முடிவை செயற்படுத்த வேகமாக துடித்தது. சிவந்தினி துணியமாட்டாள். துணிந்து விட்டால் தனது தீர்மானத்தில் தடுமாறுமாட்டாள்.....

ராகவன் அவள் பின்னால் சுற்றிய நாட்கள்.... அவளை வர்ணித்த பொழுதுகள்.... விதம் விதமான ஆடைகளை அணிய வைத்து அங்கங்களை இரசித்த மாலை நேரங்கள்.... அனைத்தும் அவளது மனத்திரையில் விழுந்தன....

எழுந்தாள்.... தான் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தை இடது கையால் ஓரமாக நகர்த்தி விட்டாள். யாருமே எதிர் பாராதபடி ராகவனின் வலது கையை உறுதியுடன் பற்றி அவனை அறைக்குள் இழுத்தெடுத்து கதவினை இறுக பூட்டிக் கொண்டாள்!

நாயகிக்கு இரத்தம் உறைந்து நாளங்களெல்லாம் செயலிழந்து விட்டது.....

வாத்தியார் மட்டும் உள்ளார்ந்த மனத் திருப்தியிடன் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.!.

பொருத்தம்

இப்போ எல்லாம் வெளிநாடுதான்! ஒரு மாப்பிள்ளை பார்க்க வேண்டுமா? அதுவும் வெளிநாடு என்றால் தான் திறம்! வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையார் பற்றி எந்தனை எந்தனை கதைகள் அடிபடுகின்றன. அனுபவித்து துன்பப்பட்ட பெண்களே, 'சோகோதரிகளே ஏமாறாதீர்கள்' என்று புத்தகம் கூட அடித்து வெளியிட்டார்கள். யார் தான் காதில் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

கெளரியின் விவாகம் பல தடங்கல்களுக்கு உள்ளாகி காலதாமதமாகிக் கொண்டிருந்தது.

பக்கத்து வீட்டுக்கு வாடகைக்கு குடியிருக்க வந்த ஜெயந்தியும் அவளது கணவனும் வந்து மூன்றுமாத காலம் கூட ஆகவில்லை. கெளரிக்கும் ஜெயந்திக்கும் இடையில் வலுவானதோரு நட்பு உருவாகியது.

கெளரி அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டுக்குப்போய் உதவி ஒத்தாசைகள் புரிந்து வந்தாள்.

“ஜெயந்தி அக்கா .... என் ன புதிதாக தோலைக்காட்சிப் பெட்டியொன்று!”

“ஓம் கெளரி” இது எனது அண்ணன் முறையான ஒருத்தர் அண்பளிப்புச் செய்திருக்கிறார். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறார். பெண்பார்க்கும் படலம் நடக்கிறது. கலியாணம் முடிந்தால் பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு திரும்பிப்போய் விடுவார்.“

கெளரியின் மனதில் பற்பல கற்பனைகள் வண்ணத்துப் பூச்சியென சிறகடித்தன. இதயத்தில் பெண்மையின் மென்மையான உணர்வுகள் பூத்துக் குலுங்கின.

ஜெயந்தி கூறிய சேதியை கதையோடு கதையாக பெற்றோரின் காதில் போட்டு வைத்தாள் கெளரி.

ஜெயந்தி ஊடாக நடவடிக்கைகள் துரிதப்படுத்தப்பட்டன. ஜாதகப்பொருத்தம், சீதனம் எல்லாமே சரிவந்து விட்டன.

பெண்பார்க்கும் படலமும் விமரிசையாக நடந்தது.

சங்கரின் கம்பீரமான தோற்றுத்திற்கு கெளரியின் அழகும் மிகுக்கும் குறைந்ததல்ல என்பதை அவனது பெற்றோர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளவே, அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டது.

சங்கரும் கெளரியும் தனியே சந்தித்து கருத்துப் பரிமாற சந்தர்ப்பம் தரப்பட்டது.....

“கெளரி....உங்களுடைய அழகும் அடக்கமும் எனக்கு நன்றாகப் பிடித்திருக்கின்றது.“

கெளரியின் மனதில் பல்லாயிரம் வர்ண மத்தாப்புக்கள் ஒளிவிட்டு பூத்து பிரகாசித்தன..

“நீங்கள் இல்லாவிட்டால் எனக்கு இந்த வாழ்க்கையே தேவையில்லை என்று உங்களைக்

கண்டவுடனேயே தீர்மானித்து விட்டேன்.” - கெளரியும் பதிலுறுத்தாள்.

சங் கருடைய மனம் நிறைந் தது. ஒரு பெண்மட்டுமல்ல ஆண்கூட புகழ்ச்சிக்கு மயங்குகின்றான்...

“என்றாலும் கெளரி.. வாழ்க்கை என்பது இலகுவானதல்ல. பல மேடு பள்ளங்களை உடையது. பொறுமை... விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை... மன்னிக்கும் சுபாவம்.. எந்தக் கல்டம் வந்தாலும் எதிர் நீச்சல் போடும் மனத்தைரியம்....”

சங்கர் கூறிக் கொண்டே போனான். கெளரி இடைமறித்தாள்.. “இதெல்லாம் சரியான வயது... பராயம் வராதவர் கள் சிந்திக்க வேண்டிய விடயங்கள். விவாகத்துக்குரிய பராயத்துக்கு வந்துவிட்ட, எங்களுக்கு இவையெல்லாம் புரியாமல் இருக்குமா?”

கெளரி கூறுவதும் மிக மிகச் சரியென்றே சங்கருக்குப் பட்டது.

“உம்முடைய கருத்தை நான் பாராட்டுஞ் கெளரி. ஆனால் மறுபக்கத்தில் மிக மிக இளவயதினர் ஒருத்தி தான் கடந்து வந்த குறுகிய வாழ்க்கைப் பயணத்தில் ஆயத்துக்களையும் சோதனைகளையும் சந்தித்திருக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் மிக மிகக் குறைவு. ஆனால் உமது வயது முதிர் ச் சிக்கு நீர் பல அனுபவங்களுக்கும் ஆபத்துக்களுக்கும் முகங்கொடுத்திருக்க வேண்டிய ஏற்பட்டிருக்கலாம். அப்படியான சம்பவங்கள் எதுவும் எமது எதிர்கால வாழ்வுக்கு இடையூறாக வரும் என நீர்

நினைத்தால் எனக்கு இப்போதே சொல்லி விடலாம்.”

கெளரி கால் பெருவிரலால் தழையைக் கீறினாள்.

“அப்படியான அனுபவங்களோ சோதனைகளோ எனக்கு ஏற்படவில்லை.” சங்கரின் மனம் இந்த பதிலால் குளிர்ந்தது.

“உண்மையைச் சொல்லப்போனால் கெளரி..... உமது அழகுக்காக என்ன விலை வேண்டுமாயினும் கொடுக்கலாம்.....”

நானும் நீரும் ஒன்று சேர்வதற்கு தடையென எனது பெற்றோர் எண்ணக் கூடிய காரணிகள் எதுவும் இருந்தால் கூட நான் அவற்றை “மறைத்தாயினும் உம்மை அடைந்தே தீருவேன்”.

ஒரு முத்தப் பரிமாறலுடன் அவர்கள் பிரிந்தார்கள்-மீண்டும் ஒன்று சேர்வதற்காக,

ஒரு சில வாரங்களிலேயே சங்கர் கெளரி விவாகம் மிகவும் சிறப்புற நடைபெற்றது.

ஜெயந்தி முன்னின்றுமைத்தாள். சங்கர் கெளரிக் கான படுக்கையறை அலங்காரங்கள் கூட அவளது மேற்பார்வையில் அழகுற அமைக்கப்பட்டது.

வாழ்க்கையின் கவாரசியமானதும் இன்பழுட்டுவது மான அத்தியாயங்களைத் தொடக்கி வைப்பதற்காக சங்கரும் கெளரியும் மீண்டும் ஒருவரையொருவர் தனியறையில் எதிர்கொண்டனர்.

“கெளரி... உம்மை நான் எப்படியாவது மனைவியாக அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையில் நான் அன்று உம்மிடம் ஒரு உண்மையை மறைத்து விட்டேன். இப்போதாகிலும் நான் அந்த உண்மையை கூறிவிட வேண்டும் என்று எனது மனச்சாட்சி உறுத்துகின்றது. நான் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை இல்லை கெளரி.”

கெளரிக்கு எதிர்பாராத அதிர்ச்சி. சாதாராணமாக ஆண்கள் பல பெண்களுடனும் பலவிதமாக பழகி இருப்பார்கள். அதை தனது மனைவியிடம் மறைக்கவும்தான் செய்வார்கள். ஆனால் இப்படியொரு குண்டு வந்துவிழும் என்று அவள் கருதியிருக்கவில்லை.

“அப்ப ஜெயந்தி அக்கா சொன்னது....?”

“நான் வெளிநாடு போகவேண்டும் என முடிவெடுத்து தலைநகரில் தங்கியிருந்து வருடக்கணக்கில் முயற்சிகள் செய்தது உண்மை. ஆனால் எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஊரில் பலர் வெளிநாடு சென்று விட்டதாகவே நம்பினார்கள். ஜெயந்தியும் அப்படித்தான் என்னியிருந்தாள். ஜெயந்தி வாயிலாக உம்மைப்பற்றி அறிந்த பெற்றோர் எனக்கு தகவல் தந்தார்கள். நான் செலவைப் பார்க்காமல் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியொன்றை விலைகொடுத்து வாங்கி ஜெயந்திக்கு அன்பளிப்புச் செய்ததுடன் விவாக நிமித்தமாக நான் நாடு திரும்பி விட்டதாக தகவல் கொடுத்தேன். அவனும் அதனை முற்று முழுதாக நம்பினாள்.

பெண் களுக்கு கதையைக் கொடுத்தால் அவர்களுடைய வாய் சும்மா கிடக்காது என்று

கணக்குப்பண்ணி அப்படிச் செய்தேன். நான் நினைத்தபடியே எல் லாம் நடந் தது. நான் வெளிநாடு போகும் தீமானத்திலேயே இன்னும் இருப்பதால் இப்படிச் செய்தது உம்மை ஏமாற்றியதாகாது என்று நம்பினேன். இந்த விடயத்தில் நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும் கொளரீ.”

கொளரி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்...

ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகம் செய்யவும் புரிந்து கொள்ளவும் வழங்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் இதனைக் கூறாது தன்னை அவனது மனைவியாகக்கிக் கொள்ளுமளவிற்கு அவன் தன்மேல் கொண்ட ஆசையையும் ஆர்வத்தையும் இரசித்த கொளரி....

“இதெல்லாம் பெரிய விஷயமே அல்ல.. நான் ஐந்து வருட காலம் அரபு நாடொன்றில் வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாக பணிபுரிந்து பல இலட்சக்கணக்கில் பணம் சேமித்துள்ளேன். நாம் மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை நடாத்த அந்தப் பணமே போதுமானது.”

கொளரி கூறவும்.. சங்கருக்கு பஞ்சஸனையே கழன்றது!

தினமுரக. மூகஸ்ட் 19.25.2001

புதிய வெள்ளப் பாதசாரம்

சிவன் ஆலயத் தில் பூர் நட்சத் திருமும் சித்தயோகமும் கூடிய சுப முகூர்த்தவேளையில் தாலி கட்டி 'நித்தியமங்களா' கல்யாண மண்டபத்தில் மதியபோசன விருந்துக்கு ஏற்பாடாகியிருந்த விவாக வைபவம் அது....

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையாதலால் எதிலுமே குறை என்று இல்லாமல் எல்லாக்காரியங்களுமே கனகச்சிதமாக நடந்தேறிக் கொண்டிருந்தன.

மாப்பிள்ளையும் மணமகளும் மணவறையில் அமர்ந்திருக்க..... புரோகிதரின் மந்திர உச்சாடனத்துடன் தவில் ஒசையும் நாதஸ்வர இசையும் கலந்துவர..... ஓம குண்டல நெய் வாசனையும் பத்திமனமும் காற்றில் பரவி வர... எல் லாமேதேவலோக காட்சிகளாக விரிந்து கொண்டிருந்தன.....

புரோகிதருக்கு அடுத்தபடியாக விவாகம் போன்ற மங்கள கருமங்களின் விதி முறைகளை நன்கு தெரிந்து வைத்திருப்பவரும்..... 'அது பிழை..... இப்படிச்செய்யுங்கோ' என்று கூறி அதிகாரம் செய்யுமளவுக்கு வளர்ந்து வருபவருமான 'வீடியோக்காரர்' தனது கருமத்தை மிகவும் நோத்தியாக நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அவ்வூர் பிரமுகர்களில் ஒருவரான செல்லையரும் தனக்கு விடுக்கப்பட்ட இருஶரார் அழைப்பை ஏற்று பாரியார் சகிதம் வந்த இடத்தில் தனது பால்ய நண்பன்

ராஜசேகரத்தையும் மனைவியையும் எதிர்பாராத விதமாக சந்தித்துக் கொண்டதில் அகமிக மகிழ்ந்து அவர்களை தமது மனைவிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

செல்லையர் பிடிவாதக்காரர். மனைவி பிள்ளையில் பாசம் மிகக் கொண்டவர். நாட்டுப் பற்றும் அதிகம் ‘எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததும் இந்நாடே....’ என்று இளம் சமுதாயம் நினைந்துருக வாழ்ந்து காட்டி வருபவர்.

ராஜசேகர் பெரும் தனவான். அமைதியான போக்கைக் கடைப் பிடிப்பவர். நகைச்சுவை உணர்வு மிகுந்தவர். செல்லையரின் எனிமை; உணர்சி பூர்வமான செயற்பாடுகளால் கவரப்பட்டவர். கண்ணபகவானின் நட்புக்கு இருவரும் எடுத்துக் காட்டானவர்கள்!

“ஊரிலை இருந்த காலத் திலை ஒரு பொங்கல்...தீபாவளி...கோயில் திருவிழா என்று சந்தித்து நட்பையும் உற்றையும் வளர்த்தும்.அதெல்லாம் பழையகதை. இப்போ எவர் எவருக்கோ நடக்கின்ற கலியாணவீடு அல்லது எவரோ ஒருத்தருடைய மகளின் சாமத்தியவீடு என்று வரும்போதுதான் எதிர் பாராதவிதமாக சந்திக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது” செல்லையர் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்.

“அதைவிடும் செல்லர்...பிள்ளைகளுட்டிகளைப் பற்றி சொல்லும். நாங்கள் ஒரே சமூகம். ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தனாங்கள். இன்டைக்கு தேசாந்திரம் அலைந்து திரிந்தாலும் உறவு கொண்டாட வேண்டியவர்கள்.” ராஜசேகர் செல்லையருடனான பால்ய காலநட்பை அவ்விதம் கூறி நினைவு கூரவும் செல்லையர் பதில் கூறினார்.

“எனக்கு ஒரே பையன். பதினெட்டு வயதிலே இலண்டன் போனவன். இப்போ இருபத்தியெட்டு வயது”

“கலியாணம் முடித்து விட்டாரோ?” சேகரின் மனைவி உரையாடவில் கலந்து கொள்வதற்கு அக்கேள்வி உதவியதாயினும் அவனுடைய உள்ளக்கிடக்கையிலிருந்து அவ்வினா எகிறித்தான் குதித்துவிட்டது! பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்குத்தான் எத்தனை மனங்கள்!

“என்ன அப்படிக் கேட்டுப் போட்டியள். அவர் சின்னப் பிள்ளை. மற்றது நாங்கள்தான் இனிமேல் பார்த்து இங்கிருந்து ஒரு பெண்ணை அனுப்பிவைக்க வேணும். அவராக ஒரு முடிவு எடுக்கின்ற மாதிரி நாங்கள் அவரை வளர்க்கவில்லை.”

நல்ல குணசாலியும் உயர் தொழில் புரிபவனுமான ஒரு மாப்பிள்ளையை தயார் நிலையில் வைத்திருக்கும் பொற் நோர் கணக்குரிய ‘செட்டுடன்’செல்லையரின் மனைவியிடமிருந்து பதில் வந்தது.

மனைவறைக் கருமங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஏதோ ஒரு ஒழுங்கு முறையில் மந்திர உச்சாடனமும் மணி ஒசையும் தவிலுடன் நாதஸ்வர இசையும் மாறி மாறியும் ஒன்றினைந்தும் ஒலித்தன. ஐயாரின் தலை அசைப்புக்களை கவனத்துடன் அவதானித்து ஒவ்வொரு தேங்காயையும் மிக மிகப் பக்குவமாக உடைத்துக் கொண்டிருந்தார் ஒரு முதியவர். தான் நன்றாகத் தேங்காய் உடைப்பதில்தான் புதுமணத் தம்பதிகளின் எதிர்கால இல்லற வாழ்க்கை தங்கியுள்ளதாக அவர் நம்பினார்.

செல்லையர் அங்கு நடப்பன அனைத்தையும் அக்கறையுடன் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனாலும் அவருக்கு ஒரு விடயம் மட்டும் நெருஞ்சியாக மனதில் தைத்தது.அதை வெளிப்படையாகவே சேகருக்கு கூறினார். “மாப்பிள்ளைக்கு நாற்பத்தியாறு வயது. மனமகனுக்கு நாற்பத்தியைந்து வயது. இந்தக் கலியாணம் இருபது வருடங்கள் முன்னராக நடந்திருக்க வேண்டிய சிறப்பை மறைப்பதற்காக இங்கு என்னென்னவோ தேவையில்லாத விடயங்களுக்கெல்லாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவது போல உள்ளது”.

அனைவருக்கும் குளிர்பானம் பரிமாறப்படுகின்றது. அந்த நேர தாகத்திற்கு அவசியமாகத்தான் தெரிகின்றது. ஆனால் உபவாசம் இருந்து வழிபாடு இயற்றும் கோயில்.... வருமானம் என்று எதிர்பார்ப்பு ஏற்பட்டு விட்டால் விட்டுக் கொடுப்பனவுகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் போலும்!

செல்லையர் சுட்டிக் காட்டியவிடயம் சேகரின் நெஞ்சையும் பிழிந்தது. குறுகிய எதிர்காலம் கண்முன்னால் தெரிகிறது....இளவுமது மனமக்களுக்கு மனவறையில் இருக்கக்கூடிய படபடப்பு....ஆர்வம்.... கவர்ச்சி.... வேகம்.... எதனையும் காணமுடியவில்லை. ஜயரின் செயற்பாடுகள் கூட சிலசமயங்களில் ஏனோதானோ என்றிருக்கின்றது. முகூர்த்த நேரம் தப்பிப்போய்க் கொண்டிருப்பது கூட எவருக்கும் பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

புதிய சுறை மாற்ற மனமகள் எழுந் து செல்கின்றாள். மனவறை செயற்பாடுகள் ஸ்தம்பிக்கின்றன.

சேகர் கூறினார்.....“லேட்மறீச்”என்று ஆங்கிலத்தில்

கூறுவார்கள். உடிய வயது கடந்து விவாகம் செய்தல். வாழ்க்கையை மனம் போன போக்கில் அனுபவித்து முடித்துவிட்டு இறுதிக் காலத்தில் நிரந்தர துணைதேடும் வெளிநாட்டுக் கலாசாரம்! எங்களுடைய சமுதாயத்தில் பிள்ளைகளுக்கு விவாகம் தாமதமாவதற்கு காரணங்கள் வேறு. ஒரு ஆண் தனது சகோதரிகளைக் கரை சேர்ப்பதற்காக காலம் பூராகவும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கின்றான். ஒரு பெண் உடிய மாப்பிள்ளைக்கு வேண்டிய வரதட்சணையை பெற்றோரும் உடன்பிறப்புகளும் தேடும்வரை பொறுமையுடன் காவலிருக்கின்றாள். எமது கலாசாரம் எமது குழந்தைகள் மீது ஏற்றிவைத்துள்ள குமை இவை”

“உண்மைதான்!” செல்லையர் தலையை வேகமாக ஆட்டியபடி தொடர்ந்தார்.... “ஒரு ஆணும் பெண்ணும் மனதால் இணைவதற்கு அவர்களுடைய இளமையும் ஆரோக்கியமும்தான் பிரதானம்! பச்சைப்படியான சில உண்மைகளைத்தான் எம்முன்னோர் ‘காலத்திலை பயிர் செய்’ என்று கருக்கமாகவும் கெளரவமாகவும் கூறியிருக்கிறார்கள்”

“ஓம். ஓம்”. சேகர் தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படையாகவே கூறினார்..... இந்தத் தவறை நாங்களும் எமது பிள்ளைகளுக்கு இழைத்துவிடுவோமோ என்பதுதான் எனது இப்போதைய பயமாக இருக்கின்றது.”

இப்போ செல்லையரின் மனைவி குறுக்கிட்டாள்..... “ஏன் உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளையள்?” சேகரின் மனைவி இப்படியானதோரு கேள்வியை வெகுநேரமாக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எனவே உடனே

பதில் கூறினாள்... “எங்களுக்கு ஒரே மகள் தான். ‘கம்பஸ்ஸில்’ இறுதிவருட பரீட்சை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றா..... நாங்கள் முச்சுவிடு என்று சொன்னால் தான் முச்சு விடுவா.” அப்படி வளர்த்திருக்கிறது.

விலை உயர்ந்த புதிய கூறை அனிந்து மணமகள் வரவும் வீடியோ உட்பட அங்கு தயார் நிலையில் இருந்த தவில்காரரும் நாதஸ்வரகாரரும் தமது பங்கை செயலில் காட்ட தொடங்கினார்கள். மனவறை செயற்பாடுகள் குடு பிடித்தன....

‘கம்பஸ்ஸில்’ இறுதி வருட பரீட்சை எழுதுகின்ற பிள்ளைக்கு இருபத்தி நான்கு வயதென்றாலும் வரும். எங்களுடைய மகனுக்கு பொருந்தமான பிள்ளையாகத்தான் இருப்பாள்’ என்ற எண்ணம் செல்லையாரின் மனவிக்கு ஏற்பட்ட அதேசமயம்....

‘எங்களுடைய கலாசாரப்படி நாலுவயதுக்கும் ஆறு வயதுக்கும் இடைப்பட்ட வயது வித்தியாசம் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இருக்கவேணும்.... வெளிநாட்டு மாப்பிளை கிடைச்சிருக்கா.....பப்படியெண்டாலும் இந்த இடத்தை விட்டு விடக்கூடாது.’ இப்படித்தனக்குள் தீமானித்துக் கொண்டாள் சேகரின் துணைவியார்.

பிள்ளைகளுக்கு விரைவில் விவாகம் செய்து வைத்துவிடவேண்டும் என்ற தவிப்பும் பொறுப்பும் தாய்மாருக்குத்தான் அதிகம். கலியாண விடயத்தில் காதல் கத்தரிக்காய் என்று தனது பிள்ளை போனாலும் தாய்மார் இரகசியமாக ‘சப்போர்ட்’ பண்ணிவிட்டு ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி இருந்துவிடுவினம்! எங்களுடைய கலாசாரத்தின் அழகே தனியானது தான். வெளிநாட்டிலை பெண்கள்

நாளொரு கணவன் பொழுதொரு தோழன் என்று சுற்றுமாற்போலவா....?

எங்களுடைய பெடிச்சிகள் ஒரு வாலிபுனிலை கண் வச்சிட்டாளவை யென்றால் பார்வையாலேயே அவனைக் கட்டிப்போட்டு விடுவாளவையல்லவா....? தம்பியர் பின்னால் போக வேண்டியது தான்.

செல்லையர் இன்னும் தான் தனது மன உழைச்சலி விருந்து மீளாதவர்க் மனவறையை முறைத்துப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

அவரது தலைபோகுமாற் போன்ற கவலையெல்லாமே இந்தப் பெண்ணினுடைய வாழ்க்கை வீணாடிக்கப்பட்டு விட்டதென்பதுதான். இருபது வயதில் இந்த பெண்ணுடைய கவர்ச்சியும் துடிப்பும் எப்படி இருந்திருக்கும்! எத் தனை இளைஞர்கள் இவளுடைய கடைக் கண் பார்வைக்காக ஏங்கித் துடிச்சிருப்பாங்கள்!

புதுவிருந்து பறிமாறப்பட்ட வாழையிலை..... அப்போதெல்லம் ரூசிப்பதற்கு பலர் தவம் கிடந்தார்கள். இந்த சமூகம் தடுத்து விட்டது. இப்போ விருந்தெல்லாம் சோடை போய் வாழை இலையை தூக்கி ஸ்ரிய வேண்டிய நிலையில் பந்தி வை என்கிறார்கள். வாழை இலைக்கோ பெரிய கவலை. விருந்து பரிமாற என்னிடம் என்ன இருக்கின்றது?

செல்லையருடைய கண்களில் நீர்த் திவலைகள். சேகர் பல வருடாலமாக செல்லையரை புரிந்து வைத்திருப்பவர். உடல் ரீதியில் வைரக்கட்டை..... மனத்தளவில் சின்ன விசயத்திற்கும் கலங்கிப் போகும்

குபாவம் கொண்டவர்.

"என்ன செல்லர்.....தாலி கட்டு நடக்குது... இப்போய் அழுவதா.... கண்களைத் துடையும்"

அப்போதுதான் செல்லையர் நன்வுலகத்திற்கு வந்தார்.

"மச் சான் நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்யவேணும்.....உன்னுடைய பெடிச்சியை என்னுடைய மகனுக்கு மனமகளாக தரவேண்டும்" செல்லையர் நன்றாகத்தான் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப்போனார்.

வெளிநாட்டில் இருக்கும் தனது மகன் வெள்ளைக்காரி ஒருத்தியை இரகசியமாக திருமணம் செய்திருந்தாலும் இவருக்கு தெரியவர் நியாயமில்லை! ஆனால் அவருடைய தேகத்தில் அந்த இளமைக் காலத்து உரம் இன்னும் நிலைத்திருப்பது போல மனதிலும் உறுதியும் வைராக்கியமும் பளிச்சிடத்தான் செய்தன.

அதே மன உறுதிக்கும் வைராக்கியத்திற்கும் சோடை போகாமலும் தன்னுடைய மகள் 'கம்பஸில்' எவ்வுடனாவது தொடுப்பாக இருக்கமாட்டாளா என்ற சந்தேகம் கிஞ்சித்தேனும் இல்லாமல் சேகரும் வாக்குக் கொடுத்தார்....."மச்சான்.....என்னுடைய பெடிச்சிக்கும் உனது மகனுக்கும் இதே விவாகமண்டபத்திலை கலியானம் நடத்துறம்."

தாய்மார் இருவருக்கும் பெரும் திகைப்படு.....! ஏதோ அந்தக் காலத்திலை பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் வருகிற சனியோ ஞாயிறுதினம் வல்லை வெளிதாண்டி நெல்லியடி

போய் ‘செக்கண்டவேஷா’ படம் பார்க்கிறும் என்று சபதம் எடுத்த மாதிரி இருந்தது அந்தப் பேச்சு!

அறுகரிசி போட்டு தம்பதியினரை ஆசீர்வதிக்க தொடங்கியிருந்தார்கள். செல்லையரும் சேகரும் பங்குபற்றினர்.

“என்னுடைய மனுவிக்கும் உந்தப் பெண்ணுக்கும் பெரிய வயது வித்தியாசம் என்று இருக்கப் போவதில்லை. இன்னடைக்கு நானும் மனுவியும் தனிமையிலை எதைக் கதைக் கிடேராமோ அதைத் தான் உந்தச் சோடியும் முதலிரவிலை கதைக்கப் போகினம்”.

செல்லையர் நன்றாகத்தான் மனம்நோந்து போனார். முடியுமென்றால் கேடுகெட்ட இந்தச் சமுதாயத்தை தனது நிமிரந்து பரந்த தோளில் தூக்கி கழுந்தி சாக்கடையில் எறியும் அளவிற்கு அவரது கொதிப்பு இருந்தது.

சேகருக்கு நகைச்சுவை உணர்வு வந்துவிட்டது....” “அது சரி....உமக்கு கொஞ்சம் ”பிற்சர்” குணம் இல்லாமல் போகாது. அவையஞும் போய் பஞ்சணையில் அமர்ந்தபடி தங்களுக்கு இருக்கிற நோய் நொடிகளைப் பற்றித் தான் அளவளாவப் போகினம். இந்த வயதுக்கு ‘கொலஸ்ரோல்’ ‘பிற்சர்’, ‘டயபிற்ளீஸ்’ என்று எல்லா நோயும் வந்து ‘விடுமே.’ செல்லையர் தனக்குள் எழுந்த சிரிப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நித்யமங்களா விவாக மண்டபத்தில் மதிய போசன விருந்து அமர்க்களமாக நடைபெற்றது. அதனை தொடர்ந்து மணமக்களுக்கு பரிசுப்பொருட்களை வழங்கி இரண்டு

தம்பதியினரும் அவர்களுடன் இணைந்து நின்று ‘வீடியோ’ எடுத்துக் கொண்டமை அப்போ எவர்க்கும் விததியாசமாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் ஒரு மாதகாலம் கூட ஆக முன்னர் அதே சிவன் கோவில் விவாக மண்டபத்தில் அமிர்த யோகமும் ஏகாதிசித் தீதியும் பூராட நட்சத்திரமும் துலாம் லக்கினமும் கூடிய சுப முகூர் த் த லேளையில் அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு விவாகம் இனிதே நடந்தது.

ஜயர் பயபக்தியுடன் மந்திரம் சொன்னார்..... விருந்தினர் அமைதியுடன் மணமக்களை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மணப் பெண்ணின் இளமையின் மதமதப்பையும் மணமகனின் வாலிப மிடுக்கையும் ‘வீடியோ’ படப்பதிலு செய்து கொண்டிருந்தது.

விவாகம் முடிந்து ஓரிரு வாரங்களிலேயே வெருகலம் பதி சித்திர வேலாயுத சுவாமி ஆலய மகோற்சவம் பெரும் எடுப்பில் நடாத்தப்படவிருந்தது. கிழக்கின் இரு பிரதேசங்களை இணைத்து நிற்கும் பாரம்பரியம் மிக்க வெருகல் கிராமத்துக்குரிய பெரும் சிறப்பு மகாவலி கங்கை இங்கு கடலுடன் சங்குமிப்பதுதான்! அந்நாடகளில் பழைம மிகு வெருகல் ஆஸயத்திற்கு நேர்த்தி வைத்து தூர இடங்களிலிருந்து வண்டி கட்டிவரும் பக்தர்கள் கங்கையில் களை தீர்த்து மரநிழல்களில் ஆறி திருவிழா கண்டு திரும்புவர். திருவிழா நாட்களில் பல இடங்களில் இருந்து அங்கு வரும் பல நூறுக்கட்களில் பொருட்களை வாங்கும் உள்நோக்கத்துடன் பெற்றோரை அண்டி வரும் சிறுவர்கள்... கணவனை அழைத்து வரும் இளநங்கையாகள்

வராளம்....! ஏராளம்....! வெருகல் திருவிழா பற்றித்தான் எங்கும் பேச்க....

“என்ன சொல்லுவீர்க்க..... வெருகல் முருகன் கோயில் திருவிழாவை நான் பார்க்க வேண்டும்.” அவள் புதுமண்மகளுக்குரிய செல்லத்துடன் கணவனுடன் அடம்பிடிக்கத் தொடங்கினாள்... செல்லையர் கவனமும் திரும்பியது....

வெருகலுக்கு லோஞ்சில் போவதென்றால் பாதளாமலை கடற்பிரதேசம் தாண்டி போகவேண்டும். கடுமையான காற் றுக் காலமானதால் பயங் கர அனுபவங்களையும் எதிர்நோக்க வேண்டிவரும். சுமார் எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் (25.01.1993 ல் பாதளாமலை கடற் பிராந்தியத்தில் பயணிகள் ‘லோஞ்கு’ ஒன்று மூழ்கியதில் நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் பலியாகினர்.) நடந்த சம்பவத்தையும் மற்றும் பதற்கில்லை. வெருகல் ஆற்றில் முதலைக்கு இரையாகிய சாரதி பற்றிய செய்தியை தந்தை கூறக் கேட்டிருக்கின்றான். (1973 அளவில் மட்டக்களப்பு ‘பஸ் டிப் போ’ சாரதி ஒருவர் இரவு பஸ் நிறுத்துகையின்போது ஆற்றில் குளிக்கச் சென்ற இடத்தில் முதலைக்கு இரையானார்.)

செல்லையர் தனது மகன் தனது மருமளுக்கு என்ன முடிவு கூறப்போகின்றான் என்று அறிந்து கொள்வதற்காக காதைத் தீடிக் கொண்டார். அவன் மிக மிக சாதாரணமாக கூறினான்....

“சரி...போய்விட்டால் முடிந்தது!”

செல்லையருடைய கண்களில் பணித்த ஆணந்தக் கண்ணீரை இமைகள் இரண்டும் வெட்டி மறைத்தன.....

அவர் நல்லம்மாவை கைப்பிடித்த அந்த ஆரம்ப நாட்களில் மாட்டு வண்டி கட்டி அவளைப் பட்டுப் புதுச் சேலையுடன் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றமையும் அவர் வாங்கிக் கொடுத்த வெள்ளிப் பாதசரங்களில் ஒன்றை அவள் தொலைத்தமையும் அதற்காக அவர் அவளை ஏசியதும்.....அப்படி ஏசியதனால் அவருள் எழுந்த மனப்போராட்டமும்.....கட்டினாம் காளையான அவரும் கட்டமுகியான அவளும் அந்த பயங்கரமான வல்லை வெளியை நடுச்சாமத்தில் தனித்து தாண்டிய இளமை மிடுக்கும் நேற்று நடந்தவை போல அவர் மனக்கண்முன் விரிந்தன.

நன்றியுடன் நினைவு கூரல்:- இலங்கையர்கோன்.

நூறாம் ~ நவம்பர் 2001

பிரசவ வேதனை

“தெய் வழே...எனது கணவன் நாளைப் பொழுதாகிலும் வீடு வந்து சேர்ந்துவிட வேண்டும்!”

சிவந்தினி பிறமாவட்டத்தில் அரசபணிபுரியும் தனது கணவனின் நினைவுகளுடனேயே படுக்கைக்குப் போனாள்.

எத்தனை வாக்குறுதிகளைத் தந்தார்...“உற்றார் துணையோ ஊரார் அரவணைப்போ இல்லாத உண்ணை இப்படியான நேரத்தில் தவிக்க விடுவேனா?” என்று அடித்துக் கூறினாரே....அப்படி அவர் கூறிய வார்த்தைகளைல்லாம் வெறுமனே என்னைச் சமாதானம் செய்யத்தானா? அவள் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகியது.

குஞ்சு குருமன்களாக அவளுடைய முன்று குழந்தைகளும் கட்டிலை குழந்துபடுத்திருந்தன. அவளது தாய்கிழவி நால்வருக்கும் காவலாக வாசலில் பாயைப் போட்டு தூங்கிவிட்டிருந்தாள்.

முன்று குழந்தைகளையே வளர்க்கவக்கற்ற எமக்கு மேலும் குழந்தைகள் எதற்கு? சிவந்தினி அலுத்துக் கொண்டாள். உடற்பாரம் நன்கு அதிகரித்துவிட்டது. கால்களில் வீக்கம். மூச்ச விடவே கஷ்டம். சிறிய வேலைகளைக் கூட செய்ய முடிவதில்லை.

நிறை மாதம்...!

சிவந்தினிக்கு தூங்கிவிடுவேன் என்ற நம்பிக்கை

போய்விட்டது. நாரிகொதிப்பது போல உணர்ந்தாள்... திரும்பி... புரண்பெடுத்தாள். இயலவில்லை.....
“அம்மா....எனக்கு கஷ்டமாக இருக்குது....”

தாய் திடுக்குற்று தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தாள் வீட்டில் மணிக்கூடு இல்லை. ஆனாலும் கிழவி நேரத்தை அனுமானித்தாள்.

“நடுச் சாமம் பின்னை!”

முத்தவள் வசந்திக்கு பத்து வயது இருக்கும். எழும்பி நின்று கண்களைக் கசக்கினாள்.

“வசந்தி....நீ அம்மாவுக்கு மேல் கழுவ சடுநீர் வைத்துக் கொடு. நான் செல்வனுடைய ஒட்டோவை பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறன்.”

“அவ்வளவு தூரம் நீங்கள் தனியே போக வேண்டாம் அம்மா. வசந்தி நீயும் போ” சிவந்தினி அறிவறுத்தினாள். கிழவி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

விசர்க் கதையெல்லே பிள்ளை கதைக்கிறாய். நாடு கிடக்கிற கிடையிலை காவாலிகள் என்னை தள்ளிப் போட்டு பிள்ளையை இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுவான்கள். நான் நாலு எட்டு எட்டி உதிலை போயிற்று வந்துவிடுவன்.”

கிழவி நிலைப்பாட்டை வெளிப்படையாகச் சொல்லவும் “உண்மைதான். உதவிக்கென்றால் ஆளில்லை. உபத்திவரம் கொடுப்பதற்கென்றால் ஏமசாமம் என்று இல்லாமல் அலைந்து திரியிறான்களாக்கும்.” என்று சிவந்தினி

அலுத்துக் கொண்டாள்.

செல்வன் வீட்டுநாய்கள் சாமத்து அமைதியை தகர்த்து ஏறிந்து சாதனை புரிந்தன. கிழவி கூப்பிடாமலே முற்றுத்து மின் விளக்கு ஒளிர்ந்தது. செல்வனின் மனைவி எட்டிப் பார்த்தாள்.

“யார்... பாக்கியம் ஆச்சியா...? பிள்ளைத் தாச்சியினுடைய விசயம் என்று விளங்குது... உவர் நல்லாய் குடிச்சுப் போட்டு வந்து விழுந்து கீடக்கிறார்...” என்று கூறி அவள் இழுக்கும் போதே கிழவி இரு கைகளையும் உயர்த்தி கும்பிட்டு....

“உன்னை தெய்வமாக நினைத்து கைகூப்பி தொழுகிறன் பிள்ளை...என்னை கைவிட்டு விடாதை” என்று இரந்தாள். பெண்ணின் நிலைமை பெண்ணுக்குப் புரியாமல் போய்விடுமா? சரி நீங்கள் போய் ஆயத்தப்படுத்தங்கோ ஆச்சி. நான் எப்படியும் அவரை எழுப்பி விடுகிறன்.”

செல்வன் வீட்டு நாய்கள் தமது முயற்சியால் தான் கிழவி திரும்பிப் போனாள் என நினைத்தவை போல மீண்டும் உறங்கிப் போயின. பாக்கியம் வீட்டு வாயிற் படலையில் ஓட்டோ திரும்பும் சத்தம் கேட்டது. “பிள்ளை.. உன்னுடைய பார்ம் இறங்குவது யர்ருடைய உதவியிலையும் தங்கி இருக்கேல்லை. தெய்வம் தான் உனக்குத் துணை என்று நினைத்துக் கொள். மனதிலை ஒரு நேர்த்திக் கடனையும் வை.”

கிழவி தானும் ஒரு நேர்த்திக்கடனை நினைத்த படியே மகளுக்கு துணையாக வசந்தியையும் ‘ஓட்டோவில்’

ஏற்றி அனுப்பி வைத்தாள்..

ஒட்டோ ஆசனத்தில் செல்வன் இல்லை. அவனது மனைவி சாரதி ஆசனத்தில் இருந்தாள். கிழவி திரும்பவும் கைகூப்பி அழுதாள்.

“பேசாமல் போய் படனை ஆச்சி” ஒட்டோ உறுமியது.

சிவந்தினிக்கு நிலைமை விளங்கியது. பாதையில் எதிர்பாராத விதமாக சந்திக்கும் சமயங்களில் செல்வன் அவஞ்ஞன் கேலி வார்த்தைகள் பேசுவான்.

“எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டு அவ்விடம் வரை அழைத்துச் செல்வான். இப்போ உதவி தேவைப்படும் நேரத்தில் ஆளில்லை.

வைத்தியசாலை வாங்கில் சிவந்தினி அனுங்கிய படி அமர்ந்திருந்தாள். நாரி அப்படி கொதித்தது. வசந்தி தாய்க்கு அனுசரணையாக கலங்கிய கண்களுடன் நாரியை தடவிக் கொடுத்தாள். தூரத்தில் அன்னப் பட்சிகள் போல இரண்டு பெண் தாதிமார்கள் தங்களுக்குள் பேசி சிரித்த படி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வந்தவர்களில் ஒருத்தி...

“ஏய் நாரியை தடவாதே!” என்று அத்டி வசந்தியின் கையை தட்டி விட்டாள். அந்த நேரத்தில் நாரியை தடவிக்கொடுத்தால் பிரசவ வேதனை எழும்பாது என்ற உண்மை சகலருக்கும் தெரிந்தவிடயமல்லவே! வசந்தியில் பிழை இல்லை. ஆனாலும் அவள் தான் ஏதோ தவறு

செய்து விட்டேனோ என எண்ணி முழுத்தாள்.

அடுத்தவள் சிவந்தினியின் நாடியோட்டத்தைப் பரிட்சித்தாள். நான்கு கேள்விகள் கேட்டாள். குறும்பாக சிரித்தாள்..

“நேரம் இருக்குது!” என்றாள். பெயர், வயது, விலாசம், எல்லாம் கேட்டு பதிந்தாள். பிரசவ வார்ட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று கட்டிலைக் காட்டினாள். வசந்தி உயரமான அந்த கட்டிலில் படுத்து விட்டாள்.

காலைவரை சிவந்தினி பிரசவதேனையில் துடித்தாள். டாக்டர் வந்தார். கட்டிலில் படுக்கவைத்து பரிசோதித்தார்.

“குழந்தை சரியான ‘பொளிசனில்’ இல்லை. பக்கவாட்டில் இருக்கிறது” கூறினார். அந்த டாக்டர் கைராசிக்காரர் என்று பெயர் பெற்றவர். ‘கிளினிக்’ வரும் சமயங்களில் சகஜமாக கதைத்து பகிழ் பேசி பழக்கம். சிவந்தினியின் அழகிய பெரிய கண்கள் அவரை ஏதேச்சையாக மயக்கும்.

அடுத்த கட்டிலுக்குப் போனார். அந்த வார்டில் நோயாளிகள் இல்லை. எல்லோருமே தாய்மார்தான். ஒரு ‘நாள்’ இரகசிய தொனியில் சிவந்தினியிடம் கூறினாள்.

“டாக்டருக்கு டியூட்டி முடியும் நேரமாகி விட்டது. உனது நிலையில் டாக்டரின் ஒத்துழைப்பு இன்றி நாங்கள் மட்டும் சாமளிப்பது கஷ்டம். அவரை நிற்கும்படி கேட்டுப்பார்” ‘வார்ட் ரவுண்ட்’ முடிந்து திரும்பிய டாக்டரை சிவந்தினி கெஞ்சி கேட்டாள்....“ஐயா... நீங்கள் எனது தெய்வம்.

அயத்தான நிலையிலை இருக்கிற என்னை காப்பற்றுங்கோ.”

“பார்க்கலாம்” என்று கூறி வசந்தியின் கண்ணத்தை செல்லமாக கிள்ளிச் சென்றார். இன்னொரு நாள்....எப்போதும் கிண்டல் பேசுவாள்... ‘ஹெட் நேர்சுடன்’ மெட்னிபார்க்க இருப்பதை கூறி இருப்பார்” என்று கூறி களுக் என்று சிரித்தாள். சிவந்தினியின் நம்பிக்கை தகர்ந்தது.

“பயப்படாதே. ‘லேடி டாக்டரே’ அழைக்கலாம்” என்று கூறி அடுத்தவள் தேற்றினாள். சிவந்தினியின் எண்ணம் கணவன் பக்கம் திரும்பியது. இன்னமும் கூட வர வில்லையே.... ஆண்களுக்கு இந்த விடயத்தில் பொறுப்பு என்கே? ஆலுவலகத்தில் இடர் கடன் ஒன்றினைப் பெற்று வருவதாக எழுதியிருந்தார். அவருடைய அதிகாரியும் ஆண்தானே! மறுத்துவிட்டார். உயர் அதிகாரிகளுக்கு மோட்டார் வண்டி வாங்குவதற்கு கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் இப்படியான தேவைகளுக்கு வழங்கப்படுமா? கலங்கினாள்.

அடியெடுத்து வைக்க முடியாதபடி நோவு அதிகரித்தது. குளியல்லறை சென்று நான்றாக குளித்தாள்.. “கெட்டிக்காரி” என்று நர்ஸ் பாராட்டியதுடன் பிரசவ அறைக்கும் அழைத்துச் சென்றாள். நவீன் வசதிகள் அத்தனையும் அங்கு இருந்தது. நேற்று மட்டிலும் ஒன்பது சிக்ககளை தாயாரிடமிருந்து பிரித்து அனுப்பிய இடம் அது.

அனைத்து தாய்மார் களும் அழுவார் கள்... கத்துவார்கள்... கணவனைத் திட்டுவார்கள். நாள்... கேட்பாள். உனக்கு என்ன குழந்தை வேண்டும்? ஆண் என்று கூறினால் இதோ பிறப்பது ஆண் என்பாள். பெண் என்றால் அடுத்த

விதம். ஜம்பதுவீதம் ‘கரெக்டாக’ இருக்கும் தானே. இல்லாவிட்டால் கூட என்ன.... குழந்தை பிறந்து விட்டால் அந்த மகிழ்ச்சியில் எல்லாமே மறந்து போகும்.

“லேடி டாக்டர்!” வந்துவிட்டார். சிவந்தினியின் மனக்கண்முன் பொறுப்பற்ற அவள் கணவன்..... கடன் கொடுக்கமறுத்த அதிகாரி.... ‘ஓட்டோ’ செல்வன்... தனது வேண்டுகோளை காதில் வாங்கிக் கொள்ளாத ‘டாக்டர்’... எல்லோரும் தோன்றி தோன்றி மறைந்தார்கள். கண்ணால் நீர் ஆழாகப் பெருகியது. அனைத்து தாய்மாரைப் போலவே அவனும் அழுதாள்.... குழநினாள்.... திட்டினாள். கணவனை நிந்தித்தாள்

இறுதியில்.... ஆண் சமுதாயமே தயங்கி நிற்கும் வண்ணம் அவர்களுக்கு ஓர் ஏச்சரிக்கை விடுத்தாள்....

இதையெல்லாம் பெண்தாதிமார் பெரிதுபடுத்தி வெளியே சொல்வதில்லை!

தினமுரகு செப். 28-2001

சின்னாந்த் சுறுசூக்கள்

ஒரு இளைஞனாக இருக்கும்போதே விவாகம் செய்து விடவேண்டும் என்ற என்னைச் சார்ந்த உறவினர்களின் நியாயப்படுத்தலுக்கு உடனப்பட்டு நான் விடுமுறையில் வீடு வந்து விட்டேன்.....

மாரி காலத்தில் நடாத்தப்பட வேண்டிய நிகழ் வொன்று அட்டமி அமாவாசை கனத்தநாள் என்றெல்லாம் கருத்துக்கெடுக்கப்பட்டு தடங்கலாவது போல எனது கலியாண வைபவத்துக்கான திகதியை குறிப்பதிலும் தடையொன்று வந்து எனது உறவினர் அனைவர் முகத்திலும் அசு வழியுமாறு செய்துவிட்டது!

எங்கள் வீட்டு வரவேற்பு அறையில் போடப்பட்டிருந்த சுமாரான ‘செற்றி’ ஒன்றில் சாய்ந்திருந்தேன். அங்கிருந்து பார்க்கும் போது எங்கள் வீட்டின் நீண்ட அகண்ற முற்றமும் எதிரே குறுக்குறுத்தோடும் சிறிய ஒழுங்கையும் மறுபடும் எனது பெரியதாயின் இல்லமும் பூமரங்களினாலான தடை நீங்கலாக துலாம்பரமாக தெரியும்.

எனது அன்னையானவள் தன்னிலை மறந்து ஓட்டமும் நடையுமாக அடிக்கடி அங்கு ஓடுவதும் சோர்ந்து துவன் டு வருவதுமாக கவலையுடன் அலைந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளது முத்த சகோதரி எனது பெரிய தாயார் ‘கோமா’ நிலையில் நாட்களை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘அக்காவுக்கு இப்போதைக்கு ஒண்டும் நடக்காது தம்பி.....’

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை தமக்கு சாதகமாக தீர்மானம் செய்தபடி யதார்த்தம் பற்றி கிண் சித் தும் அலட்டிக் கொள் ளாத மக்கள் கூட்டத்தினரிடையே எனது தாயார் முதன்மை ஸ்தானத்தில் நிற்பவள்.

நான் அமைதி காத்தேன்.

எனது முத்த உடன் பிறப்புகள் நால்வர், பெரியதாயாரின் பிள்ளைகள் இருவர் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் குடும்பத் துடன் தலைநகரில் சுகவாசம் செய்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.

எனது விவாகம் முந்துமா..... பெரியதாயாரின் பரலோக பிரவேசம் முந்துமா என்பதை தீர்மானிக்க இயலாத திரிசங்கு சுவர்க்க நிலை அவர்களுக்கு.

வரவேற்பு அறையின் சுவர் ஒன்றில் தொங்கியபடி இருந்த கடிகாரத்தின் ‘டிக்.....டிக்.....’லில் எனது இதயத்தின் தாளத்துக்கு சுருதி சேர்க்கிறது.

எனக்கு.....உடனேயே விவாகம் செய்துவிட வேண்டும் எங்கின்ற அவசரம் கிண்சித்தும் கிடையாது. நான் விவாகம் செய்ய முன்வந்தது ஒரு பெண்ணை முகர வேண்டும் எங்கின்ற மனோவியல் பலவீனம் காரணமாக அன்று.

எனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டும்...! இது ஒரு அவாவாகவோ அல்லது என்னை அறியாமல் ஒரு பிடிவாதமாகவோ எனது இதயத்தின் அடித்தளத்தில் வேரூன்றி நிலைத்து விட்டது. எனக்கு ஒரு இளைய சகோதரம் இருந்திருந்தால் நானும் ஒரு குழந்தையாக மாறி அதனுடன் இணைந்து விளையாடி எனது தாக்ததை தணித்திருக்க முடிந்திருக்கும். ஆனால் சிறுவயதிலிருந்தே முத்தவர் களின் அடக்கு முறைகளை மட்டுமே அனுபவித்தவன் நான்.

தன்னாதிக்கம்... மேலாண்மை ஆகியவற்றின் ஒடுக்கு முறைகளை சரித்திரம் படித்து தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஒரு குடும்பத்தில் இளைய பிள்ளையாக இருந்தாலே தெரிந்து கொண்டு விடலாம்!

என் மீதான நெருக்குதல்கள் நிரப்பந்தங்கள் அதிகரித்தபோது நான் அம்மாவின் மடியில் விழுந்து அழுது சண்டையிட்டதும் ‘முத்தவர்கள்தானே’ என்று அம்மா சமாதானத்தை முன்வைத்ததும் அந் நேர அரவணைப்பில் என்னால் மறக்கப்பட்டவையாக போயினும் எனது இதயம் சின்னஞ்சி சிறார்களை தேடுவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டியது.

பத்திரிகைகளிலும் வாணொலியிலும் பிரச்சாரம் செய்வது போல எனது தாய் தந்தையரும் நான் பிறந்த தனைத்தொடர்ந்து குடும்ப கட்டுப்பாடு திட்டத்தை பின்பற்றியிருக்கக் கூடும். நான் பிறந்தது கூட அவர்கள் எதிர்பாராத..... அவர்களுக்கு ஆச்சரியம் தரக்கூடிய ..... அவர்களை கவலைக் குள்ளாக்கியிருக்கக் கூடிய ஒரு நிகழ்வாக இருந்திருக்குமோ என்று என்னி நான் கவலை கொண்டதுண்டு.

எக்காரணம் கொண்டோ நான் இந்த உலகில்
எனக்கு இளைய உறவுகள் இன்றி தனியே
விடப்பட்டமையால் உருவான வெப்பிசாரம், என்றும் எனது
நெஞ்சறையில் தகித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.....

அம்மா சிற்றுண்டியுடன் தேநீ பரிமாறினாள். பின்
தரையில் அமர்ந்து சுவரில் சாய்ந்து கொண்டவள்.....

'தம்பி .....பொரியம்மாவின்ற நிலைமையைப்
பார்த்தால் இண்டைக்கு நாளைக்கு ஒண்டும் நடக்கிற
மாதிரி இல்லை...வாற நல்ல நாளுக்கு கலியாண்த்தை
வைப்பமே?

அம் மாவின் வினாவுக்கு என் ன பதி லை
சூறுவதென்று எனக்கு புரியவில்லை.

'நீங்கள் யோசிச்ச சொம்யுங்கோ...'

அம் மாவுக்கு பதிலிறுத் தபடியே எழுந்து
பெரியதாயாரைப் பார்க்க சென்றேன். அவனுடைய முகம்
துயில்வது போல பிரகாசமாக இருந்தது. கடந்த காலத்தில்
அவள் என்மேல் காட்டிய பரிவும் பாசமும் எனது நினைவுத்
திரையில் காட்சிகளை விரித்தன.....

எனக்கு தொழில் வாய்ப்பு கிடைத்து முதன்
முதலாக நான் தலைநகருக்கு சென்ற சமயம் அவளது
சிபார்சின் பேரில் அவனுடைய கணவனின் சகோதரர் (எனது
பெரியதந்தையின் தம்பியார்) இல்லத்தில் தங்கினேன்.
அவர்களுக்கு மூன்று பெண்குழந்தைகள். மூவருமே எனக்கு
இளையவர்கள். தாகத்தில் அலைந்தவனுக்கு தாகசாந்தி

நிலையம் எதிர்ப்பட்டது போல எனது உற்சாகம் பியத்துக் கொண்டு கிளர்ந்தது. எனது கிராமத்து பண்பாட்டினை அனுசரித்து ஒரு மரியாதைக்காக பொதுவில் முவரையும் அக்கா என்று விளித்து மதிப்புக் கொடுத்து நடந்தேன.

ராஜேஸ் அக்கா முத்தவள், குஞ்சு அக்கா நடுவிலாள், தனேவீர் அக்கா இளையவள். அன்று வரையிலான எனது வாழ்நாளில் இல்லாதபடி எனதுள் மனதில் மண்டிக் கிடந்த இயற்கைச் சுபாவங்களை வெளிப்படுத்தி நான் மகிழ்ந்திருக்க எனக்கு கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பமாக அந்த வாய்ப்பு அமைந்தது.

இளமையின் மிடுக்கில் வெள்ளிப்பழும் போல முவருமே அழகில் திரண்டிருந்தார்கள். எங்கு போனாலும் என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். விதம்விதமாக எனக்கு குவையூட்டும் தின் பண்டங்கள் பெற்றுத் தந்தார்கள். ஒளிவு மறைவின் றி தங்கள் மனதை எனக்கு திறந்து காட்டினார்கள்.

குஞ்சு அக்கா என்னுடன் அதிக நேரம் பேசினாள். எனது மனக்குறைகளை நானும் அவனுக்கு எடுத்துரைத்தேன். கண்கலங்கி அழுதாள். முன்னரைக் காட்டிலும் என்மேல் அதிக பரிவு காட்டினாள். அந்த பரிவுணர்ச்சி விருட்சமாகி வளர்ந்தது.....

ஒரு நாள் நீண்டநேரம் என்னுடன் தயங்கி தயங்கி எதையோ மனதில் மறைத்து இருத்தி பேசிக்கொண்டிருந்தாள். ஏதோ ஒரு கவலையில் அவள் திளைத்திருப்பது எனக்குப் புரிந்தது. நான் அவனுக்காக எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தேன்..... அவனுடைய

தலை தாழ் ந் திருந் தது.... ஆழ் மனத் திவிருந் து
வெளிக்கிளம்பிய விம்மலையும் குழந்தையும் அடக்கியபடி
கேட்டாள்.....

“ரஞ்சன் உங்களுக்காக நான் ஒரு குழந்தையைப்
பெற்றுத்தர சம்மதிப்பீகளா?”

பெரிய தாயாரின் வீட்டு முற்றத்தில் அவனுக்காக
நான் முன்னர் அமைத்துக் கொடுத்த மல்லிகைப்பந்தலின்
கீழ் உலாவியபடி இருந்த என்னை அம் மாவின்
அழைப்புக்குரல் திசை திருப்பியது.

பெண் வீட்டார் வந்திருந்தார்கள்!

அம் மாவுடன் பேசிக் கொண்டார்கள். விவாக
எழுத்தை உடனே முடித்து விட்டால் பின்னர் நிலைமையை
அனுசரித்து விவாகத்தை முந்தியோ பிந்தியோ செய்யலாம்
என முடிவு செய்தார்கள்.

‘ஹாழ்’ என்பதனைக் காட்டி எத்தனை எத்தனை
காப்பியங்கள் படைக்கப்பட்டு விட்டன! எனது வாழ்வும்
ஒரு காப்பியமாகக் கூடும்!

குஞ்சு அக்கா கேட்ட கேள்வியால் நான்
அதிர்ச்சியடைந்தேன். எத்தனை நாட்கள் நான் அவனுடன்
கட்டிலில் படுத்தவண்ணம் கதைகள் பேசி மகிழ்ந்திருக்கின்
இரேன். அவளைப் பொறுத்தவரையில் அது சகோதரத்துவத்
தின் பாற்றப்பட்டதில்லையா? சகோதரன் என என்னி
என்னை நெருங்கி அன்னியோன்யமாக பழகும் மற்றிரு
சகோதரிகளும் தூர விலகிச் சென்று விடுவார்களே.....

எனக்கு இளையவர்கள் என நெருங்கி அன்பு பாராட்ட கிடைத்த சந்தர்ப்பம் பறிபோகின்றதே என்று எண்ணி எண்ணி கலங்கினேன்.....

குஞ்சு அக்காவை சமாதானம் செய்து திசை திருப்ப என்னாலான முயற்சிகளையும் வாக்குச் சாதுரயங்களையும் பிரயோகித்தேன்.

‘குஞ்சு அக்கா.... நாங்கள் சகோதரர்கள்..... மற்றவை எங்களைப் பகிடி பண்ணுவினை எல்லே? ’ எனது சமாதானங்களை அவள் ஏற்கவில்லை

‘இல்லை ரஞ்சன்.... உங்களுடைய பெரியம்மாவின் பிள்ளைகள் உங்களுக்கு ஒன்று விட்ட சகோதரர்கள்தான். அதுக்கு காரணம் பெரியம்மாவுக்கும் உங்களுக்கும் இருக்கிற இரத்த உறவு. ஆனால் என்னுடைய அப்பாவும் அம்மாவும் உங்களுக்கு இரத்த உறவு இல்லாதவர்கள். எனவே பெயரளவில்தான் எனக்கும் உங்களுக்கும் சகோதர உறவு வருகின்றதே தவிர நாங்கள் இரத்த உறவு அற்றவர்கள்.’

குஞ்சு அக்கா தலை நகரிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவள். எனவே தனது கருத்துக்களை உறுதியாக தீர்மானித்து பேசினாள்.

எனக்கோ சிகரத்திலிருந்து பாதாளத்துக்கு வீழ்ந்து விட்டவனின் நிலை. மீண்டும் மெல்ல மெல்ல நடைப் பின்மானேன்!

எண்ணில் மாற்றத்தை அவதானித்து ராஜேஸ்

அக்காவும் தனேவத் அக்காவும் என்னை கேள்விகளால் குடைந்தார்கள். என்னுடன் அதிக நேரம் கதை பேசும் நடுவிலாள் மேல் அவர்கள் கோபம் திரும்பியது.

ஆனால் குஞ்சு அக்கா என்னை நன்கு படித்து தெரிந்து வைத்திருக்கின்றவள். அடுத்த வீட்டில் இருந்து அழகான கைக் குழந்தை ஒன்றை தூக்கி வந்து எனது ஆசைகளுக்கு தூபம் போட்டு வளர்த்தாள்....

எனக்கென்று குழந்தைகள் வேண்டும் என்கின்ற ஆசை மிக மிக உயர்த்தில் தனது 'சிறுகுகளை' விரித்து பறக்க முற்பட்டது!

வறவேற்பறையில் கவர்க் கழகாரத்தின் குருவி எச்சரிக்கை ஒலி எழுப்பியது.

அதனை தொடர்ந்து மணி பத்து அடித்தது. அம்மா சமையல் வேலையில் தீவிரமாக இருந்தவள் தனது கவனத்தை எனது பக்கம் திருப்பிய....

'நீ மகன் யோசிச்ச யோசிச்ச கவலைப்பட்டுக் கொண் டிருந் து ஒண் டும் செய் ய ஏலாது. அண்ணையவைக்கும் அக்காவுக்கும் உடனை புறப்பட்டு வரச் சொல்லி என்றை பேரைப் போட்டு தந்தி அடி. மற்றதை யெல்லாம் நான் பார்க்கிறேன்.'

அம்மாவின் பேச்கக்கு மறு பேச்சு இன்றி மேற்சட்டையை மாற்றிக் கொண்டு துவிச் சக்கர வண்டியில் எனது மாணவை பருவ கால நண்பன் ரெமேஸ் வீட்டுக்கு சென்றேன்....

‘எப்படி மச்சான் உன்னுடைய பெரியம்மா பாடு? ’ - ரமேஷ் வினாவினான். எனக்கு அந்த கேள்வி கோபத்தை உண்டுபண்ணியது.

‘உனக்கும் என்னுடைய அம்மாவுக்கும் வித்தியாசமில்லையடாப்பா.... நீங்கள் எல்லோரும் என்னை ஒரு போடுத்தி எண்டு நினைக்கிறியளையல்லாமல் நானும் உணர் ச் சிகிள் உள்ள ஒரு மனுசன் எண் டு நினைக்கிறேல்லை’

ரமேஷ் அமைதிகாத்தான் , பின் வினாவினான்....

‘ஏன் மச்சான்.... குஞ்சு அக்காவைப் பற்றி இப்பவும் நீ நினைச்சுக்கொண்டு இருக்கிறிபா? ’

வாழ்க்கைப் பாதையின் ஒரு சந்தியில் நான் நின்று கொண்டிருப்பதை எனது மனம் நன்கு புரிந்து வைத்துக் கொண்டு என்னை வதைத்தது. யாருடனாவது மனம் விட்டு பேசினாலாவது சில சமயம் நல்ல முடிவு எதிர்ப்படக்கூடும் என எண்ணினேன்.

‘மச்சான்.... குஞ்சு என்னை விரும்பின சம்பவம் நடந்து ஆறு வருடங்கள் ஓடிவிட்டது. வீட்டிலை நடந்த பிரச்சனையும் உனக்கு தெரியும், நான் ஊரிலை இல்லாததாலே அதன் பின்னர் என்ன நடந்ததென்டு உனக்கு தெரியாது.’

‘எனக்கு ரஞ்சன் உன்னிலை நம்பிக்கை இருக்கு , ஆனபடியால் நீ உன்னுடைய குடும்பத்தோடை அனுசரித்து போவாய் என்ற நினைப்பில் அச் சம்பவம் பற்றி அறிய வேண்டும் என்கின்ற மனத் தூண்டுதல் எனக்கு இருக்கவேயில்லை.’

ரமேஷின் சுபாவமே அதுதான்! நான் மனம் விட்டு அவனுடன் பேசுவதற்கும் அவனுடைய அந்த இயல்பால் நான் கவரப்பட்டிருந்ததே' காரணமாகும்.

'இப்ப சொல்லுறவுன் கேட்டுக்கொள்.... குஞ்சு என்னை விரும்புவதோடு நின்றுவிட்டிருந்தால் நிச்சயம் எனக்கும் அவனுக்கும் விவாகம் நடந்திருக்கும். எனது கஷ்டகாலம் விடவில்லை. ஊர் உலகத்திலை நடக்காத புதினமாக எனது காதலியின் சகோதரிகள் இருவரும் உள்ளர தாங்களும் என்னைக் காதலித்துக் கொண்டிருந்ததை அப்போ நான் அறியவில்லை. குஞ்சு தனது காதலை வெளிப்படுத்திய உடனே சகோதரிகள் மூவருக்கு மிடையில் சண்டை முண்டது.

எவரும் என்னை விட்டுக் கொடுத்து தங்களுக்குள் ஒரு மாப்பிள்ளையாக என்னை எடுக்கும் முடிவுக்கு வர முடியாமல் போனார்கள்.'

ரமேஷ் உரத்து சிரித்தான். நான் ஏன் என்கின்ற வினாக்குறியுடன் அவனைப் பார்த்தேன்.

'எனக்கு பழைய கொலை வழக்கொன்று ஞாபகம் வருகுது மச் சான். இரட்டைக் கொலை. மூன்றுபேர் குற்றவாளிகளாக நீதிபதியால் காணப்படும்' நிலை. உண்மையாகவும் மூவரும்தான் கொலைக்கு காரணம். வக்கில் கேட்கிறார்.... 'ஓராள் கொலையை ஒத்துக் கொள்ளுங்கோ... நான் மற்ற இருவரையும் விடுவிக்கிறேன்.' எண்டு. எல்லாருக்கும் தான் தான் தப்ப வேணும் எண்டு. ஆசை. ஆர் கொலையை ஏற்றுக் கொள்ளுறது? மூண்டு பேருமே தூக்கிலை தொங்கினதுதான்!

அந்த கவலையான நிலையிலும் நானும் சிரித்தேன். தொடர்ந்து கூறினேன்...

‘சகோதரிகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட சண்டை எங்கள் வீட்டுக்காரருக்கு இவர்கள் மேல் இருந்த அன்பு பாசம் அபிமானம் எல்லாவற்றையுமே அடியோடு நீக்கிவிட்டது.... தலைநகரில் அவர்கள் வீட்டிலிருந்து என்ன வேறு தனி அறைக்கு மாற்றினார்கள். நானும் மனம் சோர்ந்துவிட்டேன். எனது வீட்டுக்காரர் அவர்கள் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு என்னால் எதுவும் அறியமுடியவில்லை. தடைகளும் பலமாகவே இருந்தது. எனது வீட்டில் எனது பழைய நினைவுகளை தூண்டாதபடி கதைகளை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்கள். எப்படியோ எனது விலாசத்தை தேடி பெற்று ராஜேஸ், தனினால் இருவரும் தமது காதல், கலியாண விபரங்கள் பற்றி எழுதி எனக்கு குடேற்ற பார்த்தார்கள். நான் மசியவில்லை. குஞ்சு மட்டும் எதுவுமே எழுதவில்லை. அவளே என்னை உயிருக்குயிராய் நேசிப்பவள் என்பதை அது ஒன்றே நிருபித்தது!‘

எனது கண்களால் நீர் பெருகியது. ரமேஸ் எனது தோலைத் தட்டினான். அவனது கையைத் தட்டிவிட்டு நான் வினாவினேன்...

‘மச்சான்... நான் இப்ப வெண்டாலும் குஞ்சவை விவாகம் செய்தால் என்ன? ’ ரமேஸ் மீண்டும் உரத்து சிரித்தான். பின்னர் கூறினான்.... ‘மச்சான் தூக்கு தண்டனையிலை மூண்டுபேரும்தான் செத்தவங்கள், அதிலை எப்படி மாற்றம் செய்யிறது?

எனக்கு பாதி புரிந்தது, மீதி புரியவில்லை. ரமேசும்

தொற்றிக்கொள்ள எனது துவிச்சக்கர வண்டி தபால் அலுவலகத்தை நோக்கி விரைந்தது.

விவாகப் பதிவுக்கு உடனே புறப்பட்டு வரும்படி ஒறுவினர்க்கு தந்தி அனுப்பப்பட்டது. சகோதரர்கள் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். அதன் பின்னர் எனது அபிப்பிராயங்களுக்கு இடம் எது?

பெரிய தாயார் வீடும் எங்கள் வீடும் களைகட்டியது. யாரோ பெரிய தாயாரின் சுகவீனம் குறித்து அவாவினுடைய பிள்ளைகளுக்கு ஏற்கனவே தந்தி கொடுத்து விட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முதலிலேயே வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

‘விவாகப் பதிவை செய்து போட வேணும்....’

‘அதோட சோறையும் குடுப்பிச்ச விடுவெம்....’

‘இல்லை... இல்லை... தாலியையே கட்டிவிச்ச விடுவெம்....’

அவசர அவசரமாக தீர்மானங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. எங்கள் வீட்டால் பெண் வீட்டுக்கு போகின்றார்கள்; வருகின்றார்கள். பெண் வீட்டால் எங்கள் வீட்டுக்கு வருகின்றார்கள்; போகின்றார்கள்....

நான் தூக்கு தண்டனை தீர்க்கப்பட்ட கைதியாக... நியதியை ஏற்றுக் கொள்ள ஆயத்தமாக.... ‘நீங்கள் முடிவெடுத்தால் சரி....’

எனது தாயாரின் பிரார்த்தனைகள் பெரியம்மாவின் முடிவை தள்ளிப் போட்டது போலும். விவாகத்தையே முடித்து விடுவது என தீர்மானமாயிற்று.

மலர் மஞ்சத்தில் நான்....

எனது மனைவி என்முன்னால் நிற்கின்றாள். எனக்காக ஒரு குழந்தையை கமக்கப்போகிறவள்.... எனது தீராத தாபத்திற்கு வடிகால், அவள் மேல் உள்ளத்தில் மரியாதை களார்ந்தெழுகின்றது. திடீரென நடந்து முடிந்த விவாகத்தால் ஏற்பட்ட பட்டப்படி அவளுக்கு இன்னமும் தணியவில்லை. அவளை அமர வைத்து பேசி சகஜ நிலைக்கு கொண்டு வருகின்றேன். அவளது கிராமத்து பழக்க வழக்கம்... என் முன் கைக்கட்டி பணிந்து நிற்கின்றாள். அது என்னை மற்றொரு வழியில் வருத்துகின்றது. குழந்தை பற்றிய அங்கலாய்ப்பு எழுகின்றது. அவளது கரங்களைப் பற்றியபடி வினாவுகின்றேன்....

‘எங்களுக்கு ஒரு குழந்தைச் செல்வாம் வேண்டும் தானே? ’

தலையை தாழ்த்திக் கொள்கின்றாள். மிகுந்த பிரயத்தனம் செய்து பேசுகின்றாள்....

‘அம்மா சொன்னவா... இரண்டு வருடத்துக் கெண்டாலும் பிள்ளை பெறக்கூடாது என்னு...’

நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். ‘என்?’ ஒரே சொல்லில் வினாவுகின்றேன். அதற்கு அவள்.... ‘நாங்கள் சின்னங்கிறுக்களாம். உடனேயே பிள்ளை பிறந்தால் வாழுக்கையை அனுபவிக்க முடியாதாம்’

எனக்கு பேரதிர்ச்சி....

‘கடவுள் தந்தால் நாங்கள் வேண்டாமென்று சொல்லுறுதே? ’

அவள் ‘அலுமாரியை’ திறந்து எதையோ தூக்கி காண்பிக்கின்றாள். ‘இதைப் பாவிச்சால் சரி எண்டு அம்மா சொன்னவா.’

என் தலை மீது இடி விழுகின்றது....

குடும்ப கட்டுப்பாடு செய்து கொண்டு எனக்கு இளைய சகோதர பாக்கியத்தை இல்லாமல் செய்த எனது பெற்றோர்....

இளைய உடன் பிறப்புக் களாக என் ணி மகிழ்வற்றிருந்த என்னை தூக்கி எறிந்த பெண்கள் மூவர்....

குழந்தை ஒன்றிற்காகவே விவாகம் செய்து கொண்ட எனக்கு வந்தமைந்த குழந்தை பெற மறுக்கும் மனைவிற்கு.....

என்னைப் புரிந்து கொண்டவள் குஞ்சு ஒருத்தியே....! அயல் வீட்டுக்குழந்தையை அணைத்தெடுத்து வருவதும்.... என்னை தனது கணவனாக பாவனை செய்வதும்.... குழந்தையை கொஞ்சவதும்.... எனது முத்தத்தை பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக குழந்தையை என் முன்பாக நீட்டுவதும்.... நான் முத்தம் கொடுத்ததும் தானே என்னிடம் முத்தத்தை பெற்றுக் கொண்டது போல முகம் சிவந்து நானித் தலை குனிவதும்....

எல்லாமே பாவனையாக போய்விட்டது....!

இதோ.... எனது வீட்டிற்கு புது மணத் தம்பதிகளாக கால் மாறி வருகின்றோம். முற்றுத்தில் அமைக்கப்பட்ட அலங்கார பந்தலின் கீழ் நாம் அமர்ந்திருக்க..... பட்டுச் சேலை..... சரிகை பாவாடை..... பட்டுவேடி சால்லவ ஆகிய புத்தாடைகளில் அதி விலையுயர்ந்த தங்கநகைகள் பொலிவூர் ... எமது உறவினர்கள் குழந்திருக்கின்றார்கள்.

எனது சகோதரர்கள் ஒடி ஒடி விருந்தினர்களை உபசரிக்கின்றார்கள். அம்மா மிகவும் மகிழ்வடைந்து காணப் படுகின்றாள். அம்மாவை சைகை காட்டி அழைக்கின்றேன்.

‘பெரியம்மாவின்றை சுகம் எப்படி? ‘ கவலையுடன் விளாவுகின்றேன். ‘கொஞ்சம் கடுமை.....மற்ற மற்ற சொந்தக்காரரும் வந்து விட்டினம்....’

குழந்தைகள் பந்தலின் நடுவே தாறுமாறுகவும் அவசரம் காட்டியும்ஒடி விளையாடுகின்றனர். குதூகலம் தாங் கவொன் ணாமல் பெரியவர்கள் என்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களுடனும் மோதிக்கொண்டு விழுந்து விழுந்து ஏழுகின்றார்கள்.....

அவர் களுக்கு மத் தியில் ஜந் தே வயது நிரம்பியிருக்கக் கூடிய அழகான பெண் குழந்தை ஒன்று அகப்பட்டுக் கொள்கிறது. பெரிய குழந்தைகளுடன் மோதி இதோ.....இதோ... விழுந்து விடப்போகிறது என எண்ணிய நான் ஒரே பாய்ச்சலாக சென்று குழந்தையை தூக்கி எனது மனைவியின் மடியில் அமர்த்துகிறேன்.

அம்மா சிரித்தபடி கூறுகின்றா... ‘குஞ்ச அக்காவின் மகள்!’

பொரிய தாயாரின் வீடு அமைந்திருந்த திசையிலிருந்து எழுந்த 'ஓ.' என்ற ஒலத்தின் சோகம் எனது இதயத்தை பிழிவதுபோல சூழ்ந்து கவிந்து கொள்கிறது!

- நூனம் ஒக்டோபர் 2002

ஸ்தீ திலட்சணம்

எத்தனை வருடமாய்ப் போய்விட்டது. இப்பதானும் எனது கணவரைப் பிடித்துக் குடும்பப் பெண் உத்தியோகம் பார்க்கலாமோ என்று கேட்டால் ஒழ் என்கிற சாரத்திலும் இல்லை என்கிற சாரத்திலும் பல தடுமாற்றமான நியாயங்கள் வெளிவரும். என்னுடைய உயர்தரப் பரிசைத் தராதரப்பத்திற்ம் அலுமாரியின் அடித்தடில் கும்பகர்ணத் தூக்கத்தில் சாதனை புரிந்துகொண்டு இருக்கிறது. அதே நேரம் எனது ஒரே மகன் பிறந்து வளர்ந்து வேலைக்குப் போகத் தொடங்கி ஒரு மாதத்துக்கும் கிட்ட நெருங்கி விட்டது.

இளையவளான எனது ஒரே மகள், ‘அப்பா.....பெண்கள் உத்தியோகம் பார்க்கும் விடயத்தில் நீங்கள் ஒரு முடிவை எடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும்’ என்று அவரை நிரப்பந்திப்பதுபோல உயர்தர வகுபாவில் சுட்டியாக இருந்து சாதித்து வருகிறாள்! தங்கள் தங்கள் மனைவிமாரை வேலைக்குப் போகவிடாமல் பக்குவும் பண் னுகின்ற சில ஆண் பிள்ளைகள் ‘வருகின்ற மாப்பிள்ளைமார் அநுபவித்துப் பார்க்கட்டும்’ என்கிற தயாள குணத்தில் தங்களுடைய புத்திரிகளை உத்தியோகம் பார்க்க அனுப்பி வைக்கின்ற பெருந்தன்மைகளைப் பற்றியும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்.....

தலைநகரின் காலைநேரச் சுறுசுறுப்புச் சத்தம் சந்திட எல்லாம் ஒரு படிமானத்தில் தணிந்து வருகிறது. ஃங்கள் ‘போர்சனு’க்குரிய மொட்டைமாழியில் நின்று பார்க்கும் பொழுது தலைநகரின் தெருக்கள், ஒழுங்கைகள்,

சந்துபொந்துகளைல்லாம் வரைபடத்தில் பார்ப்பது போலவோ.....அல்லாவிட்டால் சில சமயம் பாதுகாப்பு ரோந்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற விமானத்திலிருந்து பர்த்தால் எப்படி இருக்கக் கூடுமோ அப்படி அழ்காகக் காட்சி அளிக்கின்றன!

வேலைக்குப் போகின்ற எனது கணவன்....அடுத்த போர்சனில் இருக்கின்ற தொழில் பார்க்கும் சோடி ..... ஏன் அந்தத் தொடர் மாடியில் வசிக்கின்ற அத்தனைபேருமே தொழில் நிமித்தமோ கல்வி காரணமாகவோ அந்தக் காலை நேர அலையுடன் அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட நான் மட்டும் சோர்வுடன் வந்து சோபாவில் விழுகிறேன்.

சமையல் செய்ய வேண்டும்..... உடுதுணிகள் துவைக்க வேண்டும்.... தூசி தட்டி வீட்டைப் பெருக்கி... பாத்திரங்களை துலக்கி ஒன்றும் சிரமாகத் தெரியவில்லை .....அவற்றிற்கே நான் பழக்கப்பட்டு விட்டேன்!

ஆனால் என்றுயில்லாதபடி இன்று எனது மனம் பரிதவிக்கின்றது. நானும் தொழில் புரிந்திருக்கலாம்.....

இன்று அடுத்த 'போர்சனில் வசிக்கும் மனோகரி அவள் பணிபுரியும் வங்கிக் கிளை ஒன்றின் திறப்பு விழாவிற்காக எவ்வளவு அழகாகவும் ஆடம்பர்மாகவும் தன்னை அலங்காரம் செய்து கொண்டு புறப்பட்டாள்.

எனது கணவருக்கு முன்பாகவும் மற்றவர்களுக்கு முன்பாகவும் அலங்காரத்துடன் தோற்றுமளிக்க எனக்கு ஆசையிருக்காதா?

இதற்கெல்லாம் என்னைப்பொறுத்தவரை ஒரு கல்யாணவீடு, சாமத்தியவீடு, பிறந்தநாள் விழா என்று வந்தால்தான் ஆகும்.

இவற்றிற்காக காத்திருந்தே எனது இளமைக்காலம் தீந்து விட்டது.

அழைப்புமணி அடித்தது. இந்நேரத்தில் யாரும் வரமாட்டார்களே! ‘ஸென்சினாடாக’ உற்று நோக்கினேன். மனோகரியின் மகள் கவிதா! காலையில் மனோகரி என்னிடம் கூறிச்சென்றதை நன்றாகவே மறந்து விட்டேன்.

“பிள்ளை நீங்கள் வீட்டில் நிற்பதாக அம்மா காலையில் சொல்லிப் போனவா...நான்தான் வேலைப்பராக்கில் மறந்து போனேன். எப்படிப்பிள்ளை சுகமா?....மருந்து குடிச்சனீங்களா? இருங்கோ?”

சுரிதார் அணிந்திருந்தாள் ‘ஸ்லிம்’ ஆக .... அலட்சியப் பார்வை தெறிக்க ..... நாளைக்கே வேலைக்குப் போகத் தயார் என்பதுபோன்ற தோற்றுத்துடன்.....

ஓம் அன்றி, மருந்து குடிச்சனான். வீட்டில் இருக்க ஒரே ‘போர்’. அன்ரிக்கும் ஏதாவது உதவி செய்ததுமாகு மென்று.... அதோடு அம்மா சொன்னவ....அன்றி இரசம் வைப்பா வாங்கிக் குடியெண்டு..... நான் வந்தது அன்றிக்கு கரைச்சலா?”

என்ன இலாவகம்.. எங்களுடைய பிள்ளைகள் இப்படி வளரவில்லை. மூக்கைப்பிழித்தால் வாயைத்திறக்கத் தெரியாததுகள். நான் உத்தியோகம் பாத்திருந்தால்

என்றை பிள்ளைகளும் வல்லமையோடு வளர்ந்திருப்பார்கள் போலும்.

என்னுடைய அவரோடு சண்டை பிடிச்செண்டாலும் எனது மகளை நான் வேலைக்கு அனுப்பத்தான் வேணும். எதிர் வீட்டுக்காரி எனது பிள்ளையிடம் வந்து ‘நீங்கள் விட்டில் தானே இருக்கின்றீர்கள்...எங்களுடைய வீட்டையும் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள்ளுங்கோ’ என்று சொல்லுகிற ஒரு நிலையை என்னுடைய பிள்ளைக்கெண்டாலும் நான் விட்டு வைக்கக் கூடாது.

ஒரு சிறுக்கதையில் வந்தது போல ‘உத்தியோகம் பார்க்காத குடும்பப் பெண்ணுக்குத்தான் வீட்டை வாடகைக்கு விடுவோம்’ என்ற நிபந்தனை எனது மகளுக்கு பொருந்தி வருக்கூடாது.

கவிதாவை எனது மகளுடன் சேர்த்து மனம் எடைபோட்டது..

‘என்ன மாதிரிப்பிள்ளை, உங்களுடைய புது ‘சிலபஸ்’? நீங்கள் என்ன தலைப்பில் செயல்திட்டம் வரைந்தனீங்கள்?’ வினவினேன்.

கவிதா நல்ல பிள்ளை. அன்றி என்று கூப்பிட்டால் இன்னும் ஒரு தடவை கூப்பிட மாட்டாளோ என்று மனம் தவிக்கும்.

‘ஓம் அன்றி, ‘விவசாயம் எதிர் நோக் கும் பிரச்சனைகள்’ என்ற தலைப்பில் ஆய்வொன்று எழுதினேன். எங்களுடைய வகுப்பில் எனக்கு மட்டும் தான் ‘ஏ’ சித்தி கிடைத்திருக்கிறது.’

தாய்க்காரி சும்மாவா விட்டிருப்பாள்....மகளுக்காக விவசாயக்கந்தோர், நீர்ப்பாசனக் கந்தோர் என்று எல்லா இடமும் தானே ஏறி இறங்கித் தகவல்கள் சேர்த்திருப்பாள்....

இன்னுமேன்....கல்விக் கந்தோருக்குப் போய் தன்னுடைய மகளுக்கு விசேட சித்தி போடவேண்டும் என்று சொல்லி வந்திருப்பாள்.

எல்லோருக்கும் பல் இளிக்கின்ற பெண்கள் மேல் தானாம் அடவருக்கு கவர்ச்சி இருக்குமாம். ‘எதையோ விரிச்சால் போச்சோ..’பொம்பிளை சிரிச்சால் போச்சோ என்னமோ என்று சொல்லுறுது. சரியாக நினைவில் இல்லை. உதையெல்லாம் தூக் கிப் பிடித் தால் வேலைக் குப் போகமுடியாது.... அமைதியைக் கலைக்கின்ற மாதிரி கவிதா வினா தொடுத்தாள்.

“ஏன் அன்றி நீங்களும் படித்திருந்தால் மற்றவர்கள் மாதிரி உத்தியோகம் பார்க்கலாம்தானே?“ எனக்கு இதுவும் வேணும் இன் னமும் வேணும். என் னுடைய மேதாவிலாசத்தை இந்தச் சின்னப் பெண் னிடம் அளக்கிறதால் என்ன லாபம். மௌனமாக இருந்து விட்டேன்.

“பின்னை கொத்தமல்லி நிறையப் போட்டு..... வேர்க்கொம்பும் பெருங்காயமும் சேர்த்து இரசம் தயாரித்து இருக்கிறன், அளவான குடாக இருக்கிறது. குடிச்சுப்பாரும். தழிமன் காய்ச்சல் பறந்துவிடும்...” என்று கூறித் துலக்கிய வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் இரசத்தை நீட்டினேன்.

‘இச்’ கொட்டி இரசித்துக் குடித்தாள். அழகாக இருந்தாள்.

“ஏன் பிள்ளை பெண்கள் உத்தியோகம் பார்த்தால் என்ன லாபம்?”

“ஏன் அன்றி பெண்கள் உத்தியோகம் பார்ப்பதால் என்ன நட்டம் என்று கேளுங்கோவன்.”

என்னை வாரித் தூக்கி எறிந்தது போல் இருந்தது. பார்சல்கள் கட்டியபின் எஞ்சிய வெற்றுப்பாத்திரங்களை ‘சிங்கில்’ கழுவி உலர் வைத்தபின் வீட்டை மேலெழுந்த வாரியாகப் பெருக்கினேன்.

கவிதா “தழிமனே நின்றுவிட்டது அன்றி” என்று கூறியபடியும் மூக்கால் கவாசத்தை உள்ளிழுத்துப் பார்த்து உறுதி செய்தபடியும் பாத்திரத்தைக் கழுவி எடுத்து வைத்தாள்.

“என்ன கவிதா, இப்ப நீர் எனது பிள்ளையாயிருந்து ..உமக்குத் தழிமன் காய்ச்சல் ககவீனமென்று வருகிற நேரத்தில் நான் பக்கத்தில் இருந்து உம்மை அன்பு காட்டிப் பராமரித்தால் நீர் சந்தோசப்படுவீரோ அல்லது உம்மைத் தவிக்க விட்டு விட்டு நான் வேலைக்குப் போனால் நீர் சந்தோசப்படுவீரோ..?”

ஒத்த வயதாக இருந்தாலும் எனது மகளைக் காட்டிலும் கவிதா ‘மர்ச்கவேட்’. நான் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அவள் பதில் இறுக்கும் வேகமே இதற்குச் சான்று!

“தழிமன் காய்ச்சல் அன்றி எப்போதாவது இருந்து விட்டுத்தான் வரும். வேணுமென்றால் அம்மாவும் உத்தியோகம் பார்க்கிறபடியால் காசை ஏறிஞ்சு

‘பிறைவேட்டில்’ மருந்து எடுத்து விட்டால் சரி. இதற்காக ஏன் ஒரு வருவாயை இழக்க வேண்டும்?’

கவிதா சொல்வதும் சரிதான்..... அவளுடைய வீட்டில் இல்லாத சாமான்கள் என்ன? கடைசியில் போனமாதும் ‘கொம்பியூற்றரும் வாங்கியாச்சு.

எவர் எப்ப வந்தாலும் ‘பிறிடஜிலை’ தேவையான எதுவும் இருக்கும். என்னுடைய இவர் இல்லாவிட்டால் எங்கள் வீட்டுக் கதவு எவருக்கும் திறக்காது. ஆனால் எந்த வகையான விருந்தினர் வந்தாலும் புருசன்காரன் இல்லாவிட்டாலும் கூட மனோகரி வீட்டுக் கதவு ‘ரிமோட்’ டில் போல திறக்கும். எந்த ஆண்களுடனும் சமவாதம் செய்யாவிட்டால் மனோகரிக்குப் பத்தியப்படாது... கேட்டால், எவரும் அவனோடு தொழில் புரிகின்ற ஆட்கள். ‘உத்தியோகம் புருஷ இலட்சணம் என்று ஆண்கள் தங்களுக்கு வசதியாய் சொல்லி வைச்சிருக்கினம் அக்கா. நாங்கள் உத்தியோகம் ஸ்தரீ இலட்சணம் என்று சொல்லிப்போட்டு போவும்.’

என்று மனோகரி சிரித்துச் சிரித்து சொல்லும் அழகே தனி..

“அன்றி, நீங்கள் உங்களுடைய வேலையைப் பாருங்கோ. நான் போய் கொஞ்சனேரம் ‘கொம்பியூட்டர்’ செய்யிறன். அம்மா நேரத்தோடு என்னைப் பார்க்க வருவதாகச் சொன்னவா. அம்மா வந்தபிறகு நான் அன்றியைக் கூப்பிடுகிறன்.”

நாக்சடை மாதிரி என்ன நீளமான தலைமயிர். இந்தத் தலைமயிருக்காகப் பத்து இளந்தாரிகள் பின்னால்

வரத்தான் செய்வாங்கள். இவ்னும் தாய் மாதிரிப் பல்லை இளித்திருக்கா விட்டால் அன்று அந்தப்பையன் கடிதத்தை நீட்டியிருக்கவும் மாட்டான். சச்சரவுப் பட்டிருக்கவும் மாட்டான்.

கவிதாவினுடைய தமையன் மார் இருவரில் முத்தவனுக்கு என்னுடைய குஞ்சிலை ஒரு கண். கவிதா மாதிரியே என்னுடைய பெட்ச்சி, பெட்டிப் பாம்பெல்லே! ஏன் என்னுடைய ஆண்பிள்ளை எப்ப என்றாலும் கவிதாவை நிமிர்ந்து பார்த்திருக்குமா?

எவரும் இல்லாத வீட்டில் தான் வேலைகூட. அதைத் தொடாதே இதைத் தொடாதே என்று தடுக்க ஆளில்லாத வீட்டில் எத்தனை தரம் எண்டாலும் கூட்டிப்பெருக்கி துப்பரவு செய்துகொண்டு இருக்கலாம்தானே!

நேரம் போனதே தெரியவில்லை. கவிதா ‘பெல்’ அடித்து தாய் வந்து விட்டமையைத் தெரிவித்தபோதுதான் கவர்க்கடிகாரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மதியம் ஒரு மணி.

காலையில் மனோகரி அணிந்திருந்த ஆடையலங்காரத் துடன் மீண்டும் அவளைப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்ற ஆவலில் வீட்டுக் கத்வினைப் பாதி பூட்டியும் பூட்டாமலும் எட்டி அடி வைத்து அவளது முன் மண்டபத்துக்குச் சென்றேன். அந்த நேரத்தில் நான் அங்கு ஒரு பிற ஆடவனை எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால், சிறிது தயங்கி திரும்ப எத்தனித்தேன்.

மனோகரி காலையில் அணிந்திருந்த சேலை உட்பட

உள்ளாடைகள் அனைத்துமே 'சோபா'வில் வீசப்பட்டிருந்தன. அவள் 'றறவுஸ்கோட்' அணிந்து, முகமலம்பிய கோலத்துடன் நின்றாள். திரும்பிச் சென்றுவிட முயற்சித்த என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினாள்.

யாரோ அவஞ்டன் வேலை செய்பவராம்!

வீட்டில் ஆடவன் இல்லாத வேளாகளில் பிற ஆடவர்களுக்கு என்ன 'விசிட்டிங்' வேண்டிக்கிடக்கிறது!

சிறிய போர்சனாக இருந்தாலும் படுக்கை அறையில் களைய வேண்டிய ஆடைகளை மண்டபத் தில் எதேச்சையாக விட்டு வைப்பதா? இப்படியான சூச்சமில்லாத தன்மை ஒரு பெண்ணிடம் உருவாக காரணமென்ன?

"கவிதா எங்கே?" ஒரு போழோக்காகத்தான் கேட்டேன். ஆனால் மனோகரி அவளை கடைவீதிக்கு அனுப்பி வைத்ததான் உண்மை அதனால் எனக்கு தெரிய வந்தது. சீ... கணவன் இல்லாத சமயம் விவஸ்தையில்லாமல் ஒரு ஆடவன் வருகை தந்தபோது, அவனைப் பிறிதொரு நேரம் வருமாறு பணித்திருக்கலாம். அதனையும் புரியாமல் ஒரு பக்கத்துணைக்கு இருந்த பிள்ளையையும் வெளியே அனுப்புமளவிற்கு என்ன அவசரம் வந்தது.

எனது மனம் வெதும்பியது!

மறுபுறம் மனோகரியின் கணவரது 'எஸ்கூட்டரில்' பல்வேறு பெண்கள் ஏற்றிச் செல்லப்படுவதனை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். தொழில் பார்க்கும் பெண் ஒருத்தியின்

வீட்டிற்கு அவள் இல்லாத வேளை யார் வருகிறார்கள் போகிறார்கள் என்பதனை யார் கணக்கிடக்கூடும்!

மனோகரிக்காகக் கவலைப்படுவதா.....? அவனுடைய கணவனுக்காக அனுதாபப்படுவதா.....?

நல்லொழுக்கமுடைய எனது கணவன்... அன்புமிக்க மகன்..... பாசமிக்க எனது மகள். இவர்களை நான் ஆகர்சித்து நிற்கின்றேனா?

மாலைபானது. கணவர் அலுவலகத்தால் வீடு திரும்பியிருந்தார். மகன் தந்தையிடம் சென்று “அப்பா எனக்கு முதல் மாதச் சம்பளம் கொடுத்து விட்டார்கள்.” என்று கூறிப் பண்த்தை அவரிடம் நீட்டியபடியே என்னையும் தங்கையையும் பெருமையுடன் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்கின்றான். இதுவும் கூட மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் பணியாகுமோ என்று நான் சிந்திப்பதற்கு முன்னரே..... “தம்பி, அதை அம்மாவிடம் கொடு ஜயா” என்று எனது கணவர் பணிக்கின்றார்.

எனது மெய் சிலிருக்கின்றது. ஆனந்தக் கண்ணீர் தாரைதாரைபாக வழிகின்றது. எனது பதினெட்டு வயது வரை எனக்காகப் பெரும் பாடுபட்டு சீதனம் சேர்த்த எனது தந்தை .....கடந்த இருபத்து நான்கு வருட காலமாகத் தனது சம்பளம் முழுவதையும் என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடும் குழந்தையுள்ளம் படைத்த எனது கணவர்..... தனது முதல் மாதச் சம்பளத்தையே என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்ட எனது பாசமிகு மகன்.....

எனக்கு ஏன் ஜயா உத்தியோகம்?

படர் கம்பு

அதிகாலையிலேயே தலையில் நீர் ஊற்றுவது ஒரு சுகம்தான். மனப் போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் இருவ ழராகவும் கண்ணீர் சிந்தி கலங்கியதால் விழவிழுந்த முகத் தை எவருமறியாமல் கழுவியதுமாகுது..... நேரகாலத்துடன் கடமைகளைத் தொடங்கியதுமாகுது.

இவருக்கு வாழுக்கைப்பட்டு இன்றைய தினம் சரியாக இருபத்தைந்து வருடங்கள் பூர்த்தி. எனக்கும் நாற்பத்தியிரண்டு வயதாகிவிட்டது.

பிள்ளைகள் இரண்டும் எங்களுடன் ஓற்றுமையாக இருந்து பெற் நோரின் மனவாழுக்கையின் வெள்ளி விழாவைக் கொண்டாடி ‘எந்தையும் தாயும் தெய்வங்கள்’ என்று போற்றி எமது மனதைக் குளிர்ப்பன்ன வேண்டும்.

நான் அதிக செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த எனது மகன் தான் குறுக்கால் இழுத் தான் என்றால் கலாச்சாரங்களையும் கல்வியறிவையும் ஊட்டி வளர்த்த எனது மகள் எங்களைத் தூக்கி எறிவாள் என்று நான் சிறிய அளவில் கூட நினைக்கவில்லை.

இன்று வெய்யிலும் கொஞ்சம் கடுமையாகத்தான் இருக்கும்போல் தெரிகின்றது...

காலையில் துயில் எழுந் தவர், வீட்டுக் கொல்லையில் உள்ள பயிர்களுக்கு நிலத்தைச் சொகுச பண்ணிக் கொடுத்து, பயிற்றங் கண்றுகளுக்குப் படர் கம்பு நாட்டி நீர் பாய்ச்சும் முயற்சியிலும் சடுபட்டிருந்தார்.

பிள்ளைகளுக்கு நல்ல தொழில் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் வரை ஏழெட்டு வருடங்களாயினும் அரசு தொழிலைத் தொடர்வுதென இருந்தவர், இப்போ..... இரண்டு வருடத்தில் ஓய்வுதியம் எழுதிவிட்டு வந்துவிடுவேன் என முடிவாகச் சொல்லி விட்டார்.

கவலையாகத்தான் இருக்கின்றது.....

“நேரம் ஏழு மணியாகுது. குளித்துவிட்டு வாங்கோவன், ஒரு சுடுதண்ணியை ஆவது குடிக்க”

நான் வேறைதனைச் சொல்வது?

எங்களுடைய பிள்ளைகள் எங்களுக்கு விட்டு வைத்துவிட்டுப்போன மனச் சந்தோசத்தில்....

‘இன்றைக்கு நாங்கள் வெள்ளிவிழா கொண்டாட வேண்டிய நாள். வாங்கோ கணவன் மனைவியாக கோயிலுக்குப்போய் விட்டு வருவோம்’ என்று கேட்பதா?

“தலை ஈர்த்தை நன்றாகத் துவட்டி விட்டு இந்தக் கோப்பியை குடியுங்கோ. ‘கொலல்ஸ்ரோல்’ அது இது என்று மற்றவையெல்லாம் விழுந்தடிக்கினம். நீங்களும் ஒரு தடவை போய் ‘செக்’ பண்ணுங்கோ என்றால், ‘என்ன வருத்தம் நெருங்குமா.....? எழுபது வயது தாண்டினாலும் சுகதேகியாக வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் பார்’ என்று தட்டிக்கழிக்கிறியள்”

வேலைப்பராக்கிலும் கதைப்பராக்கிலும் கவனிக்கத் தவறிவிட்டேன். அப்போதுதான் கவனித்தேன்.....அவரது விழிகளில் நிறைந்த நீ கனனம் வழியே தாரை தாரையாக வழிந்தது.

“பிள்ளைகள் என்னை ஏமாற்றி முடிந்தது. இப்போ நீயும் என்னை ஏமாற்ற ஆயத்தமோ?” அவரது சொற்கள் தழும்பின.

அதிகாலையில் நான் துயிலெழுந்து அவரது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கியதிலிருந்து, முழுகிப் பொட்டிட்டு இறை அஞ்சலி செலுத்தும் வரையிலும் என்னை அவர் கண்காணித்தமையைப் பின்புதான் நான் புரிந்து கொண்டேன்.

அவரது மடியில் விழுந்து ஓவென்று குரல் வைத்து அழுவேண்டும் போல் இருந்தது. அந்த எண்ணத்தை எனக்குள்ளேயே அடக்கிக் கொண்டேன்.

நான் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த நாட்கள் நேற்றோ முந்திய தினமோ என்பது போல ஒள்ளது. அதற்குள்ளாகவே.....

எனக்கொரு விவாகம்.....குடும்ப வாழ்க்கை.... மழலைபேசக் குழந்தைகள்.....

எல்லாம் ஒரு கனவு போல நடந்து முடிந்து விட்டன!

நான் விவாகமாகி அவரது வீடு புகுந்தபோது அங்கு சிலர் என்னை எச்சரித்தார்கள்.

“உன்னுடைய புருஷன் கோபக்காரன், கவனமாக நடந்து கொள்” அவரது பெரியதாய்.

“சொந்த மச்சாளை வைத்துக் கொண்டும் நாங்கள் ஏன் உவனுக்கு பெண் கொடுக்கவில்லை...பொல்லாத கோபக்காரன்” தனது மகளை மணம் முடிக்கவில்லை என்ற ஆதங்கத்தில் அவரது மாமியாரின் அண்டல்.

அவரது கோபம் எப்படிப்பட்டதென்பதை நான் புரிந்து கொள்ள நீண்ட நாட்கள் எடுக்கவில்லை.

அவரது சகோதர சகோதரிகளை சிறு விடயங்களுக்குக் கூட சத்துமிட்டு அவர் அதட்டுவதைக் காணநேர்ந்தபோதே நான் ஒன்றைக் கவனித்தேன்.அவர் தன்மீது வைத்திருக்கும் அக்கறையையும் கவனத்தையும் விட பன்மடங்கு அன்பும் பரிவும் தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் மேல் வைத்திருந்தார். அந்தப் பரிந்துணர்வு அவரிடம் மேம்பட்டு இருந்ததால் தான் மற்றவர்களை எப்பொழுதும் எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தாரே அன்றி, கோபம் என்ற பலவீனம் அவரிடம் இருக்கவில்லை.

இந்த உண்மையை நாம் அன்புடன் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த எமது செல்வங்களே புரிந்து கொள்ள மாட்டாமல் போய் விட்டதுதான் பெரிய துன்பமாகப் போய்விட்டது.

அன்று எனது மகள் அப்படி எதிர் வர்த்தை பேசி சவால் விடுவாள் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

“நீங்கள் அண்ணாவையும் என்னையும் வீட்டிற்குள் பூட்டி பூட்டி வைத்த இலட்சணம்தான் எங்களுக்குப் படிப்பில் நல்ல ‘ரிசல்ட்’ எடுக்க முடியாமல் போனது.

அதுமட்டுமல்லாமல் இன்று நாங்கள் வெளியில் காரியமாற்றுக்கூடிய தீராணி இல்லாமல் இருக்கின்றோம்.”

முகத்தில் அரும்பிய வியரவையை துவாயால் அழுத்தி ஒந்தியபடியே அவர் கூறினார்.....

“பிள்ளை..... உங்களை நாங்கள் எப்படி வளர்த்திருக்க வேண்டுமென்று நீ நினைக்கிறாய்?... எங்களுடைய கலாச்சாரம் எங்களுடைய பண்பாடுதான் எங்களுக்கு முக்கியம். அதன் பிறகுதான் கல்வி அறிவோ தொழில்வாய்ப்போ எதுவும்.”

இப்போது மகள் முற்றுத்தில் நின்று நீண்டதான் தனது முடியை சீப்பினால் வாரிக்கொண்டே.....

“அப்பாவுக்கு எங்களுடைய முன்னேற்றத்திலும் அக்கறையில்லை. இன்னாருடைய மகள் இன்னாருடைய மகனுடன் ஊர் சுற்றுகிறாள் என்று கதைவராமல் இருக்க வேண்டும். மற்றப்படி நாங்கள் எதிர்காலத்தில் பிச்சை எடுத்தாலும் பரவாயில்லை.”

நான் அதட்டினேன். “பிள்ளை..... அப்பாவோடு கதைக்கிற கதை மட்டு மரியாதையோடு இருக்கவேண்டும்.”

இப்போ தலையை வேகமாகச் சுழற்றி முன்னே இருந்த தனது நீளமான முடியைத் தோணுக்கு மேலால் பின் தள்ளிவிட்டு சீப்பில் சிக்குண்டிருந்த மயிர்களைப் பிடுங்கி எடுக்கத் தொடங்கினாள்.

அவருடைய முகம் அவமானத்தால் மிகவும்

தோய்ந்து போயிருந்தது.

“நீ கைக்குழந்தையாக இருந்தபோது உனது கழிவுகளையும் அரியண்டங்களையும் மனம் கோணாமல் தாங்கிக் கொண்டது உனது அப்பாதான்.

உனக்கு நெஞ்சில் சளி அடைத்து முச்ச விடத் தின்றிய சந்தர்ப்பத்தில் உனது வாயில் வாய்ப்பதித்து அந்தச் சளியை உறிஞ்சி எடுத்து அகற்றி சுவாசம் தந்ததும் இந்த அப்பாதான். இதையெல்லாம் நாங்கள் செய்தது உங்கள் மேல் கொண்ட அன்பின் நிமித்தம்தான் என்பதையும் நீங்கள் இன்று ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் தான்”.

அவருடைய குரல் கவலையில் தோய்ந்து தழும்பியது.

குற்ற உணர்வு அவளை உறுத்தியது. ஆனால் தனது முடிவில் உறுத்தியாக இருந்தாள். குரல் மட்டும் தாழ்ந்து ஒலித்தது.....

“நான் என்ன தனியாகவா வெளிநாடு போகிறேன்? என்னுடன் மேலும் நான்கு பெண்கள். நாங்கள் இடையில் தங்கும் இடங்களில் ‘சப் ஏஜன்சி’ இருக்கின்றான். உரிய இடத்துக்குப் போய்ச் சேரும்வரையும் ‘ஏஜன்சியோடு’ எங்களுக்குத் தொலைபேசித் தொடர்பு இருக்கும். வெளிநாட்டு ‘கோல்’ போட்டு அண்ணனோடும் கதைத்து விட்டேன். அண்ணன் ‘ஒகே’ பண்ணி விட்டார்.

அதன் பின்னர் அவர் பேசவில்லை. விதியென்று கூறிவிட்டு சில காரியங்களை மறந்து விடலாம். ஆனால்

திட்டமிட்டு காரியங்கள் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, பேசிப் பயன் கிட்டப்போவதில்லை.

யாரோ ஒரு கூத்துக்காரி ‘எல்பொன்சர்’ செய்கிறாள் என்று கூறி, எங்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாக மகன் வெளிநாடு சென்று மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டிருந்தன. இன்றுவரை எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. இப்போ அவனுடைய வழி நடாத்துதலில் இவள் சென்றால் என்ன ஆகும் என்பதனை ஊகிக்க முடியாத அளவிற்கு நாங்கள் விளக்கம் கெட்டிருக்கவில்லை.

கலாசாரங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய இளைய தலைமுறையினர் அவற்றைத் தூக்கி ஏற்றிந்து விடலாம். ஆனால் கலாசாரங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பெற்றோர்கள் தங்கள் பொறுப்பிலிருந்து விலக முடியாது.

எல்லாம் முடிந்து தான் இப்போ ஒரு வருட காலமுமாகிவிட்டதே!

நினைவுச் சுழியிலிருந்து மீண்டு சகஜ் நிலைக்கு வந்தேன்.

கோப்பியைப் பருகிமுடிந்து சில்வர் பாத்திரத்தை நீட்டியபடியே கூறினார் “சரி..... சந்தோசமாக இருந்த காலங்கள் முடிந்து விட்டன. இன்னும் பதினெண்தோ, இருபது வருடங்களோ காலம் தள்ளவேண்டி ஏற்படலாம். எமது பிள்ளைகள் அந்திம காலத்தில் எங்களைப் பார்க்கும் என்ற நிலைதான் இல்லாமல் போனாலும் அப்படியோரு நம்பிக்கையோடு வாழக்கூட நாங்கள் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அதுதான் எனக்குப் பெரிய கவலை.”

இப்படி மனம் வெதும் பி அவர் துயருற்ற சம்பவங்கள் எதுவும் எனக்கு நினைவு தெரிந்து இல்லை.

எனது இதயக் குழறலும் வேதனையும் அவர்முன் பிரவாகித்து விடாதபடி அணைபோட்டபடியே.....

“உதெல்லாம் விட்டு விட்டு வாங்கோ....,கோயிலுக்கும் போய் உங்களுடைய முத்த அண்ணன் சுகயீனத்தில் இருக்கிறாராம் அவரையும் பாத்துவிட்டு வருவோம்“.

அவருக்கு ஆறுதல் தரும் இடம் இவையிரண்டும்தான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு கூறினேன்.

இவரது முத்த தமையனுக்கு இப்போது அறுபத்தினான்கு வயது இருக்கும். மனைவிக்கும் அவருக்குமிடையே ஒரு ஏழு வயது வித்தியாசமிருக்கும். காலம் கடந்ததான் விவாகம் நடந்தது. பதினான்கு வயதில் ஒரு மகன் இருக்கிறானென்றால் பார்க்கவேண்டியது தான்.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து கோயில் ஒரு நடைதூரம் என்றால் கோயிலிலிருந்து அவரது அண்ணர் வீடு மற்றொரு நடைதூரம்.

தம்பியாரைக் கண்டதில் தனது சுகயீனத்தையும் மறந்து உற்சாகமாகக் கதைக்கத் தொடங்கினார். அடிக்கடி இருமல் வந்து உதைத்தது. அப்போதெல்லாம் அவருடைய மகன் அவர் அருகிலிருந்து மார்பைத்தடவி விட்டதோடு அவருக்குச் சிகிச்சை செய்யும் வைத்தியர் யார், கொடுக்கப்படும் மருந்து வகைகள் என்ன, சாப்பிடவேண்டிய

ஆகார வகை என்ன, இரவில் தூக்கம் வராவிட்டால் கொடுக் கவேண் டிய மருந் துவகை என்ன என்பவற்றையெல்லாம் துல்லியமாக பட்டியலிட்டு விபரித்தான்.

அவருடைய மனைவி மிகவும் பரிவுடன் என்னை உபசரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். எனது கவனமெல்லாம் தனது தந்தைமீது பாசத்தை சொரிந்து பணிவிடை புரியும் அந்தச் சிறுவனையே எடை போட்டது.

விவாகமுமில்லை பிள்ளை குட்டிகளும் இல்லை என்று இருந்த இந்த மனுசனுக்கு கடைசிக் காலத்தில் பணிவிடை செய்ய இறைவன் ஒரு அன்பான பிள்ளையைக் கொடுத்து விட்டான்.

இளம் வயதில் விவாகம் செய்த நானும் அவரும் கண்டதென்ன? அந்திம காலத்தில் நாங்கள் இருவரும் அநாதைகள்.

பிள்ளைகளுக்காக நாங்கள் பட்ட துன் பதுயரங்களுக்கெல்லாம் பலன் இல்லாமல் போய்விட்டது..... மனைவியைக் கண்டதும் பெற்றோரை மறந்து விட்ட ஆண்பிள்ளை....

இருபத் தி நான் கு மணிநேரமும் எனது பாதுகாப்பிலும் கண்காணிப்பிலும் வளர்ந்துவிட்டு இப்போ விடிவு தேடிப் புறப்பட்ட பெண்பிள்ளை.

“தம்பி...நான் சொல்லுகிறேன் என்று தனியாக முடிவெடுக்க வேண்டாம். உன்னுடைய மனைவியையும்

கலந்தாலோசித்துச் செய். எங்கள் இளைய தம்பிக்கு ஏற்கனவே ஜந்து பிள்ளைகள். இப்போ இரட்டைக்குழந்தை பிறந்ததில் அவன் அதிர்ந்து போயிருக்கின்றான். அவனுக்கும் ஆறுதலாக இருக்கும். உனக்கும் பின்னடிக்கு ஒரு துணையாக இருக்கும். ஒரு பிள்ளையைக் கேட்டுவாங்கி வளர்த்தெடு”

பேச் சுவாக் கிலும் அவரது அண் ணானுடைய அந்தக்கூற்றை எனது காது கிரகிக்கத் தவறவில்லை!

இவர் கேட்டால் நான் மறுப்பதில்லை என முடிவெடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் பேச் சில் கலந்து கொண்டேன்.

வெயிலின் தகிப்பு குறையத் தொடங்கிய போதுதான் பொழுது நன்கு போய்விட்டமையை உணர்ந்த அவர் தமையனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

இப்போ மனம் தெளிவுற்று நிலையில் எனக்கு ஆறுதல் கூறினார்.....

“அண்ணை விவாகம் செய்த காலகட்டம் தான் சரி. பதினான்கு வயதுச் சிறுவனை இந்தச் சமூகம் கெடுப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அதுதான் அவருக்கு ஆறுதல். தோனுக்கு மேல் அந்தப்பிள்ளை வளர்வதற்கு முன்னராக அண்ணரது இறுதிக்காலம் முடிந்து விடும். அவர் தனது பிள்ளையின் அரவணைப்பில் இறுதி முச்சை விடுவார்.”

எனது கணவனின் அங்கலாய்ப்பு என்னை உலுக்கியது. தன் னலம் கருதாத..நன் னடத் தையின்

சிகரமான.... கண்ணியாம் மிக்க ஒரு குடும்பத்தலைவனின் நியாயழூர்வமான அங்கலாய்ப்பு அது. அவர் மறந்தும் கூட தனது தம்பியின் பிள்ளையொன்றைத் தத்தெடுக்கும் யோசனையை என்னிடம் முன்வைக்கவில்லை.

'எனக்காக குழந்தைகள் இருவரைச் சுமந்து பெற்றாள்.....அவர்களுக்காக தூக்கத்தை மறந்தாள்..... சுகங்களைத் துறந்தாள். உதிர்த்தை ஈயந்தாள். இன்று போய் அவளிடம் மற்றொருத்தி பெற்ற குழந்தையைப் பாரம் எடு என்று எப்படிக் கேப்பது? இப்படித்தான் அவர் சிந்தித்திருப்பார்!

வாழ்க்கையில் சில தவறுகளை விட்டால் அவற்றைத் திருத்தவே வாய்ப்பில்லை!

வாழ்ந்து நொந்துபட்ட அனுபவங்களை ஆதாரமாக வைத்து மீண்டும் மூற்பதிலிருந்து வாழ முழுந்தால் நிச்சயம் அது வெற்றிகரமான மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையாகத்தான் இருக்கும்!

எனது அறையை தாழ்பாள் போட்டுக் கொண்டேன். எனது இருபத்தைந்து வருடகால விவாக வாழ்க்கையை என் மனக் கண்முன்னால் நிறுத்தினேன். பிள்ளைகளுக்காகப் பட்ட துண்ப துயரங்கள் தான் எத்தனை, எத்தனை, எத்தனை.....! தந்தையின் பராமரிப்பும் தாயின் அரவணைப்பும் தேவைப்படும்வரைக்கும் தான் இது குடும்பம்: வீடு! அவர்களுக்கென உணர்வுகளும் அவசியங்களும் ஏற்படும் போது பெற்றோரில் பிழைகளைக் கண்டு பிடிப்பதுடன் அவர்களை உதாசீனம் செய்து... தமக்கென துணைகளைத் தேடிப் பறந்து விடுகிறார்கள். இதுதான் உண்மை! இதுதான் உலகம்!

இனம் புரியாத உதவேகத்துடன் கட்டிலிலிருந்து பாய்ந்து எழுந்தேன். கண்ணங்கள் வழியாகப் பெருக்கெடுத்த கண்ணீரை அழுத்தித் தூடைத்துக் கொண்டேன்.

நாற்பத்தியிரண் டு வயது பெரிய வயதல்ல. இவருடைய அண்ணிக்கு விவாகமாகியதே இதே வயதில்தான்!

இந்தக் குடும்ப நன்மைக்காகவே உழைத்துச் சோர்ந்த எனது கணவனின் அருமைபெருமைகளை யெல்லாம் எனது பிள்ளைகள் புரிந்து கொள்ளாமல் போகலாம்.

ஆனால் எனக்கு வாழ்வு தந்த தெய்வம் அவர். நான் இல்லாத காலம் ஒன்று இருந்தால் அப்போது அவர் அந்தரிக்கக் கூடாது.

அலுமாரியின் காகித விரிப்பின் இடுக்கினுள் மிக மிக அவசியம் என இதுவரை மறைத்து.....பத்திரப்படுத்தி பயன்படுத்திய அந்தக் கடதாசிப் பொட்டலத்தை கசக்கி வீசினேன்.

வாழ்ந்து நொந்துபட்ட அனுபவங்களை ஆதாரமாக வைத்து மீண்டும் ஆரம்பத்திலிருந்து வாழ்வேன்.....

நிச்சயம் அது வெற்றிகரமான மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையாகத்தான் இருக்கும்.

குடிசை

செக்கலுக்குள்தான் வள்ளாம் கரை தட்டியது. இப்போதெல்லாம் கடல் முன்னர் போல இல்லை. உடம்பை முறித்து விடுகிறது. வெய்யில் அகோரம் ஒரு பக்கம்... பொக்குணிக்குத் தெரியும் எங்கு நல்ல வடிசாராயம் கிடைக்குமென்று. உடம்பு அலுப்புக்கு மாற்று ஏது? சாராயத்தால் தொண்டைக்குளியை நனைத்தபடியே கொட்டாபெட்டிக்குள் இருந்த மாசி கருவாட்டை எடுத்துக் கடித்துக் கொண்டதில் எல்லையற்ற சுகம்.

தள்ளாடியபடியே நடந்தான். கையில் ஒரு மணலை மீன். “மன்னை விற்றும் மணலை தீன்” என்பார்களே.... அதே மீன்தான். மறுகையில் போத்தல்.

இருட்டில் பூதங்கள் போல நெருக்கமாகத் தெரியும் குடிசைகளை எல்லாம் தள்ளாடும் கால்களால் கடந்து செல்லும்போதே, பொக்குணி அந்த அந்த குடிசைகளை அடையாம் கண்டு தனக்கும் அவ்வக் குடிசையில் இருக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையே இருக்கக் கூடிய பகைமைக்கும் நட்புக்கும் ஏற்ப புலம்பியபடி சென்றான்.

“டேய் மண்டாடி...நான் தான்டா...உனக்கு யமன்” என்று கூறியும், “தூ.....” என்று காறி உமிழுந்தும் செல்வான்.

“ஏய் ராசாத்தி...நீ நல்லவள். நான் குடிக்கேல்லை. குடிக்கவேயில்லை. கண்ணனைக் கேட்டதாம்ச சொல்லு”... என்றும் சரணடைவான்.

அந்த வெறியிலும் அவனுடைய கால்கள் எந்த இலக்கை நோக்கிச் சென்றனவோ அந்த இலக்கை எய்தின. குடிசை வாசலிலிருந்து பியத்துப் பிடுங்கி விடுவதாக படலையை நோக்கிப்பாய்ந்து வந்த வீமன் நாய், மோப்பசக்தி காரணமாக பொக்குணியை அடையாளாங்கண்டு “ங் .....ங.....” என்று அனுங்கியபடி அவனது கால்களுக்கிடையே விழுந்து புரண்டு எஜமான் விசுவாசத்தை உணர்த்தியது.

தெய்விக்கு முப்பதுக்கு மேல் இருக்காது. கட்டமுகி! ஆனால் அதற்குள்ளாகவே அவள் இந்த வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்களை நன்கு அனுபவித்து சலித்து விட்டிருந்தாள். தனது தெய்வம் என்று அவள் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடிய அவள் கணவன் மண்டாடியின் மகனோடு ஓடிவிட்டபின் அவள் எதிர்கொண்ட அவமானங்கள் என்னிலடங்கா. அதன் காரணமாகவே ஆண்களை மதிக்காத தன்மை ஒன்று அவனுள் மூகிழ்த்து எழுந்தது.

அவனுக்குப் பொக்குணி யார்? யாருமல்ல..... வெறுமனே அவனுக்கு உழைத்துப் போடவேண்டியவன்..... அவளைக் கட்டாக்காலிகள் மேய்ந்து விடாதபடி காவலிருக்க வேண்டியவன். சில வேளைகளில் அவளது வக்கிரத்துக்கு தீணி போடவேண்டியவன். மற்றும்படி அவனுக்கு அவன் வெறும் தூக.... “தெய்வி...என்னடி செய்யிறாய்?” குப்பிவிளக்கு குடிசைக்குள் சினுங்கி கொண்டிருந்தது. எனவேதான் தெய்வி எங்கிருக்கிறாள் என்று வினாவால் துளாவினான் அவன். “நான் என்ன செய்யிறது....வாறு வழியிலை எந்தக் குடிசை தடக்கி எங்க மல்லாந்து கிடக்கிறியோ எண்டுதான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு கிடக்கிறேன்.” தெய்வி உக்கிரம் ஏற்றினாள்.

“என் னத் கை இழந் தாலும் உன் னுடைய வாய்க்கொழுப்பு போகாதே!“ என்று சூறியபடியே கையில் வைத்திருந்த மீண அவளிடம் நீட்டினான். தெய்வி உடூப்பு மாற்றும் மறைப்புக்கும் பின் தட்டிக்குமிடையே அந்த வடிசாராயப் போத்தல் மறைக்கப்பட்டது.

தெய்வி, உலையை ஏற்றினாள். பின் அரிவாளை எடுத்து குப்பி விளக்குக்கு முன்னால் வைத்தாள். மீனின் கழுத்துப் பகுதியில் அரிவாளை ஏற்றினாள். விரல்களை வெட்டுண்ட பகுதிக்குள் செலுத்தி நூங்கு தோண்டுவதுபோல எதையோ பிதுக்கினாள். குடலும், ஏனைய பகுதிகளும் விரலில் சிக்குண்டு வந்தன. அந்த மீனினுடைய இருப்பே அவ்வளவுதான்!

பொக்குணிக்கு அவனுடைய குத்தல் பேச்க விளங்காமல் இல்லை. வடிசாராயம் விற்கும் கயல்விழிக்கும் அவனுக்கும் தொடுப்பு இருக்கக்கூடும் ... இல்லாமலும் இருக்கக்கூடும் அது பற்றி அவனுக்கு எந்த ருசவும் கிடையாது. ஆனால் பொக்குணியின் பலவீனங்களை ஒரு புறமும் கயல்விழியின் எடுப்புச் சாய்ப்பை மறுவழிமும் அறிந்தவள்தான் அவள். அதை வைத்து அவள் மானசீகமாக வளர்த்துக் கொண்ட கந்பனைதான் அதிகம்.

பொக்குணி பொறுத்துப் பார்ப்பான். அவனுடைய வாய் அடங்கும் வாயல்ல. “போனாய் .....“ என்று கூறுவாள். சிறிது நேரம் கழித்து .....“கதைத்தாய்...“என்று கூறுவாள். பின் “தொட்டாய்.“ என்றும் “தொடர்ந்தாய்.....“ என்றும் கதை வளருமே தவிர முற்றுப் பெறாது.

“போனால் தான் என்னடி?“ என்று பொக்குணி

அதடினான். அதற்கு மேல் தெய்வியின் கற்பனை கரை புரண் டோடியது. “ஓ.....”என்று குரல் வைத்தாள். ஊரைக்கூட்டுவதுபோலக் கூப்பாடு போட்டாள்..... திட்டினாள். பின் இடுப்புச்சேலையை உருவி உதறிவிட்டாள். உடுப்பு மாற்றும் மறைப்புக்குள் போனாள். வந்தாள். பொக்குணி மௌனம் காத்தான். அவனுக்குத் தெரியும். அவளுக்கு கோபம் எல்லைமீறும் போது அவனுக்குத் தெரியாமல் வடிசாராயத்தில் ஒரு மிடறு பருகி வைப்பாள்.....

“நீ போனாலென்ன...கிடந்தாலென்ன..... நான்....நான் தான் என் புருஷன் சரியாக இருந்திருந்தால் நான் இக்கேடு கெடுவேனா?” தெய்வி குரல் வைத்தாள்.

பச் சை மிளகாய் வெங் காயம் சேர் த து மிளகாய்ப்பொடியும் மஞ்சளும் தடவி வைத்த மணலை மீன் குழம்பு குழியிட்டு பொடுபொடுத்தது. உலையும் உவிந்து மணம் வீசியது. அவள் தனது புருஷனை அதுவும் ஒடிப்போய் விட்ட புருஷனை இழுத்துப் புகழ்ந்தது பொக்குணிக்குப் பெருங் கோபத்தையே உண்டு பண்ணியது.

இருந்தபடியே எட்டிக் காலால் உதைத்தான் அவளை. தெய்வி விலகிக் கொண்டாள். இவளுடனான வாழ்க்கையே வேண்டாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. போத்தலைத் திறந்து வடிசாராயத்தை சிறிதளவு ஊற்றிக் கொண்டான். பின் குடிசை முற்றுத்தில் குடம் வைக்கும் தென்னாங்கன்றுடன் சாய்ந்து நின்றபடி யோசித்தான். “போய்விடலாமா?”

அப்போதென்று மீன் குழம்பு அதிக அளவு வாசத்தை வீசியது. சினிமாக்காரிகள் போன்று அவளது

மாராப்பு எடுப்பு நினைவுக்கு வந்தது. நிலவும் எழுந்து வந்தது.

“ஏய்.தென்னங்கள்று ஒன்றும் சாய்ந்து விடாது. வந்து சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கு....” தெய்வி குரல் கொடுத்தாள். பாத்திரங்கள் கழுவைதற்கென வைத்த குடத்து நீரை சரித்து கைகால் அலம்பிவிட்டு பொக்குணி குடிசை மத்தியில் அமர்ந்தான். அவனது இடது கால் தொடையோரம் அமர்ந்து மீணுக்கு முள் உடைத்து சோற்றைக் குழம்புடன் திரட்டி அவனது வலது கையில் வைத் தாள். அவர் களுக் கிடையே சண்டை மூளாத இரண் டு சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றுதான் அது! தெய்வியும் உணவருந்தி கையலம்பிய பின் கூறினாள்.

“இனிமேல் கயல்விழியைத்தேடி அலையாதே..... அப்படி அலைந்தாய்.....புழுப்பிடித்துக்கான் சாவாய்...” பொக்குணிக்குக் கோபம் சிரசைத் தட்டியது.

“உனக்கு உன் புருஷன்தான்றி சரி.” என்று ஓடிப்போன அவளது கணவனை இழுத்தான். தெய்வியின் பெண்மைக்கு அது சவாலாக அமைந்தது போலும்! எழுந்தாள்..... அரிவாளை வலது கையில் உயர்த்திப் பிடித்தாள். பின் அடத்டினாள்.“ஏய்...மற்ற பொம்பிளைகளுக்கு எல்லாம் அகப்பைதான் ஆயுதமாக இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு இந்த அரிவாள் தான் ஆயுதம்.”

பொக்குணியும் அடங்கிப்போய் விடவில்லை. இப்போதுதான் அவனுக்கு அந்த வடி சாராயம் அதிக அளவு வேலை செய்தது. புலம்புவது போலவே அவளை மடக்கினான்.“ஏய்...யாரை விரட்டுகிறாய். நான் கேட்கிறதுக்கு

பதில் சொல்லு...அண்டைக்கு நான் விரால் மீன் கொண்டுவந்த தினம்.....கண்ணன்றை மனுசி ராசாத்தி..... உன்னை ஏன் ஏசினவள்?*

தெய்வி “ங்.” என்று ஒலமிட்டு அழுததொடங்கினாள். போக்குணி மீண்டும் மீண்டும் கேட்டான்.“கண்ணன்றை மனுசி ராசாத்தி .....உன்னை ஏன் ஏசினவள்?”

தெய்வி வாயடைத்துப் போனாள்! அவளது ஒலம் படிப்படியாகக் குறைந்தது. பதில் மட்டுமில்லை.! போக்குணி அந்த அமைதியில் அரைத் தூக்க நிலைக் குப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

தெய்வி இலாவகமாக மாராப்பை அவிழ்த்து வீசியதில் குப்பி விளக்கு அணைந்தது.....!

தினமுரசு ஏப்ரல் 21.27.2002

என்னவென்று சொல்வதம்மா

மறுதினம் வளைகுடா நாடுகள் சிலவற்றிற்கு பணிப் பெண்களை அனுப்புவதற்கான இறுதிக்கட்ட நடவடிக்கையாக முகவர் நிலைய வான் ஒன்று பட்டணத்தைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்களிலிருந்து ஏற்கனவே ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பெண்களைச் சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தது.....

நானும் எனது குழந்தையுடன் தாயாரும் பின் ஆசனமொன்றில் அமர்ந்திருக்க பத்துக்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் ஏற்கனவே வண்டியில் ஏற்றுப்பட்டிருந்தனர்.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் இதே போன்ற பயணம் ஒன்றினை நான் மேற்கொண்டிருந்தேன். உயர்தர வகுப்பு மாணவிகளாகிய நாம் பதின்மர் சங்கீத ஆசிரியர்களுடன் இணைந்து ஒரு வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சியை நடத்துவதற்காக நகரப் பாடசாலை ஒன்றிற்குச் சென்றிருந்த பயணம் தான் அது.

அலங்கரிக்கப்பட்ட வில்லின் மத்தியில்.....அந் நேரம் யாரும் நெருங்கமுடியாத அழகுடன் நான் கைகளில் கோல்களை ஏந்தி கம்பிரீமாக வீற்றிருந்தேன். என்னைத் தலைவியாகக் கொண்ட குழு கம்பிரீமாக நடாத்திய அக்கச்சேரியில் மண்டபம் நிறைந்த ஒரு சபையே லயித்து ஆழ்ந்து போயிருந்தது. எனது குரல் வளமும் இசைவெள்ளமும் மண்டபத்தையே நிறைத்தன. சினிமா இராகங்கள் மூலம் கதையை நகர்த்திச் சென்ற நான்

இடைநடுவே திடிரென் கர்நாடக இசையை கச்சிதமாக ஆலாபனை செய்தபோது சபையே ஆர்ப்பரித்து எழுந்தது!

என் முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண்ணை வழியனுப்ப அவளது கணவன் வந்திருந்தான். குழந்தைகள் இல்லைப்போலும். நான்தான் எப்படி முன்யோசனைகள் அற்றவளாக இருந்திருக்கின்றேன்!

எனது வாழ்க்கையை சீரழிக்கவென்றே பிறந்து வந்திருந்த அந்த இளைஞனை சந்திக்க நேர்ந்திருக்காவிட்டால் இன்று நான் எனது சகமாணவிகளுடன் ‘கம்பஸ்’ வாழ்க்கையின் கிறக்கத்தில் முழுகியிருந்திருப்பேன்.

‘ரியூசன்’ வகுப்புகளுக்கு மாறி மாறிச் சென்று கொண்டிருந்த என்னை அக்காலத்தில் ஒரு நிழல் பின் தொடர்ந்ததை நான் உணர்த் தொடங்கினேன். எனது கஷ்டகாலம்தான் என்னைத் தொடர்கிறது என்பதை அப்போது நான் உணரவில்லைதான்.

நான் வகுப்புகளைக் ‘கட்’ பண்ணினேன். பாதைகளை மாற்றி அமைத்தேன். கஷ்டகாலம் என்னுடன் இணைந்திருக்கும் போது எனது முயற்சிகளுக்கு இடமேது! தான் சேகரிக்கவேண்டிய பயணிகள் அனைவரையும் ஏற்றிக் கொண்டபின்னர் எமது வாகனம் நேர பாதையில் ஓடத் தொடங்கியது.

முன் ஆசனமொன்றில் அமர்ந்திருந்த இளம் பெண்ணுக்கு அவளது கணவன் அடிக்கடி காதோரம் குனிந்து கதைகள் கூறவும் அவள் குப்பென முகம் சிவந்து நானிச்

சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படித்தான் எனக்கும் நேர்ந்தது.....என்னைத் தொடர்ந்த நிழல் எனது காதுகளுக்கு மட்டும் கேட்கும் வண்ணம் ஆயிரம் கதைகளைக் கூறியது.

‘நான் உன்னைக் காதலிக்கின்றேன்.....’

‘நான் உன்னைக் கைவிடேன்.....’

‘நான் நான் உனது ஜென்ம புருஷன்...!’

இந்த வார்த்தை ஜாலங்களைல்லாம் என் விரல் தீண்டிய வீணையின் நாதம் போல என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன....

எனது குடும்ப ஏழ்மை...படிப்பைத் தொடர வேண்டிய எனது கட்டாயம்... போதாத வயது....அனைத்தையும் காரணம் காட்டிக் காலடியில் வீழ்ந்து அழுதேன்...கதறினேன். அவன் இணங்கவில்லை.

நானும் சபல உனர்வுடன் இழுபடும் பெண்தான் என்பதை அவன் நன்கு விளங்கிக் கொண்டிருந்தான் போலும்.

அவன் தனக்கு என்று ஒரு திட்டத் தை வகுத்திருந்தான். எனக்கு என்று ஒரு வலையை விரித்திருந்தான்.

நான் எனக்கு என்று ஒரு கற்பனையை உருவாக்கி அந்த மாய வலையில் வீழ்ந்து விட்டேன்!

விவாகப் பதிவு கூட நடந்தது...

பிரதம விருந்தின்றுக்கு இடப்பட்ட மாலையைப் போல...நான் ஒரு இரவுதான் அவனது வலையில் வீழ்ந்திருந்தேன்.

எனக்கு தேவையற்ற ககம்.....

என்னால் வேண்டப்படாத இன்பம்.....

இவை எனது பிஞ்சு உடலுக்கு வலுக்கட்டாயமான விருந்துகளாக வழங்கப்பட்டன.

எனக்கு மறுபடியும் அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் நேரந்திடவில்லை.

ஆனால் நான் தாய்மை அடைந்தேன்.

பதினெட்டு வயதுப் பெண்கள் எல்லோருமே புத்தகங்களைத்தான் கூமந்தார்கள். ஆனால் நான்...? நான் ஒரு அறிவிலி! என்னைப் பெற்றவள் என்னைக் காட்டிலும் அறிவிலி! என்னை எனது கிராமிய சூழலில் பச்சைமட்டையால் அடித்துத் திருத்தவேண்டிய என் அன்னை.....அப்படிச் செய்யாமலே விட்டு விட்டாள்!

பதிலுக்கு என்னை ‘ஒரு நாள்’ மணமகளாக ஆக்கிப் பார்த்தாள்.

வண்டியில் முகவரின் உதவியாள் ஏனைய பெண்களிடம் வினவியது போல என்னிடமும் பயண

ஏற்பாடுகள் பற்றிப் பல வினாக்களைத் தொடுத்தான்.

வாகனத் தின் வேகத் தில் பலமான காற்று உள்ளுழைந்து கொண்டிருந்ததால் பதில் சொல்லக் கஷ்டமாக இருந்தது. ‘சட்டரைப்’ போட்டுக் கொண்டேன்.

இப்படித்தான் எனது சக மாணவிகள் என்மீது கேள்விக் கணக்களைத் தொடுத்தார்கள். ‘யாரடி இவன்?’ ‘உனக்கு உறவினனா?’ ‘என்ன தொழில் புரிகின்றான்?’ ‘ஏழையா அல்லது நிரம்பிய வசதி படைத்தவனா?’ என்றெல்லாம் என்னைக் கேட்டு துளைத்து எடுத்தார்கள். ஏற்கனவே என்னால் கேட்கப்பட்ட இதையொத்த கேள்விகளுக்கு முன்னுக்கு பின் முரணான பதில்களைத் தந்து அவன் என்னிடம் மாட்டியிருந்தான்.

ஆனாலும், நான் செய்துவிட்ட தவறுகளை என்னைத் தவிர வேறுயார் தான் நியாயப்படுத்துவார்?

அவனை உச்சாணிக் கொப்பில் வைத்து எனது சக மாணவிகளுக்குப் புகழ்ந்தேன். ‘அவன் எனக்கு கிடைத்தது நான் முற்பிறப்புகளில் செய்த பெரும் பாக்கியங்களின் போரும். நீங்களொல்லாம் படித்து பட்டம் பெற்றும் கிடைக்குமா என்று ஏங்கும் வரன் எனக்கு இப்போதே கிடைத்து விட்டது.’ என்றெல்லாம் பல கூறி என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொண்டு உள்ளூர் அழுதேன்.

ஊர் எல்லைக்கு அப்பால் எவர் கண்ணிலும் படாமல் என்னையும் எனது அம்மா மற்றும் தங்கைமார் இருவரையும் குடிசை ஒன்றில் குடியிருத்திவிட்டு குழந்தை பிறப்பதற்கு முன்பதாக தான் வெளிநார்டு சென்று சம்பாதித்து

வருவதாக அவன் கூறிச் சென்றபோது .....

எங்கள் கைகள் வெறுமையாக இருந்தன...எங்கள் இதயங்கள் நம்பிக்கை இழந்திருந்தன...சில தினங்களிலேயே பட்டினி எம்மை வாட்டத் தொடங்கியிருந்தது....எதிர்காலம் இருள் குழந்திருந்தது.

நான் வடிக்காத கண்ணீரா? என் உதிரத்தை கண்ணீராக்கி ஆறாக ஓட விட்டேன்....மீதி உதிரத்தில் எனது வயிற்றில் சிக ஒன்று ஆரோக்கியமாக வளர்ந்தது.

எங்கோ ஒரு நாவலில் படித்தது போல ஒருவரும் அறியாமல் மறைந்து செய்த தப்பு அனைவரும் அறிய ஒரு நாள் அரங்கேறியது! பெண் குழந்தையாக எனது மடியில் வீழந்தது. தந்தையார் போல தாய்க்குலத்தால் ஒரு குழந்தையை அநாதரவாக்க முடியுமா? - அனைத்துக் கொண்டேன்!

என் முகம் பார்த்து அந்த முத்து சிரிக்கும்போது எனக்கு அவன்து முகமே நினைவுக்கு வந்தது.....

சிலசமயம் எவராவது அவனிடம் இக்குழந்தை பற்றிக்கேட்டால் 'எனக்கு எதுவுமே தெரியாதே' என்று மறுதலிக்கும் தூரத்துக்கு அவன் போய்விட்டான்.

வாகனம் நிதானமாகவே ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அம்மா குழந்தையை எனது மடியில் வளர்த்தினாள். அவளின் நோக்கம் எனக்குப் புரிந்தாலும் இப்போதெல்லாம் இந்தப் பால் மரம் சுரப்பதில்லை. சுடுநீர்போத்தலில் இருந்த மெல்லிய சாயத்திலான தேநீரை மூடியில் ஊற்றி ஊதி

ஊதிப் பருக்கினேன்.

“அம்மா...நான் வேலையைப் பொறுப்பேற்றதும் கடன் பட்டாயினும் குழந்தையின் தேவைக்குப் பணம் அனுப்பி வைப்பேன். அதில் பிரச்சனை ஏதும் ஏற்பட்டாலும் என்பதற்காக நான் உன்னுடன் இறுதியாக பயணம் கூறச் சென்ற எனது உயிரித்தோழியிடம் உனக்கு உதவி செய்யக் கேட்டிருக்கிறேன். அவளுக்கு ‘கம்பஸில்’கிடைக்கும் ‘பேர்சரி’ தொகையை அவளது கைச்செலவுகளுக்காக அவளது பெற்றோர் விட்டு வைத்திருக்கின்றார்கள். நீ உதவி கோரினால் அவள் அப்பணத்திலிருந்து உதவி செய்வாள்.

அம்மா மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள். அவளது கண்கள் கலங்கியிருக்க வேண்டும். அவளுக்கு தான் தனது கணவனுடன் வாழ்ந்த இனிமையான காலம் - அப்படி ஒன்று இருப்பின் - நினைவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும்.

அப் பா மட்டும் எனது இளம் வயதில் இறந்திருக்காவிட்டால் அவள் எனது வாழ்க்கையை வேறு வகையில் ஒப்பேற்றியிருக்கக் கூடும்.

எனது கணவன் என்று ‘தெய்வம்’ எனக்கு குழந்தை வரம் தந்து நிங்கிய பின்னர் நான் அனுபவித்த துண்பங்கள் கணக்கிலடங்காதன.

நஞ்சான் வார்த்தைகளை நான் அழுதமாக உண்டால் ஒரு வருடகாலம் அவனை நம்பி வாழ்ந்து வந்தேன். எனது குழந்தை பசியில் துடித்த காலம் எனது வயிறும் காய்ந்து நரம்புகள் வலுவிழுந்தன....

அவன் மட்டும் திரும்பவே இல்லை!

எனது சாதகமான எதிர்காலத்திற்கு எங்களைச் சேர்ந்தோர் ஆலோசனைகளை மட்டும் முன்வைத்தார்கள். எனது உயிர்த்தோழியின் தந்தை பாசத்துடன் என்னைப் படிப்பைத் தொடரும்படி வற்புறுத்தினார்.

உயிர்வாழ்வதற்கான பண பலமே எம்மிடம் இல்லாதபோது கிடைக்காத ‘கம்பஸ்’ கல்வியை நான் எப்படித் தொடர முடியும்?

எனக்குரிய ஒரே தீர்வு ... பணிப்பெண்ணாக தூரதேசம் போவது தான்! பல குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த எனது உயிர்த்தாய் எனது குழந்தையையும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டாள்.

தலைநகருக்குக் கிட்டிய தொலைவில் இரவு ஆகாரத்துக்காக நான் சென்ற வாகனம் நிறுத்தப்பட்டது. எல்லோரும் இறங்கிச் சென்றார்கள். நானும் சென்று ‘பணிஸ்’ வாங்கி வந்தேன். எனது ஆத்ம நண்பி இறுதி நேரத்தில் எனது கையில் வைத்த பணம் எனக்குத் தென்பாக இருந்தது.

அனைவரும் இரவு உணவை முடித்து வாகனத்தில் ஏறவந்த போது முகவரின் உதவியாள் மேலும் சில விளக்கங்களை எங்களுக்கு கூறினான். அதன் பிரகாரம் பணிப்பெண்களாகப் பயணிக்கவுள்ள அனைவரும் அந்த இரவு ஒரு ‘ஹோட்டலில்’ தனியாகத் தங்கவைக்கப்படுவார்கள் என்றும் வழியனுப்ப வந்தவர்கள் வேறு இடத்தில் தங் கிக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடும் தம் மாலேயே செய்யப்பட்டுள்ளதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. எனினும் மறுநாள் அதிகாலையில் ஒரே வாகனத்தில் விமான

நிலையத்துக்கு புறப்பட முடியும் எனவும் நம்பிக்கை அளித்தான்.

வாகனம் உரிய இடத்தை அடைந்த போது அம்மாவையும், குழந்தையையும் பிரிய முடியாமல் நான் கலங்கினேன். இந்த உறவுகளையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து நான் எங்ஙனம் வாழ்தல் கூடும் என மலைத்து நின்றேன்.

எமக்கு ஆகவேண்டிய கருமங்களை நல்லவகையில் ஒழுங்கு செய்தார்கள்.'பாஸ்போட்', 'விசா' பற்றிய விளக்கங்களைத் தந்தார்கள். தடுப்புசிகளைப் பெற்றுத் தந்தார்கள். எமது தாய்நாட்டு விலாசங்களிடப்பட்ட விமானக் கழித 'கவர்களை' எமக்குத் தயார் செய்து தந்தார்கள். எமக்குப்புதிய இடம் பழக்கப்படும் வரை எமக்குத் தேவைப்படக்கூடிய வேறும் சில பொருட்களைத் தமது செலவிலேயே வழங்கினார்கள். அவை அனைத்தையும் விடப் பெறுமதியான ஆலோசனைகளை எம் மில் கரிசனை காட்டி வழங்கினார்கள். ஒரு பயணத் திற்கே இவ்வளவு முன் னேற்பாடுகளும், ஆலோசனைகளும் வழங்கப்படும் போது எனது வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கு எனக்காகச் செய்யப்பட்ட முன்னேற்பாடு என்ன? எனக்கு வழங்கப்பட்ட ஆலோசனைகள் என்ன? என்று என்னி மலைத்தேன்.

இதோ ...சர்வதேச விமான நிலையத்தை வந்தடைந்துவிட்டோம்...விமானங்களின் பேரிரைச்சல்கள்.... ஓலிபெருக்கிழுலம் அறிவித்தல்கள்.... கருமபீட பதிவுகள்... பிரயாண பொதிகளின் ஓப்படைப்புக்கள்.

இன்பமயமான எனது பாடசாலை வாழ்க்கை என்

கண்முன் விரிகின்றது.....ஷட்ட திரிந்த நாட்கள்.பாடித்திரிந்த பொழுதுகள்..எத்தனை பேச்சுப்போட்டிகளில் சாதனை படைத்திருக்கின்றேன்! எத்தனை தமிழ்த்தினப் போட்டிகளில் தனியாகவும் குழுவாகவும் பரிசில் களைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன். எத்தனை ஆண்கள் கல்லூரி மாணவர் களின் ஏகோபி த் த கைதட்டல் களைப் பெற்றிருக்கின்றேன்....

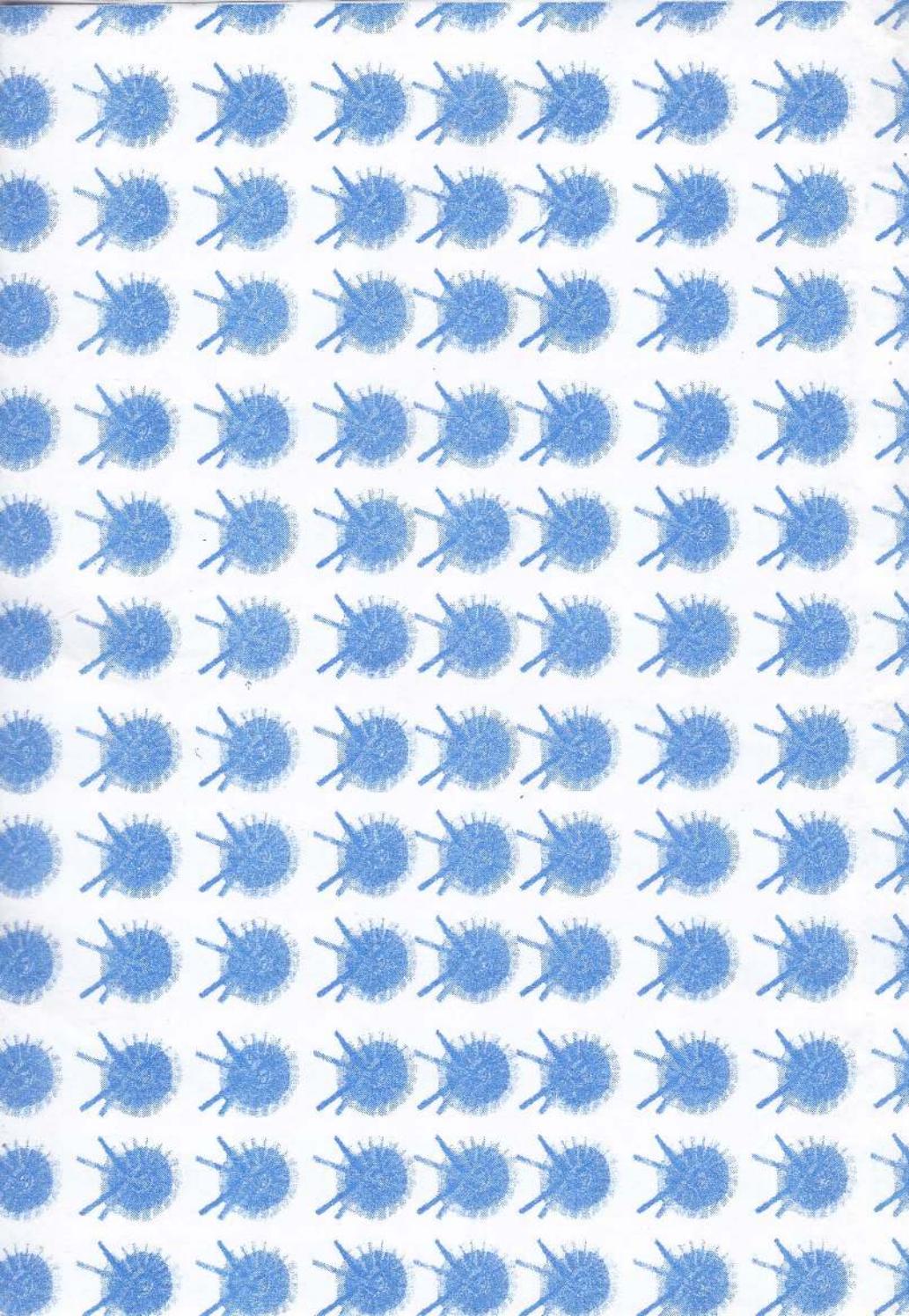
ஆனால்...என் வாழ்க்கைப் பயணம் மட்டும் எந்த முன்னேற்பாடும் இல்லாமல் தொடரப்பட்டதால் விபத்தில் சிக்கி சின்னா பின்னமாகி நிற்கின்றது.

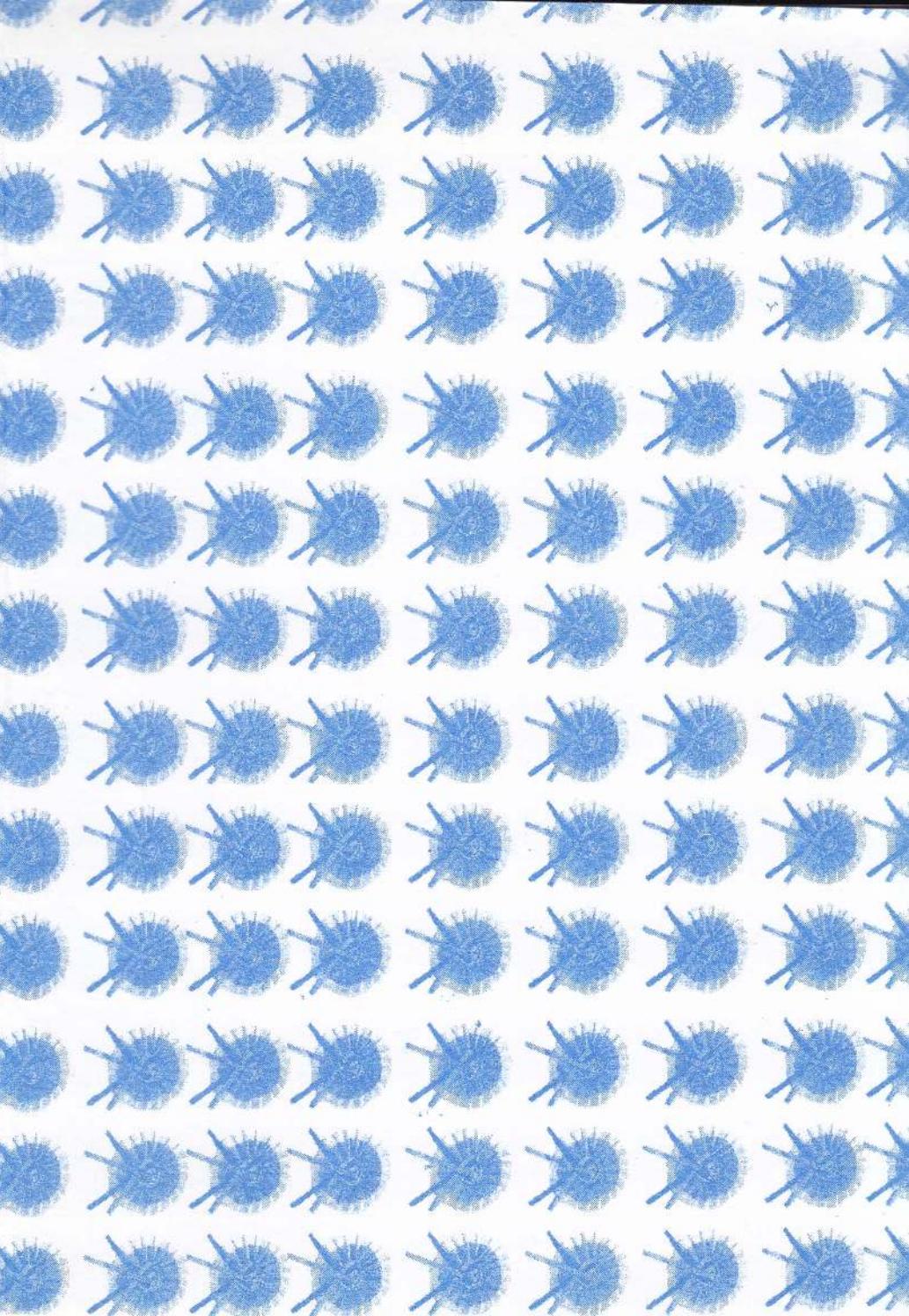
இதோ ...எனது பால் மணம் மாறாத பச்சிளம் குழந்தையைத் தூக்கி முத்தமாரி பொழுகின்றேன். ....அம்மாவைக் கட்டி அணைத்துக் கொள்கின்றேன். விடை பெறுகின்றேன்.... புரியாத காரணத்துக்காக எனது குழந்தை விம்மி விம்மி அழுகின்றது.

என் தமிழ்த் தாய்க்குலமே உங்களால் இந்த சேய்க்கு என்ன மீட்சியைத் தரமுடியும்.

தினக்குரல் 07.07.2002

ஒரு பெண்.....

- ◆ மலர்கின்றாள்..... ‘கலாச்சார புயல்’
- ◆ உலகை மிரள மிரள விழித்துப் பார்க்கின்றாள்..... ‘இரகசியங்கள்’
- ◆ ஆவண் வர்க்கத்தாரால் போற்றி காதலிக்கப்படுகிறாள்.... ‘காதலே மெளனமானால்’
- ◆ தானும் மனம் விரும்பி காதலிக்கிறாள்.....‘மலரத்துடிக்கும் மொட்டு’ அல்லது.....
- ◆ பெண் பார்க்கும் படலத்துக்கு உள்ளாகிறாள் .....‘பொருத்தம்’
- ◆ விவாகம் செய்து கொள்கிறாள்.....‘புதிய வெள்ளி பாதசரம்’
- ◆ குழந்தைப் பேற்றை எதிர் கொள்கிறாள்.....‘பிரசவ வேதனை’
- ◆ குழந்தை பெற்றுக் கொள்கின்றாள்.....‘சின்னஞ்சிறுக்கள்’
- ◆ குடும்பத்தின் அச்சாணி ஆகின்றாள்.....‘எதிரீ இலட்சணம்’
- ◆ தியாகத்தின் வடிவமாகின்றாள்.....‘படர் கம்பி’ ஆணால்.....இந்த சமூகம் அவளை ஒடுக்கும் போது.....
- ◆ அவள் வாழ்க்கையின் அடி மட்டத்திற்கே போய் விடுகின்றாள்.....‘குடிசை’
- ◆ இல்லத்து அரசி என்ற எத்தான்த்தை கை விட்டு பணிப் பெண்ணாக பயணிக்கிறாள்.....! ‘என்னவென்று சொல்வதும்மா.....’

ஏய் சமுதாயமே! நீ ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வாறானதொரு அந்தஸ்தை வழங்கப் போகிறாய்?

இதுவே இச் சிறுகதை தொகுப்பு!

திருமலை. வி.என். சந்திரகாந்தி
தொ.பே. 026-24706

தி/ ஜெயகாந்தி கலை கலாச்சார
விளையாட்டு மேம்பாட்டு கழகம்,
572/A, ஏகாம்பரம் வீதி,
திருக்கோணமலை.

ISBN : 955-8684-01-05